

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

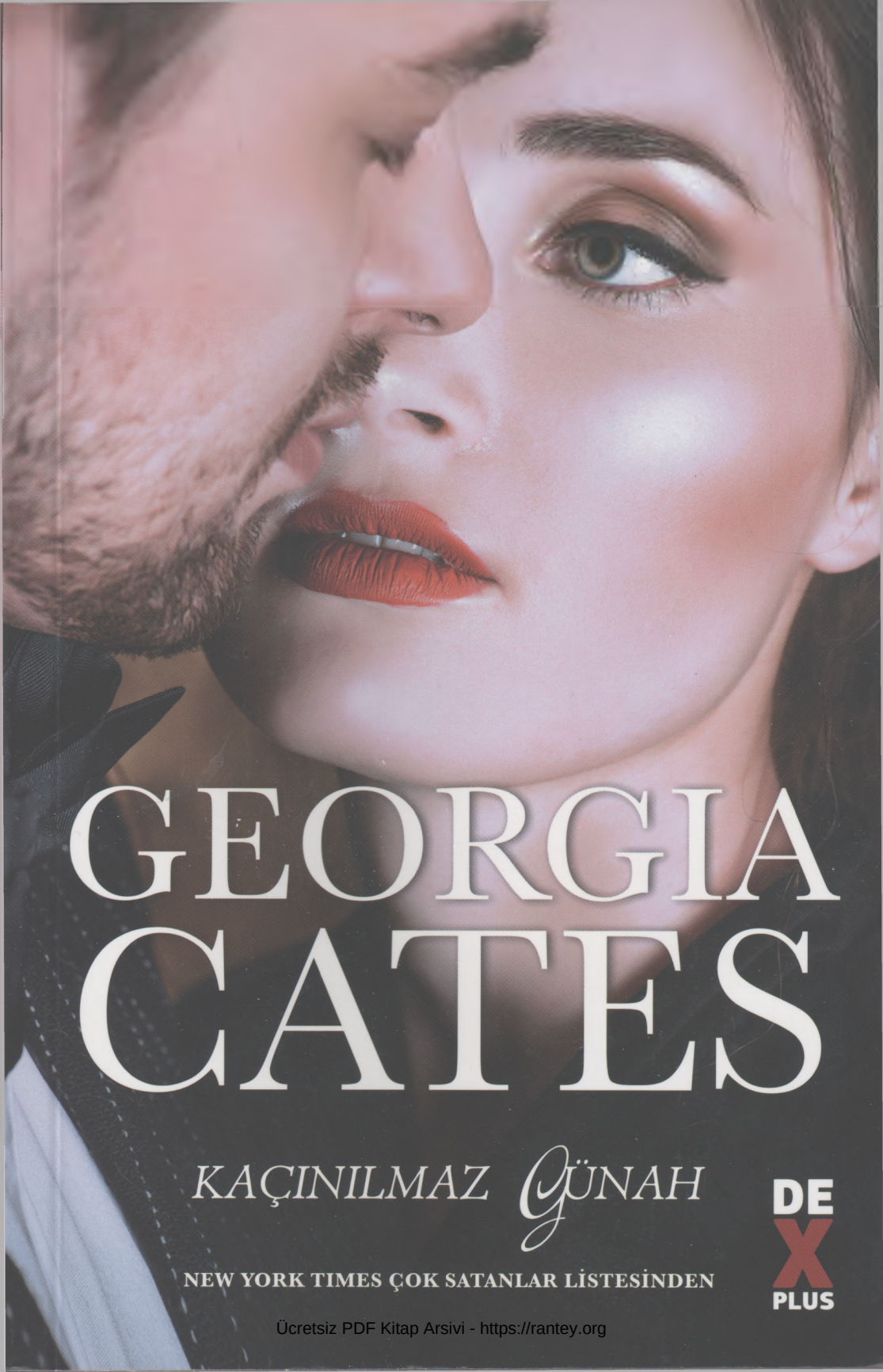
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GEORGIA CATES

KAÇINILMAZ *GÜNAH*

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİNDEN

DE
X
PLUS

KAÇINILMAZ GÜNAH

Bleu'nun çocukluğunda yaşadığı korkunç bir olay, sonraki hayatının tüm haritasını çizer. Onu annesiz bırakan, mutlu çocukluğunu kâbusa çeviren herkes bunun bedelini bir gün elbet ödeyecektir.

Yıllarca süren eğitim ve sabırlı bekleyiştten sonra Bleu nihayet hedefine çok yaklaşmış, o korkunç insanların arasına karışmayı başarmıştır. Ancak, bir adım ötedeki intikama giden yol, hayatının sürprizi Sinclair'den geçmektir.

Hiç beklemediği bir anda aşkla karşılaşan, kalbi ile geçmişinin ve üstüne yemin ettiği tüm değerlerin arasında kalan Bleu ne yapacak?

Çok satanlar listelerinin vazgeçilmez isimlerinden Georgia Cates'in "Günah" serisi, ***Kaçınılmaz Günah***'la başlıyor. Bu sayfaların arasında soluk soluğa yeni bir macera sizleri bekliyor.

**DE
X
PLUS**

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-3766-4

9 786050 937664

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 20

Günah Üçlemesi I. Kitap - Kaçınılmaz Günah

Özgün adı: *The Sin Trilogy 1 - A Necessary Sin*

© 2014, Georgia Cates

Yazan: Georgia Cates

Çeviri: Bulut Bartok

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3766-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KAÇINILMAZ GÜNAH

GEORGIA
CATES

Giriş

Stella Bleu Lawrence

Yedinci Yaş

Sirin, pembe prenses önlüğümü giymiş ve aşçı şapkamı takmış, annemle birlikte çikolata parçalı kurabiye hazırlıyorum. Dünyada en sevdiğim şey bu. Parlak, plastik hamur paketini ve üstündeki beyaz, pofuduk pastacı çocuğun resmini inceliyorum. Paketi döndürüp anneme gösteriyorum. “Anne, bak. O da benim gibi kabarık şapka takıyor. Tabii benimki daha sevimli.” Pembe olunca her şey daha sevimli görünür.

Annem kurabiyeleri koyacağımız tepsiyi yağıyor. “Gerçekten öyle, minik kuşum. Haklısın, seninki çok daha sevimli. Dünyadaki en iyi aşçıların da seninki gibi şapkaları var, biliyor musun?”

Vay be. Bu şapka beni dünyadaki en iyi aşçılardan biri yapıyor demek ki. O zaman bunlar da pişirdiğim en lezzetli kurabiyeler olacak.

Radyoda “Amanda” çalmaya başlayınca, “En sevdiğin şarkı çalıyor,” diye çığlık atıyorum heyecanla. Annem Boston’un bu şarkıyı sadece kendisi için söylediğini düşünüyor. Bence haklı olabilir çünkü onun adı da Amanda.

Yemek yaparken her zaman müzik çaldığımız için bu şarkıyı belki bir milyon kere dinlemiştir. Tüm sözlerini ezbere biliyorum ama ne anlama geldiklerini anlamı-

yorum. Annem yetişkin meseleleri olduğunu ve bir gün benim de anlayacağımı söylüyor. Anlamak isteyip istemediğimden emin değilim. Yetişkin meseleleri annemi ağlatıyor. Hem de çok.

Avaz avaz eşlik ediyorum şarkıya çünkü bunun onu neşelendirdiğini biliyorum. Onu gülerken görmeyi seviyorum çünkü bu ağlamadığı anlamına geliyor. O çok tatlı biri, bu kadar ağlamamalı.

Plastik oklavayı ağzına doğru tutarak mikrofonmuş gibi davranıyor. Çok güzel şarkı söylüyor. Annemin yaptığı her şey çok güzel. Umarım büyüyünce ben de onun gibi olurum.

Şarkının sözsüz bölümü geliyor, sadece gitarlar çalıyor. Sahte mikrofonunu tezgâhın üstüne koyuyor ve keskin bir bıçakla onu dilimliyor. İşin bu kısmını hep o yapıyor çünkü benim bıçak kullanmak için çok küçük olduğumu düşünüyor. Benim işim hamuru küçük toplar haline getirmek. Her zaman mükemmel yapamıyorum ama. Bazıları büyük, bazıları küçük oluyor. Yine de o her zaman mükemmel yaptığımı söylüyor; öyle olmadığını bilmeme rağmen.

“Hamurdan bir ısırık alabilir miyim?” Başını “olmaz” anlamında sallıyor. “Lütfen... çok ama çok istiyorum, lütfen.”

Kurabiye hamurunu fırından çıktıktan sonra yemenin doğru olduğunu söylemişti ama nedenini hatırlamıyorum. Pişmeden yenmezmiş. “Hailey’in annesi kurabiye hamurunu yemesine izin veriyor ama!”

“Belki küçük bir ısırık olabilir, ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğiz, anlaşıldı mı küçükhanım?” Toplardan birinden küçük bir parça koparıyor ve sevinçten sıçramaya başlıyorum. Hep tadına bakmak istiyordum çünkü Hailey çok lezzetli olduğunu söylüyor.

Annemle yemek yapmayı özlüyorum. Eskiden çok yemek yapardık ama bu yeni işine başlamadan önceydi. Geceleri çalışıyor ve o yüzden beni komşumuza bırakmak zorunda kalıyor. Amelia bana iyi davranıyor ama çok yaşlı, garip kokuyor ve hiç oynamak istemiyor. Tek yaptığı ayaklarını uzatıp sandalyesinde oturmak ve aynı hikâyelerin tekrar tekrar yayınlandığı haberleri seyretmek. Bu çok sıkıcı.

Minik kurabiye hamurunu bir çırpıda bitiriyorum ve hemen daha fazlasını istiyorum. "Bir tane daha? Lütfen, çok ama çok istiyorum." İlk seferinde işe yaramıştı.

"Hayır, Stella. Bir ısırık dedim ve o kadar. Tekrar isteme," olmaz diyeceğini biliyordum ama denemeye değerdi.

Hamur toplarını tepsiye diziyorum ve o da onları önceden ısıtılmış fırına koyuyor. "On dakika sonra kontrol edeceğiz." Fırının üstündeki saati ayarlıyor çünkü yanmalarını istemeyiz. Kurabiyelerimizi yumuşak severiz. "Beklerken ne yapmak istersin?"

Pakette kalan hamura bakıyorum. "Hımm... Kurabiye hamuru yemek?" Sırıtip gözlerimi kırıştıyorum. Bu hareketin istediğimi almamı sağlayacağını umuyorum ama onu etkilemiyor. Sadece güldürmeyi başarıyorum. Yine de bu kızdırmaktan daha iyi çünkü bana yapmamamı söylemesine rağmen tekrar sordum.

Pişmekte olan kurabiyelerin kokusuna dayanmaya çalışarak mutfak masasında oturuyorum. İşkence gibi geliyor. "Çook güzel kokuyorlar. Ne kadar kaldı?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Saatin geri sayışını çok net görebiliyorum. "Beş dakika daha."

Ellerimi çeneme dayayıp üfleterek saçımı yüzümden çekiyorum. "Keşke biraz hızlansalar. O yumuş yumuş kurabiyeleri tatmaya hazırım."

"Sabreden derviş muradına ermiş." Hep bunu söylüyor ama neden hemen şimdi değil de sonra olması gerektiğini anlamıyorum. Beklemekten nefret ediyorum. "Kurabiye-lerin yanına süt ister misin?"

"Evet!" Buzdolabına koşuyorum ve küçük kapağını açıyorum. Umarım buzlukta bardak vardır. Bardaklarda oluşan sütlü buza bayılıyorum.

Kapı çalıyor ve koca cüsseli Alman kurdumuz Max havlayarak kapıya koşuyor. Ben de mutfak masasından zıplayarak peşine takılıyorum. "Eminim Hailey oynamaya gelmiştir."

Annem uzanıp elbisemin arkasından yakalıyor. "Hailey değil bu. Annesi bu kadar geç bir saatte gelmesine izin vermez." Parmak uçlarında basarak kapıya yanaşıyor ve gözetleme deliğinden bakıyor. Aniden geri çekilip dönüyor ve bana bakarak parmağını dudağına götürüyor. "Şşş." Parmak uçlarında yürüyerek yanıma gelip elimi tutuyor. Max'i de tasmaından yakalıyor ve ikimizi koridora çekiyor.

Yatak odama geldiğimizde yüz yüze gelecek şekilde önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve omuzlarımdan tutuyor. "Beni çok dikkatli dinle. Küçük bir oyun oynayacağız. Yatağının altına saklanıp çok sessiz olmanı istiyorum. Ben geri dönüp dışarı çıkmayı söyleyene kadar orada kal. Anladın mı beni Stella?"

Başımı sallıyorum. Korkuyorum ve endişeleniyorum ama bana söyleneni yaparak yatağın altına giriyorum.

"Max, otur," diye komut veriyor. Köpeğin, itaat ederek kalçalarını halının üstüne koyduğunu görüyorum. Fakat sessiz olması gerektiğini anlamıyor. İtaat etmek istemediği zamanlarda yaptığı gibi inliyor. "Ne duyarsan duy oradan çıkma," diyor annem.

Ayaklarının odamdan çıkışını izliyorum. Kapımı kapatıyor. Yatağımın altında sessizce yere uzanıyorum ve sessizce gelip beni çıkarmasını bekliyorum.

Bu oyun hiç de eğlenceli değil.

Müziğin sesi aşırı derecede yükseliyor. Öylesine yüksek ki eminim komşular Bay Johnson'ı arayıp şikâyet edecektir.

Boston'un bildiğim bir başka şarkısı çalıyor. "More Than a Feeling." Gitar neredeyse çılgık atıyor. Kesinlikle başımız ev sahibiyle derde girecek. Komşumuz eline geçen her fırsatta bizi şikâyet etmeye bayılıyor. Neden bilmiyorum ama bizi pek sevmiyor.

Halı çenemi kaşındırıyor. Çenemi kaşımak için başımı kaldırırken kafamı yatağa çarpıyorum. "Ah." Elim başıma götürüp ovalıyorum.

Max olduğu yerde doğrulup halıyı tırmalamaya başlıyor. Odadan dışarı çıkmak istiyor. Daha yüksek sesle inliyor ve kapıya pati atarak havlamaya başlıyor. "Dur Max! Boyayı tırmalarsan annemi kızdıracaksın!"

Bir patlama sesi duyuyorum. Hayatımda işittiğim en yüksek ses bu. Kalbim kendimi bildim bileli bu kadar hızlı atmamıştı. "Anne?" diye fısıldıyorum ama olduğum yerden kıpırdamıyorum çünkü öyle yapmamı söyledi. *Ben geri dönüp dışarı çıkmanı söyleyene kadar orada kal.*

O gürültü de neydi?

Yanık kurabiyelerin kokusunu alıyorum. Annem kurabiyelerimizin yanmasına izin vermez.

Sanırım kötü bir şeyler oluyor.

Max uluyor ve pençelerini kapıya geçiriyor. Yüzümü yere bastırıp yatak örtüsünün altından dışarıyı görmeye çalışıyorum. Max'in dışarı çıkmasına izin vermeyi düşünüyorum, böylece annemin yanına gidebilir.

Buna zaman kalmadan yatak odamın kapısı yavaşça açılıyor. Max geri çekiliyor ve sonra odama giren kişinin bacağına saldırıyor.

Aynı patlama sesini duyuyorum. Bu sefer daha da yüksek ve hemen ardından Max yere yığılıyor.

Kırmızı. Bej halımın üzerine saçılıyor ve ne olduğunu biliyorum. Avazım çıktığı kadar çığlık atmak istiyorum ama yapamıyorum. Nefesim kesiliyor ve sanki görmediğim birisi eliyle ağzımı kapatmış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü yatağıma doğru yaklaşan parlak siyah ayakkabıları izliyorum. Bir adam bu ve Max'in ısırıldığı pantolonu yırtılmış. Kanıyor.

Ayakları yatağımın başında duruyor. Beni duymaması için nefesimi tutuyorum ama bunu uzun süre yapamam. Tıpkı uzun süre suyun altına kaldığımdaki gibi hissediyorum. Bedenim nefes almaya zorluyor beni. Tahminimden yüksek sesle nefes alıyorum. Ben duyduğuma göre o da duymuş olabilir. Korkuyorum.

Ayakları kımıldamıyor ama başımın yanındaki yatak örtüsü yükseliyor. "Aşağıda olduğunu görebiliyorum," diyor ve sesini tanıyorum. Garip konuşan adam bu.

Annem onunla karşılaşmama hiçbir zaman izin vermezdi ama o olduğunu biliyorum. Geceleri ben yattıktan sonra annemi görmeye gelen adam bu. Ona Thane diyor. "Dışarı çıkabilirsin tatlım."

Gözlerimi kısıyorum ve geri çekiliyorum. "Annem kendisi gelene kadar burada kalmamı söyledi."

Yatağın yanına çömeliyor. Hâlâ yüzünü seçemiyorum ama Max'in ısırıldığı yerde pantolonundaki kan lekesinin büyüdüğünü görüyorum. "Çıkabileceğini söyledi. Annen seni çıkarmam için buraya yolladı beni."

İnanmıyorum bu adama. Kötü biri o. Köpeğimi öldürdü. "Hayır!"

"Kaç yaşındasın sen ufaklık? Altı? Yedi?" diye soruyor.

Bir süre ağzını açmadan duruyor ama açtığında sesi çok yüksek çıkıyor. "Sikiyim! O orospu neden gidip bir çocuk peydahladı ki!" diye gürliyor ve yatağımla tekmeliyor. Korkudan titriyorum. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum, bağırışlarını duymak istemiyorum.

Yatağın altına uzanıyor ve ayak bileğimden yakalayıp beni güvenli alanımdan çekip çıkarıyor. Kaçacak bir yerim yok. Kollarımla kafamı kapatarak büzülüyorum. Bundan sonra ne geleceğini biliyorum. Kötü adamların ne yaptıklarını gördüm. Vuruyorlar.

"Of, ufaklık! Bunu gerçekten yapmak istemiyorum ama başka çarem yok."

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve acının gelmesini bekliyorum. Ama sandığım gibi olmuyor. Beni sırtüstü çeviriyor ve yüzüme yumuşak, tüylü bir şey bastırıyor. Nefes alamıyorum.

Tekmeliyorum ve hava almak için çırpınıyorum ama daha sert bastırıyor. Tüm gücümle mücadele ediyorum ama işe yaramıyor. O bir yetişkin ve ben sadece küçük bir kızım. Onu durdurabilecek gücüm yok ve korkuyorum. Ölmek üzereyim.

Sonra her şey kararıyor.

Birinci Bölüm

Bleu MacAllister

Memphis, Tennessee

Bir gül nasıl rengini değiştiremiyorsa, bizim de geçmişimizi düzeltmemiz mümkün değil. Ancak bunu idrak ettiğimizde özgür kalabiliriz. Çok tatlı geliyor kulağa, bir kitaptan alıntı yapılmış gibi. Peki, sizi yıkıcı ve hayatınızı değiştiren bir olaya bağlayan zincirleri kıramıyorsanız ne yapacaksınız? Kimse böyle çirkinlikler hakkında konuşmak istemez.

Hayatımızdaki olaylar bizi şekillendirir. Temelde iki kategori vardır: İyi ve kötü. Motivasyon konuşmacısı olmadığım için takdire şayan konular üzerinde durmayacağım. Çirkin olana parmak basmak istiyorum.

Mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz. Kötü şeyler iyi insanların başına geliyor. Gerçek kötülük diye bir şey var ve yeryüzünde iyi giyimli, pahalı ayakkabılı bir adam formunda dolaşıyor. Etkileyici bir İskoç aksanı var, likör ve tatlı tütün kokusu yayıyor etrafına. Annemin katili.

Çocukların çoğu, hayatlarının geri kalanını mahvedecek anı fark edemeyecek kadar saftır. Ben o kadar şanslı olamadım. O tüyler ürpertici günle ilgili her şeyi hatırlıyorum ve zihnim anıları sıklıkla başa sarıp tekrar oynatıyor. Yanık kurabiyelerin acı aromasını, havaya yayılan barut kokusunu, hatta Max'in haliya saçılan beyninin gö-

rüntüsünü bile. Keşke hafızamı kaybetseydim ve o dehşet hatıralar silinseydi. Belki o zaman, avlanmak ve infaz etmek için yanıp tutuşan bu amansız iblis ortaya çıkmazdı.

O gün Stella Bleu Lawrence öldü. Ve Bleu MacAllister doğdu.

Saldırganımızı bulmak için saplantılı bir istek duymadığım zamanları hayal meyal hatırlıyorum. Yıllarca, tabancamı şakağına dayadığımda nasıl şekilden şekle girip yalvaracağını hayal edip durdum. Zihnim başkan isimlerini ve eyalet başkentlerini ezberlemekten bıktığında, ortaya çıkan tutkular bunlardı. Hayallerim, kanserin tedavisini bulan doktor olmak ya da ilk kadın cumhurbaşkanı olmak gibi şeyler değildi. Karanlık ve intikam hırsıyla yanıp tutuşan düşüncelerle kaplıydılar.

On sekiz yıl boyunca, tüm hayatım şu ya da bu şekilde öç almak üzerine kuruluydu. Zevk almak için yalnızca iki istisnaya izin verdim; fotoğrafçılık ve keman çalmak.

Diğer çocuklar zevk olsun diye karate dersleri aldı. Bense, güçlenmek ve savunma becerilerimi geliştirmek için Muay Thai'ye yöneldim. Benim yaşımdaki kızlar, tüm arkadaşları öyle yaptığı için jimnastiğe kayıt oldular. Bense denge ve çeviklik kazanmak için jimnastikçi oldum. Balerin arkadaşlarım balerin eteği giymeyi seviyorlardı. Ben zarafette ustalaşmak için dans ettim. En zeki öğrenci olmak gibi doğal bir yeteneğim yoktu, o yüzden en çalışkan olarak sınıfımın önüne geçtim. Neden mi? Ortamdaki en akıllı kişi olmanın, bir gün benim en önemli silahım olacağını biliyordum. Zeki bir insan, beyni yerine silahını kullanan bir başkasını kurnazlıkla alt edebilir.

İnsan böyle yaşayarak nasıl aklını kaçırmaz? Kolay olduğunu söyleyemem. Fakat bir sırdaşım vardı: Babam.

Üvey babam Harry'yi karşıma oturtup konuşmamızın

zamanı geldiğini söylediğimde on iki yaşındaydım. Hayır, bebekler ve leyleklerle ilgili değil. Eminim o konuları tercih ederdi. Onun yerine, annemin öldürüldüğü günle ilgili dehşet verici anılarımı ve nasıl bir yastıkla nefessiz bırakılıp ölüme terk edildiğimi anlattım.

Önceki beş yılımı o korkunç olayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığımı iddia ederek geçirmiştım. Harry'nin gerçekler karşısında şok geçirdiğini söylemek yetersiz bir ifade kalır. Fakat arkasından gelenle kıyaslanamayacak bir etki bu. Thane Breckenridge'i avlayıp infaz etme niyetinde olduğumu söylemem bardağı taşıran son damla oldu.

Kurtardığı küçük kızın bir cinayet planladığını öğrenmek Harry'nin pek hoşuna gitmedi. Eminim hiçbir baba, kızının hayattaki tek amacının büyüüp cinayet işlemek olduğunu duymak istemez, özellikle de yasaları korumak üzere yemin etmiş bir FBI ajanıysa. Bu yüzden ona ultimatom vermek zorunda kaldım. Reddedemeyeceği bir ultimatom da diyebiliriz; ya bana nasıl adam öldürüleceğini öğretecek ya da benim bunu eğitim almadan, kendi başıma yapmaya çalışmamı seyredecekti.

Söylediklerim bomba etkisi yaratmıştı. Böylesi bir açıklamayı dinlerken hissettiği çaresizliği hayal bile edemiyorum. Bunun için her zaman üzüntü duyacağım. Fakat ikna edici olmuşum ki kabul etti. İlk başta sadece beni yatıştırmak için razı olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen, on iki yaşında bir kızın zamanla fikrini değiştireceğine ve ilgisini kaybedeceğine inanmıştı. İkisi de olmadı.

Kararlılığımı gördükten sonra, canavarların arasına karışmanın güvenli yöntemlerini titizlikle öğretmeye başladı. Planım buydu; Thane Breckenridge'in organize suç dünyasına sızmak.

Gerçeği saklama sanatı konusunda küçük yaşlardan beri eğitim almış olmama rağmen, Harry'nin beni her şeye hazırlamayacağını biliyorduk. FBI akademisine başvurmadan önce kısa bir süreliğine polis memuru olarak çalışmam gerektiğine karar verdik. Harry, Quantico'da eğitmendi ve yirmi üç yaşına basıp yeterlilik belgelerini tamamlar tamamlamaz programa katılım sürecimi hızlandırmak için gereken tüm manevraları biliyordu. Eğitimi ilerletmek için doğru bir karardı bu. Kısa sürmesine rağmen gizli görevlerde deneyim kazanmamı sağladı. Daha fazla deneyim kazanamadığım için pişmanım.

Ajan olarak görev yapmak herkesi bir profil olarak görmemi sağladı, kendimi bile. Ben, Memphis bölgesinden eski FBI gizli ajanı Stella Bleu Lawrence MacAllister'im. Yirmi beş yaşında, kestane rengi saçlı, mavi gözlü ve beyaz tenli bir kadını. Boyum 1,67, kilom 52. Çoğu erkeğin standartlarına göre çekiciyim. İlişkiler konusunda ilgisizim, hem romantik hem de sosyal anlamda. Duygusal olarak soğuk ve mesafeliyim. Sıklıkla narsistik özellikler sergiliyorum. Duyarsızlığımın son derece farkındayım ve bundan hiç pişman değilim. İnsanlarla arkadaşlık ya da herhangi bir bağ kurmama eğilimim var. Üç istisna dışında: Harry, Julia ve Ellison.

Harry beni bu kalemün olmam için yetiştirdi. Her duruma kolayca uyum sağlayabiliyorum. Şu anda içinde bulunduğum durum hariç. Üvey annem Julia'yı kaybettim. İki yıl önce kansere yakalandı. Şimdi Harry de aynı durumda ve tedaviler artık işe yaramıyor.

Henüz Julia'yı kaybetmeyi atlatamamışken, bildiğim tek baba da aynı sona doğru gidiyor. İki ebeveynimi de iki yıl arayla kansere kaptırmam hiç adil değil. Acı ve öfke duyuyorum ama bu annemin ölümünden farklı. Onları

kaybetmenin öcünü alamam, çünkü onları benden alan düşman amansız bir hastalık.

Harry'yle birlikte salonumda oturmuş Re Majör Keman Konçertosu'nun yumuşak ezgisi eşliğinde yıllardır biriken dosyaları inceliyoruz. Yapmakta olduğumuz son düzenlemeler Harry'nin ölümüyle ilgili değil. Thane Breckenridge'inkiyle ilgili. Önümüze saçılmış dosyalar, onunla ve Kardeşlik olarak bilinen suç örgütüyle ilgili.

Doğrudan aslanın kafesine girmeden önce birkaç yıl daha FBI deneyimi edinmem gerektiğini düşünüyorduk fakat Harry'nin hastalığı beni erken doğum yapmak zorunda bıraktı. Dört yıllık tecrübe planlamıştık. Onun yerine on yedi ayla yetinmek zorundayım. Planımızı tamamlamaya mecbur kaldık çünkü Harry bunu hâlâ hayatta ve akli başındayken yapmam için ısrar etti. Tüm bunların üstesinden geldiğimi görmeden huzur içinde ölemeyeceğini söyledi.

Yıllardır onları gözlüyoruz. Breckenridge çetesi ve çevresindeki tüm insanlarla ilgili dosyalardaki her şeyi ezberledim. Hepsini zihnime ve kalbime kazındı.

Kanepeme yayılıp ayaklarımı sehpaye uzatmış, yıpranmış dosyayı inceleyip seçeneklerim üzerine kafa patlatırken kalemimi kemiriyorum. Bu işi nasıl yapmak istediğimi biliyorum ama planım beni Harry'yle karşı karşıya getiriyor.

Thane'in, Sinclair Breckenridge adında bir oğlu var. Şu sıralar Hendry-Irvine adlı bir avukatlık şirketindeki stajını tamamlamak üzere. Böylece kardeşliğin o anki avukatı Rodrick Lester'in yerini alabilecek. Breckenridge'in en büyük oğlu yirmi altı yaşında, beyaz bir erkek. Koyu kahverengi saçları ve kahverengi gözleri var. Boyu 1,87 m ve kilosu yaklaşık 85. Çok çekici, çok zeki ve çalışkan

biri. Bu yüzden de Thane onu örgütün savunma avukatı yapmak istiyor.

Harry örgüte oğlu üzerinden sızmam fikrini sevmiyor. Sinclair'in benim cazibeme kapılacağını düşünüyor. Diğer bir deyişle, yakışıklı ve etkileyici olduğu için planı bulandıracağından korkuyor.

Breckenridge'lerden birine nefret dışında bir duygu besleme ihtimalim, cehennemdeki bir kartopundan daha az.

Küçük oğlu Mitch işe yaramaz. Yirmi iki yaşında henüz, olgunlaşmamış ve Kardeşlik içinde uygun bir pozisyonu yok. "Bu dosyaya pek çok farklı açıdan baktım ve halen içeri sızmamın en iyi yolunun büyük oğlu olduğunu düşünüyorum."

Harry elindeki dosyayı sıkarak başını sallıyor. "Ve en tehlikelisi," diye karşı çıkıyor yüzüme bakmadan. "Bunlar çöplüklerine giren yabancıları hoş karşılayacak insanlar değiller. Şüphe çekmemek için merdivenin en alt basamağından sızıp ağır ağır yükselmek gerek. En üstten başlamak çok tehlikeli."

En alttan başlamak zaman alır, böyle bir lüksümüz yok. Harry'nin kanseri hızla yayılıyor. "Doğrudan Sinclair'e gitmek haftalar, hatta belki aylar kazandırır."

"Uzun yolun en güvenli olduğunu hatırlatmama gerek yok. Seni ne kadar tanırlarsa o kadar güvenirler. Kestirmeler seni ölüme götürür."

Harry'nin onkoloji uzmanı altı, bilemedin sekiz ayı kaldığını söylüyor. Julia'yla yaşadığım deneyimden sonra, muhtemelen bu aylardan yalnızca üçünün iyi geçeceğini biliyorum.

Bir anı bile boşa harcayamayız ama onunla tartışıp zamanımızın neden kısıtlı olduğunu hatırlatmayacağım. Şimdilik teslim olacağım ve zamanı geldiğinde yapmam

gerekeni yapacağım. “Haklısın.” Dosyaları karıştırıp Sinclair’in arkadaşı Leith Duncan’ın profilini buluyorum. “Bar sahibi arkadaşı vasıtasıyla yanaşmaya ne diyorsun?”

“Kimdi o? Hatırlatsana.”

“Sinclair’in en yakın arkadaşlarından biri, sürekli git-tikleri barın sahibi. Önemsiz haraç işlerini yürüten bir herifin oğlu.”

“Thane’e oğlu üzerinden yaklaşmaya kararlısın yani.” Bir kitap gibi içimi okuyor. Leith Duncan’la başlasam bile kısa zamanda oğluna geçeceğimi biliyor. “Sevimli suratıyla bir ilgisi yok, değil mi?”

Sevimli oğlanların peşinde koşmadığımı biliyor. “Beni hasta birini tekmelemek zorunda bırakma ihtiyar.”

Dosyaya uzanırken gülümsüyor. “Leith denen bu oğlanla fazla oynamayacağını biliyorum ama yine de tekrar bakayım şuna.”

Önerimi sunmadan önce bir dakika kadar dosyayı gözden geçirmesini bekliyorum. “Thane ve Abram dışında kardeşlik üyeleri düzenli olarak bu barda takılıyor. Şu ya da bu şekilde hepsiyle iletişim halinde olacağım ve bu, seçeneklerimi genişletiyor. Hepsi kısa İskoç etek giymiş sevimli kızların kendilerine hizmet etmesini sever.” Barın güvenlik kamerasından çekilen fotoğrafa bakıyorum. “Duncan’ın Viski Barı üniformasının içinde çok çekici görünürüm.”

“O acımasız heriflerin mini eteğini dikizlemesi fikri hoşuma gitmiyor.”

“İskoç eteği o.”

“Varlığıyla yokluğu bir, ekoseli bir kumaş parçası. Tüm Kardeşlik üyelerinin etrafında onunla dolaşman pek doğru değil.” İç geçiriyor. “Ama maalesef sağlam bir fikir.” Okuma gözlüklerinin üstünden beni süzüyor. “İkimiz de

ne yapmak istediğinin farkındayız.” Emir komuta zincirini atlayıp doğrudan Sinclair’e gitmemden bahsediyor.

“Dikkatli olduğumu biliyorsun.” Gizli ajan olarak çalışmak benim için mükemmel bir işti. Bu konuda çok iyiydim. Zaten öyle olmam da gerekir. On iki yaşımdan beri bu konuda eğitiliyorum.

“Ne yapabilirim, sen benim kızımsın. Seni korumak benim işim.”

Şımartması gereken kişi Elli, ben değilim. Prenses olduğu için bu numaraları yiyebilir.

Biz kanla değil seçim yoluyla bağlıyız. O gün beni kurtaran kişi Harry. İzinliymiş ve benim oturduğum apartmandaki ailesini ziyarete geldiğinde silah sesini duymuş. Beni bulduğunda kalbim çarpmıyormuş ve hayatta olduğuma dair hiçbir belirti yokmuş. Doktor yaşamamın tek nedeninin acil tıp uzmanı gelene kadar Harry’nin bana suni teneffüs yapması ve hayati organlarıma oksijen gitmesini sağlaması olduğunu söylemiş.

Ayrıca bir sırrı paylaşıyoruz. Bu da aramızda kız kardeşimin hiçbir zaman bilmeyeceği ve anlayamayacağı bir bağ kuruyor. Birlikte daha çok zaman geçirdiğimiz için Harry’nin beni daha çok sevdiğini düşünüyor. Çoğunlukla kendini dışlanmış hissediyor, ama aslında Harry ikimizi de eşit seviyor. Bunu göremiyor ve onun için üzülüyorum. Kız kardeşime daha az sevildiğini hissettirdiğim için pişmanlık duyuyorum.

Harry ikimizi farklı değerlendiriyordu ve öyle de yapmalıydı. Ellison ve ben çok farklıyız. Ben güçlü ve metanetliyim. Kız kardeşimse yumuşak ve kırılgan. Babasının küçük prensesi deyiminin somut örneği.

Onların normal bir ilişkileri var. Kız kardeşim, Harry ve Julia’nın biyolojik çocukları ve Julia babamın tek aşkı.

Bu yüzden, tabii ki Elli'yi de tüm kalbiyle seviyor. Bazen ilişkilerinin rahathğını kıskanıyorum ama bu benim hatam. Bana öldürmeyi öğretmesini istediğimde normal bir baba-kız ilişkisi kurma ihtimalini tamamıyla yok etmiş oldum.

"Tamam."

"Ne tamam?"

"Dediğin gibi olsun. Duncan'ın barından sızacaksın."

Evet! "Ama bu iş sona erdiğinde, korkarım ki aradığın huzuru bulamayacaksın. Hissedeceğin en son şey huzur olacak. Korkarım kendini yeni bir cehennemin içinde bulacaksın."

Beni ikna etmeye çalışıyor, söylediklerine kapılmamalıyım. "Daha önce insan öldürdüm ve mışıl mışıl uyudum."

"Öldürdün çünkü bu senin işindi, başka seçeneğin yoktu. Tutuklamaya gittin ama 'öl ya da öldür'e dönüştü. Bu farklı. Farkında olmayan bir insanı yok edeceksin."

Thane Breckenridge bir insan değil. "O bir canavar. Ölmeyi hak ediyor."

"Zamanı geldiğinde silahsız birini öldürmek konusunda farklı düşüneceksin. Bunu atlatmayı başaramazsan şaşırmamalısın."

"Başaracağım." Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım.

"Hâlâ sahte isim kullanmamak konusunda kararlı mısın?"

"Evet."

Bu sefer FBI bana yardım etmeyecek, o yüzden basit yoldan halletmem en iyisi. Benden şüphelenmek için hiçbir nedenleri olmayacak. Tabii Thane benim mezarından fırlamış bir hortlak olduğuma inanmadığı sürece.

İkinci Bölüm

Sinclair Breckenridge

Edinburgh, İskoçya

“Geldiğin için teşekkürler Sin. Benim için çok önemliydi.”

Hewie'yi çocukluğumdan beri tanırım ama mahkemeye ona moral vermek için gelmedim. Rodrick'in asistanının yanında oturuyordum, böylece yasaları nasıl Kardeşlik lehine eğip büküğünü gözlemleyebiliyordum. İşinin ustası, merhametsiz yöntemleriyle tanınıyor. Onun yerini alıp Kardeşliğin avukatı olduğum zaman benim de aynı üne sahip olmam gerek. Gelecekte Hewie'nin avukatının da ben olacağım anlamına geliyor bu. Ama bugün değil.

“Aptal ve dikkatsizsin. İkimize de bir iyilik yapıp Rodrick'in yerini aldığımda daha zekice hamleler yapar mısın?” Daha da önemlisi lider olarak babamın yerini aldığımda.

“Bir daha olmayacak.”

“İyi. Bunu görmen güzel.” Abram ve babamın onunla işi bitince tekrarlanmayacağından eminim. “Kefaretini yarın ödeyeceksin.”

Hewie bilmeden Kardeşliğin içine bir gizli ajan soktu ama şanslıydık. Eroin satmaya teşebbüs dışında bir suçlamada bulunamazlar. Ajan daha derinlere nüfuz etseydi çok daha kötü sonuçları olabilirdi. Neyse ki, baskın yap-

maya hevesli bir yeniyetmeymiş.

“Abram ve Thane bana ne ceza verirse versin hapiste bir gece daha geçirmekten iyidir. Duvarlar üstüme üstüme geliyor.”

Hewie'nin dar mekânlarla ilgili bir sorunu olduğunu herkes bilir. O yüzden acımasızca dayak yedikten sonra geceyi dar ve karanlık bir yerde geçireceğini tahmin ediyorum. “Sabah yedide gelip seni alacağım. Karına bir işin olduğunu ve birkaç gün gelemeyeceğini söyle.” Karısının kayıp ilanı vermesi isteyeceğimiz son şey olur.

Sterling arabayı Hewie'nin evinin önünde durduruyor. “Geri döndüğünde hazır olurum.”

Ahmak herif. Daha önce kefaret ödemediği için onu neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yok. Sanırım bu iyi bir şey.

Sterling'den, beni Duncan'ın Viski Barı'na götürmesini istiyorum, bir kadeh içki içmek için en iyi iki dostum Leith ve Jamie'yle buluşacağım. Üçümüz çok yakın dostuz. Birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz ve Kardeşlik içindeki yakınlığımızdan çok daha fazlasını paylaştık. Biz koalisyonun geleceğiyiz. Ama eşit değiliz. Liderlik rolüne soyunacak kişi benim.

Leith parmağını şaklatarak şef garson Lorna'ya sesleniyor, “Sin'e her zamankinden gönder.”

“Hewie'yle nasıl gitti?” diye soruyor Jamie.

“Her zamanki gibi bizim lehimize. Savcılığın elinde bir bok yoktu. Fırıldak polisler sayesinde. Zaten Yüksek Mahkeme'ye kadar çıkmamalıydı ama hepimiz oraya nasıl gittiğini biliyoruz.” Yetkililer Kardeşliği yavaş yavaş çöktrebileceklerine inanıyorlar. Kopardıkları parçanın küçüklüğüne aldırıyorlar. “Tüm suçlamalar düştü, yani

Hewie'nin yasal sorunları bitti ama sabah kefareti öd-
yecek."

"İnfazcı kim?" diye soruyor Leith.

"Sangster." Kardeşlikteki en zalim orospu çocuğu o.
Cezaları infaz etmekten aşırı zevk alıyor. Sadist olduğun-
dan eminim.

"Gerçekten sakatlayabiliyor. Thane ve babamın neden
infazcı olarak onu kullandıklarını anlamıyorum. Adamlar-
ımızı cezalandırmak yerine onun ellerine vermek daha
zararlı," diyor Jamie.

Abram ve babamın neden Sangster'i ellerinde tuttuk-
larını biliyorum. "Sakatlanma korkusunun kardeşleri-
mizin hareketlerine dikkat etmesini sağladığını ve hata
yapma riskini azalttığını düşünüyorlar."

"Sangster geçen hafta Pottiger'in cezasını infaz eder-
ken adamı kötürüm bıraktı." Jamie'nin, infazcının verebi-
leceği hasarı ilk elden bildiğine eminim çünkü adama ilk
tedavisini o yapmıştı. "Onu terapistte göndermek zorunda
kaldım ama bir işe yaramıyor. Sanırım sinirlerinde kalıcı
bir hasar var."

"Bu rezillik. Bir daha hiç yürüyemeyecekse Pottinger
işe yaramaz." Leith hızla dönüp bana bakıyor. "Öyle de-
mek istemediğimi biliyorsun."

"Tabii ki." Umursamıyorum. Bu muhabbetin benim sa-
katlığımı dönmesini istemiyorum, o yüzden konuyu tekrar
Hewie'ye döndürüyorum. "Bu sefer daha sakın olacağını
düşünüyorum. İhtiyarların kendisini izlediğini biliyor."

"Umarım öyle olur. Hewie'nin iyiliği için," diyor Jamie.

"Geneen dün gece McLain'le geldi," diye bilgi veriyor
Leith. "Bu konuda bir şey yapacak mısınız?"

Geneen'i önemsemediğimi biliyorlar ama bara başka
bir kardeşimizle gelmesini saygısızlık olarak görüyorlar.

Birkaç hafta boyunca birkaç kere yatmıştık onunla. Kardeşimizin artıkılarını süpürmesinde bir zarar yok. "Umu- rumda olmadığını anlayınca sıkılacak bu oyundan."

Leith barın arkasında barmaidlerin içkileri aldığı yere doğru el sallıyor. "Lorna bu gece geç saatlere kadar çalış- ıyor. Geneen geri gelirse, onu depoya götürmelisin. Onu umursamadığını anlamış olur böylece."

Lorna'nın tadına bakmayı yıllar önce bıraktım. O zaman- dan beri neredeyse buradaki kardeşlerin hepsinin elinden geçti, o yüzden onu tekrar almak gibi bir niyetim yok. Or- tamdaki her aleti içine almamış bir kadını tercih ederim.

Kabul ediyorum, bencil bir piçim. Bir kadınla ilişki yaşamak gibi bir niyetim olmasa bile, kardeşlerden hiç- birinin benden önce ona sahip olmasını istemem. Sonra- sında ne yaptığı beni ilgilendirmez. "Biraz daha tazesini arıyorum."

"Leith'in elinde taze bir şey var. Amerikalı bir genç kız." Jamie kahkaha patlatıyor. "Kardeşlerden hiçbirinin dokunmadığına emin olabilirsiniz."

Leith elini masaya vuruyor. "Kimse ona elini süremez. O diri kalçaların tadına bakacak biri varsa o da benim."

"Tanrım Leith! Bir Amerikalı?" Bu iyi değil. Babam ve Abram bundan hoşlanmayacak. "Bazen gerçek bir man- kafa olabiliyorsun."

Leith yalnızca bizim çevremizdeki kızlarla takılabile- ceğini biliyor. Tanımadığımız bir yabancıyı aramıza al- mak aptalca bir hareket olur. Kardeşliğimizin üyeleri bu bara sıkça takılıyorlar. "Aramıza bir yabancı getirdiğine inanamıyorum. İhtiyarlar bunu onaylamayacak."

"Endişelenme. Kız geçici olarak Edinburgh'ta. Burada- ki işi uzun vadeli değil." Senin yüzünden hayatı da uzun vadeli olmayabilir.

“Ondan kurtulmalısın,” diye çıkışıyorum.

“Çok ikna edici olabiliyor.”

“İkna edici mi? Yoksa onunla yattın mı?”

“Henüz değil.”

“Sana yatma sözü verdi mi?”

“Hayır.”

Lanet olası aptal. “Onu işe aldığı anda azmış olduğunu söyle bana.”

“Acil paraya ihtiyacı vardı. Ona tezgâh altından ödeme yapabilirim ve birkaç haftaya çeker gider. Sorun yok.”

Sorun yokmuş, kıcıma anlat. “Sadece Kardeşlikle bağ olan kızları işe almanın bir nedeni var. Bu kız, Kardeşliğin başına dert olabilir. Eğer öyle olursa, balıklarla yatar ancak. Onu işe alarak iyilik yapmış olmadın. Tehlikeli bir durumun içine atıldı ve farkında değil.”

“Tatlı kıcını görünce onu neden işe aldığını anlayacaksın,” diyor Jamie.

“Amerikalının ne kadar sıkı olduğu umurumda değil.” Leith, sikiyle düşünmemesi gerektiğini bilmeli.

“İşte orada,” diyor. Barmaidlerin çalıştığı yere bakıyorum. Kızın arkası dönük. Kestane rengi saçlarını başının üstüne dağınık bir şekilde toplamış. Tipik Duncan üniforması giymiş. Kısa İskoç eteği ve beline bağlanmış dar, beyaz bir bluz.

Bir omuzunda viski tepsisiyle dönüyor ve Leith’e gülümsüyor. Arkamızdaki masaya servis yapmak için yanımızdan geçerken bana göz ucuyla bile bakmıyor. “Güzel değil mi?”

Kesinlikle sıkı bir kız. Tartışmaya gerek yok. “Hiçbir kadın adını babam ve Abram’ın kara listesine ekletecek kadar güzel vücutlu olamaz.”

Kız tepsisinden düşen peçeteyi almak için eğilirken

arkasından bakakalıyor. "O kadar emin değilim dostum. Kalçaları çok tatlı."

Eteğinin neredeyse kalçalarının tamamını açıkta bırakarak yukarı sıyrılışını ve sonra ayağa kalkarken geri dönüşünü izliyorum. "Göze hoş geliyor dostum. O konuda tartışmayacağım ama ihtiyarlarla başını belaya sokacağından emin olduğumu söyleyebilirim."

"O bacakların arasına girersem, Thane ve Abram'ı karşıma almaya değer."

"Her neyse." İş, Kardeşlik hakkında mantıklı kararlar almaya geldiğinde Leith'e güvenilemez. İçeride büyük kararların alındığı çembere girmeyip sadece bu barı işletmesi iyi olmuş. Babam ve Abram'ın onun saçmalıklarına göz yummayacaklarına eminim.

Amerikalı kız masamızın yanından geçip bara doğru gidiyor. Leith uzanıp belinden yakalıyor onu. "Gel buraya. Seni diğer en yakın dostumla tanıştırmak istiyorum." Kolunu yılan gibi arkasına doluyor ve kalçasının yanından yakalayarak kendine çekiyor. Serseri gibi davranıyor. "Meşhur Sinclair Breckenridge'le tanış."

"Meşhur ha?" Gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Selam, Bleu MacAllister."

Bleu MacAllister. Yüzüne bakarken, belleğime yerleşmesi için ismini zihnimde beş kere tekrarlıyorum. Muhtemelen buna gerek kalmayacak. Olağandışı ismini ve tatlı yüzünü unutabileceğimi sanmıyorum. "Memnun oldum Bayan MacAllister. Sizi Edinburgh'a neyin getirdiğini sorabilir miyim?"

"Edy Halam, yani aslında babaannemin en yakın arkadaşı hastalandı. Kanser. Onu çok severdim. Ailemden biri gibiydi, son günlerinde yanında olabilmek için geldim buraya."

“O zaman çoktan öldü?” diye soruyorum.

“Üç hafta oldu.”

“Ve hâlâ buradasın?” diye dikkatini çekiyorum.

“Ailede burada kalıp Edy’nin mülkleriyle uğraşacak kadar zamanı esnek olan bir tek ben varım.”

“İşin olmadığını söylemenin daha zarif bir şekli mi bu?” Kaba bir soru oluyor. Niyetim de tam olarak bu.

“Çapraz sorguyu bırak,” diye uyarıyor Leith. “Onun kusuruna bakma Bleu. Stajı bitirmek üzere, yakında avukat olacak ve bazen fazla ileri gidiyor.”

Leith’in davranışlarımdan dolayı özür dilemesine ihtiyacım yok. “Hiçbir şeyi ileri götürdüğüm yok. Yetişkin bir kadının neden geri dönecek bir hayatı ya da işi olmadığını soruyorum.”

“Bir hayatım ya da işim olmadığını da kim söyledi?” Elini kalçasına koyuyor.

“O zaman bir işin var?”

“Fotoğrafçığım. Çoğunlukla bebek ve düğün. Özel bir stüdyom var, o yüzden babam ve kız kardeşimden daha özgürüm.”

“Yine de barda hizmetçilik yapıyorsun?”

“Ziyaret için geldim ve avukat olduğuna göre, çalışma iznim olmayacağını tahmin edebilirsin. Yasal olarak çalışmadığımdan dolayı Leith’in beni hizmetçi olarak işe almasına minnettarım. Edinburgh yaşamak için pahalı bir şehir.”

Bayan MacAllister’in gözü pek olduğu belli. “Halan sana miras bırakmadı mı?”

“Evet, burada kalış nedenim o işleri halletmek. Çok zaman alıyor, hukuk okuduğuna göre eminim nasıl olduğunu bilirsin.” Leith’e dönüyor. “Arkadaşın hep böyle uyumsuz mudur?”

Leith elini kalçalarından kıcına doğru kaydırıyor. "Tartışmasız."

Kız elini poposundan çekiyor. "O ayrıcalığa sahip olacak kadar ödemiyorsun."

"Zam yapabilirim," diyerek kakhaha atıyor Leith.

Omuzunun üzerinden, "Eminim yaparsın patron," diyerek uzaklaşıyor.

"Bu kızda bir iş var, ha?"

Güzel ve çekici bir kız. Umarım bunlar dostumda geri tepmez. "Bir iş olduğu kesin ama ne olduğundan emin değilim."

"Hep paranoyaksın."

Haklı. Herkesten şüpheleniyorum ama paranoya benim hayatta kalmamı sağlıyor. Bundan sıkıntı duymuyorum.

Sonraki bir saat aynı geçti. Leith Amerikalının her geçişinde dingil gibi davranarak kıza asılıyor. Kız da ona karşılık veriyor gibi görünüyor ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Burada ne kadar kalacağını merak ediyorum. Umarım işlerini halleder halletmez gider yoksa Leith aptalca davranıp kendini bir enkaza doğru sürüklemeye devam edecek. Belki süreci hızlandırmak için ona hukuki konularda yardım etmeliyim. Miras hukuku benim uzmanlık alanım değil ama ona tavsiyede bulunabilecek kadar biliyorum.

"Geri döndü." Jamie'nin neyi kastettiğini anlamak için arkamı dönmem gerekmiyor. Gelen Geneen. "Yine yanında McLain'i getirmiş."

Arkamı dönüyorum ve Geneen'in yüzünde yapmacık bir gülümseme beliriyor. Onu başka bir adamla görmem hoşuna gidiyor. Beni kışkandıracağını sanması gülünç.

"Oraya gidip herifi altına sıçana kadar dövmezsene puştun."

O orospunun buraya yanında bir herifle gelmesi beni zerre kadar etkilemiyor ama Jamie haklı. Üstüme oynuyor ve yanıt vermezsem kardeşliğin gözünde zayıf görüneceğim. Buna izin veremem.

“Dediğini yapacağım ama Geneen’i becerip günahlarının bedelini ödettikten sonra.” McLain’in yüzünü dağıtmaktan daha zevkli olacak bu.

Masadan kalkıp kızın yanına gidiyorum. Yeni sevgilisinin yanındaki bar sandalyesinde oturuyor. Kolundan yakalayıp sıkıyorum. “Arkaya geç.” McLain’e dönüyorum. “Sende o amcık ağzını kapalı tut.”

Sırıttıyor çünkü arkaya geçmenin ne anlama geldiğini bildiğini sanıyor. Yazık, yanlışlığının farkında değil.

Onun gibi kadınları bilirim. Ateşli bir sevişmeyle kalbimi kazanacağını sanıyor ama çok yanıltıyor. Onu kullanarak bir kenara atacağım, tıpkı onu sikerken takacağım kaput gibi.

Onu depoya götürüp elimi eteğinin altına sokuyorum. Külotuna asılıp bacaklarına kadar indiriyorum ve sırtını raflara dayıyorum. Rahatsız bir pozisyon olduğundan eminim ama sadece benim zevk almam için buradayız.

Bir anlık zevk arzusu geçince, fikrimi değiştiriyorum. Eğer Geneen’i becerirsem ona istediğini vermiş olurum, bu yüzden ağzına almasına karar veriyorum.

Geri çekiliyorum. “Fikrimi değiştirdim. Dizlerinin üzerine çok.” Uzanıp beni öpmeye çalışıyor ama iterek uzaklaştırıyorum. Ağzı hiçbir zaman benimkine dokunmayacak. “Diz çok dedim.”

Yere çöküyor ve fermuarımı indiriyor. Elini aletime götürürken kapı açılıyor. Leith’in yeni Amerikalı barmaid’i içeri dalıyor ve ellerini beline koyup duruyor. “Lütfen çekilir misin? Yolu kapatıyorsun, almam gereken bir şey var.”

Ciddi mi bu? “Hayır, meşgulüm. İşim bitince gelirsin.”

“Kenrick bir şişe Ballantine getirmemi istedi ve yolunu kapatıyorsun.”

Bu kız buralardan biri olsa ve kim olduğumu bilse böyle davranamaz. Bana saygı gösterir. “Burada ne yaptığımızın farkında değil misin?”

“Maalesef, aklımdan çıkmayacak bir kare bu.” Sol tarafıma işaret ederek, “Eminim yarım metre şu tarafa kaysanız bile sana birinci sınıf bir oral seks yapabilir.”

İkimiz de yerimizden kımıldamıyoruz. Sinirleniyor. “Bak, sikimde değil, kotamı doldurdum. Uzun bir gün oldu. Altı saattir bir sürü pis herif tarafından çekistirilip mıncıklanıyorum. Yaşlı bir serseri elini eteğimin altına soktu ve ben bir yumrukta yüzünü dağıtmak yerine... nazıkçe elini çekmesini rica ettim. Yıldım. İşimi bitirip eve dönmek ve bir şişe şarap devirip sızmak istiyorum. Fazla bir şey istemiyorum.”

Bu kızın hali oldukça garip. Ama bir yandan da eğlenmeli. Sikimi donuma sokup önünden çekiliyorum. “Bayan MacAllister’ı duydu. Yolunu kapatıyoruz.”

Geneen kahkaha atıyor ama Bleu adındaki Amerikalı kızdan etkilendiği için değil. “Hadi oradan, çekilmiyorum,” diyor ve kollarını kavuşturup çöktüğü yerde kalıyor.

“O zaman çirkinleşeceğimin farkındasın herhalde,” diyor Bleu.

“Öyle mi olacak?”

Ben ne olduğunu anlayamadan Bleu, Geneen’in suratının ortasına bir yumruk yerleştirip kızı yere seriyor ve ardından karnını tekmeliyor. Dönüp göz ucuyla bile bakmadan kıvranan bedeninin üstünden geçiyor. Viski şişesine uzanıp incelemesini izliyorum. “Bu işimi görür.”

Zarif adımlarla kapıya doğru yönelirken omzunun üstünden, “Devam edin,” diyor.

Geneen’in yerden kalkmasına yardım ederken kahkahaya boğuluyorum. “Kız tescilli deli olmalı, ama Tanrım bu hayatımda gördüğüm en eğlenceli sahneydi.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” Geneen yüzüne dokunuyor. “Sanırım o orospu burnumu kırdı.”

Onu kaldırıyorum ve şüphelerini onaylıyorum. Burnu artık yüzünün ortasında değil. “Korkarım haklısın. Kırık gibi görünüyor.”

“Kıçını tekmeleyeceğim onun,” diye homurdanarak kapıya yöneliyor.

Kolundan yakalıyorum ama Bleu’yü korumak için değil. Kendi kendini koruyabileceğinden eminim. “Üzgünüm ama öyle bir şey yapmayacaksın.”

Bleu keyfimi yerine getirdi. Kefaret sikişi yapıp kavga edemeyecek kadar cömert hissediyorum. “Defol git buradan. McLain’i de yanına al ve bir daha buraya dönme.”

Üçüncü Bölüm

Bleu MacAllister

Dört Kardeşlik üyesine bira servisi yaparken Sinclair'in depodan çıktığını görüyorum. Sırtım dönük ama Leith ve Jamie'nin olduğu masaya giderken aynadaki yansımasını izliyorum. Ona baktığımı anlamaması için dikkatlice, çaktırmadan izliyorum. Yine de dudaklarını okuyabiliyorum "Geneen'i hallettim. Bir daha buraya gelemesiz."

Jamie ve Leith karşılık veriyor ama onların ağızlarını göremiyorum.

Bara dönüyorum ve uzaktan Sinclair'in dudaklarını okuyorum. "Çalıştırdığın Amerikalı işine tutkuyla bağlı." Depoda olanları anlatıyor ve kahkahaları barda yankılanıyor. Güzel. Benden etkilenmelerine sevindim.

Tüm müşteriler gidip sadece çalışanlar kalana kadar içiyorlar. Lorna bana kapatma işlemlerini anlatırken, Leith eve gidebileceğimizi söylemek için yanımıza geliyor. "Bitirdiniz mi kızlar?"

"Neredeyse," diyor Lorna. "Gerisini yarın anlatırım."

Mola yeri dedikleri, duvardaki hücre kadar oyuğa gidip eşyalarımızı alıyoruz.

"Eve bırakabilir misin Leith?" diye soruyor Lorna. "Arabam dükkânda kaldı." Yalnızca eve bırakılmak iste-

mediğini seziyorum.

“İlk gecesi olduğu için Bleu’yü bırakacaktım.”

Leith Duncan’la arabaya binmemin imkânı yok. Hiç değilse beş kere elini kıcıma koydu. Bir kere daha denerse çok fena yaparım ve ilk geceden patronumun kıcını tekmelemem pek hoş karşılanmayabilir. Ayrıca Sinclair’le kurmak istediğim ilişkiyi riske atabilir. “Teklif ettiğin için teşekkürler ama gerek yok. Yakına gidiyorum, on dakikadan fazla sürmez.”

“Seni evine bırakmak istiyorum,” diye ısrar ediyor. Tabii, sonra da yolluk sevişmesi isteyeceksin. Hayır, teşekkürler.

“Başka zaman patron.” Çantamı koluma alıp çıkışa doğru yürüyorum. Bu konunun kapandığını belli etmiş oluyorum böylece. “Yarın görüşürüz.”

Kapıdan çıkıp sahte halamın evine doğru yürüyorum. Gerçekten de yeni ölen bir kadının eski eşyalarıyla döşeli bir ev, aynı zamanda da önümüzdeki iki-üç ay evim diyeceğim yer.

Bu evi bulmam düşeş oldu. Arada bir yıldızlar mükemmel bir hizaya geliyor. Bu sefer benim lehime oldu hizalanma. Evin sahibi yaşayan hiç akrabası olmayan, ölümcül hastalığa yakalanmış yaşlı bir kadındı. Bir zamanlar Tennessee’de yaşamış. Babaannemlerin iki yanındaki şehir. Hayatı Kardeşlik tarafından incelenirse tek bulacakları benim doğruyu söylediğim olacak.

Eve iki dakika mesafedeyken lüks, siyah bir araba sessizce yanıma yanaşıyor. Camları geceden daha karanlık olduğundan içerisini göremiyorum. Sanırım Leith beni eve bırakmak için son bir deneme yapıyor.

Arka cam açılıyor. Şans benden yana. İçeride Sinclair var. “Arabaya bin.”

Bu herif ne isterse almaya alışmış. İşleri onun için ilginç hale getirmem daha doğru. “Bu olağanüstü nazik davetiniz için teşekkür ederim ama almayayım. Yürüyeceğim.”

Benim eve sağ salım varmam Sinclair’in umurunda mı? Hayır. Peki, nerede oturduğumu öğrenip sonra içeriyi didik didik aramak mı istiyor? Kesinlikle. Hikâyemde bir açık bulmak için tüm kozlarını oynayabilir ama bulamayacak.

Dönüp uzaklaşacakken arkamdan sesleniyor. “Arabaya bin. Lütfen.” Bu kelimeyi kullanmak canını acıtıyor gibi bir hali var. Güzel. Aşağılanmayı öğrenmesi lazım biraz. Bu onu yola getirir.

Bir an duraksayıp onunla arabaya binmeden önce düşünüyormuş gibi yapıyorum. “Lütfen dediğin için davetini reddedemem.”

“Gelecekte bunu hatırlasam iyi olur.”

Kısa bir yol olacak. Fazla konuşmaya vaktimiz yok. “Çok uzakta oturmuyorum, yalnızca altı blok ötede.”

“Özür dilemek istiyorum.”

“Hangi olaydan ötürü? Beni savaş esiriymişim gibi sorguya çektiğin için mi? Yoksa nazikçe çekilmeni söylediğim halde olduğun yerde kaldığın için mi?”

Gülüyor. “Her ikisi için de. Yine de talebinin pek nazik olduğunu düşünmüyorum. Fazla buyurgan bir tonda sorduğumu hatırlıyorum. “

“O zaman ben de oral seksini bölerek kabalık ettiğim için özür dilerim.” Leith ve Jamie’ye kıza kefareti sikişi yapacağını söylerken dudaklarını okumuştum. Başka bir kadınla birlikte olmasının onu ağıma düşürme planıma uymaması seks hayatı için üzücü bir durum. Her fırsatta onu engelleyeceğim.

“Geneen’in burnunu kırdın.” Güzel. Yoluma çıkamaz artık.

Omuz silkiyorum. “Bunu yapmamalıydım ama aklını başına getirmek hoşuma gitti.”

“İstedliğini yapmasam benim de burnumu kırar mıydın?”

Gülüyorum. “Belki.”

“Hımm.. gelecekte hatırlamam gereken bir şey daha. Böyle yumruk atmayı sana kim öğretti?”

Elimi kaldırıp acıyormuş gibi gerdim. Aslında acımıyor. Kendimi incitmeden başkasına vurmayı biliyorum. “Babam. Kendimi koruyabilmemi istiyordu.” Tamamen gerçek. Bu muhtemelen benden gerçeği öğreneceği son an olacak.

“Görev tamamlandı. İyi bir iş çıkarmış.”

“Bir tek bu değil. Onun gösterdiklerini uygulayarak bir adamı hayalarından yakalayıp diz çöktürdüm.”

Yine etkilendi. “O halde senin için değil Duncan’daki serseriler için endişelenmeliyim?”

“Kesinlikle.” Apartmanımı gösteriyorum. “Sağdaki benim evim.”

Şoförü kenara çekiyor ve motoru durduruyor. Sanırım bu bir işaret, patronunun içeri gireceğini düşünüyor. “Beni bıraktığın için teşekkür ederim.”

“Her zaman.”

Arkamdan takip edip içeri gelmeye çalışıyor. Elimı göğsüne koyup durduruyorum onu. “İyi akşamlar Bay Breckenridge.” Bu adamın karşısında kadınların dizlerinin bağı çözülüyor. Kelimenin her anlamıyla ne zaman istese dizlerinin üstüne çöküyorlar. O yüzden onu ele geçirme yolum farklı olmalı. Meydan okumalıyım, kazanmaya can attığı bir zafer olmalıyım.

“Bay Breckenridge babam olur. Lütfen bana Sin de.”

“O halde, iyi geceler Sin.”

Elimi tutup öpüyor. “İyi geceler Tatlı Bleu.”

Kahretsin, çok yakışıklı ve çekici bir düşman.

Arabasına dönerken kapı deliğinden gözetliyorum. İçeri girmeden duruyor ve eminim adresi hatırlamak için etrafına bakıyor. Hiç şüphem yok ki, 114 Lansburg Way yarın akşama kalmadan yakın takibe alınacak. Neyse ki buna hazırım. Yine de son bir kez Harry’yi arayacağım. Planın üzerinden son bir kez geçmekte fayda var.

Duncan’ın yerinde sekiz saat çalıştım ve Sinclair’den hiç ses çıkmadı. Her akşam gelmediğini zaten biliyordum ama dünkü olayların ilgisini çekip onu tekrar buraya getireceğini ummuştum. Sanırım yanılmışım. Demek ki daha çok çaba sarf etmeliyim.

Leith’in ikinci ısrarcı eve bırakma teklifini de reddettikten sonra, eve doğru yürüyorum. Giderek daha yapışkan bir hal alıyor ve eğer Sinclair beni kendinin ilan etmezse problem çıkarmaya başlayacağını seziyorum. Eğer onunla bağlantıya geçemezsem bu amacıma ulaşmam imkânsız.

Bu bir maraton, kısa mesafe koşusu değil. Sinclair’in bir günde ayaklarıma kapanmasını bekleyemem. Bu yüzden uzun vadeli yatırım yapmalıyım.

Evin önüne geliyorum ve sokakta park etmiş Mercedes’i gördüğümde şeytanca bir haz alıyorum. Plakasını ezberlemiştim, Sinclair’in arabası bu ama fark etmeme rağmen oralı olmuyorum. Araba orada yokmuş gibi davranarak eve yöneliyorum.

İçeri girdiğimde perdenin arasından sokağı gözetliyorum. Yanından geçerken neden çıkmadı acaba? Beni görmedi mi?

“Evet benim arabam.”

Kahretsin. Çoktan içeri girmiş.

“Kahretsin!” Arkamı dönüp ürkmüş gibi görünüyorum çünkü normal insanlar evlerinde davetsiz bir misafir bulduklarında böyle yaparlar. “Ödümü kopardın.” Elimi göğsüme götürüyorum. “Ne yapıyorsun burada?”

“Dün seni evine bıraktığımda içeri davet etmeyince ben de bu akşam için kendime davetiye çıkardım.”

Ne zaman isterse bana sahip olabileceğine inanmamı istiyor, izin versem de vermesem de. Korkutma taktiği bu ve başarılı olduğuna inandırmalıyım onu. “Evime böyle giremezsin. Ya silahım olsaydı ve seni vursaydım... ya da başka bir şey?”

“İstersen seni yalnız bırakabilirim, vurulmak istemem... ya da başka bir şey.” Gülüyor bana.

Kalmasını sağlamam lazım. Bağlanmamız için beraber zaman geçirmemiz gerek. “Beni tekrar korkutmaya-
cağın konusunda anlaşırsak kalabilirsin.”

“Söz veremem.” Sesi boğuk çıkıyor. Sanırım beni tedirgin etmek istiyor. Başarıyor da.

“Kendime bir içki alacağım.” Çeşitli içkiler ve onun en sevdiği viski olan Johnnie Walker’la doldurduğum dolaba yöneliyorum. “Sen de alır mısın?”

“Alırım. Koyu ve sek bir içki olsun. Büyük bardakta. Berbat bir gün geçirdim.”

İçkisini uzatıyorum ve kanepenin diğer ucuna oturuyorum. “Anlatmak ister misin?”

“Üzerine çalıştığım bir dava olduğu için konuşamam.”

“Gizlilik sözleşmesi?”

“Gibi bir şey.”

Koca bir yudum alıyor, su içiyormuş gibi. “Mımm... sağlamış.”

“JW’den iyisi yoktur.”

İçkisini sehpanın ucuna bırakıyor ve hafifçe bana doğru dönüyor. “Yeni işte ikinci gün nasıldı? Kimsenin burnunu kırmadın umarım?”

Gerçekten yapmak istedim bunu. “Hayır ama birkaç yapışkan eli kırmak istiyorum.”

“Pek akıllıca olmaz Bleu.”

“O halde ne yapmam gerekiyor? O heriflerin ellerini eteğime daldırmasına izin mi vereyim? Bazıları bunu yapıyor. Buna hakları varmış ve benim de izin vermem gerekiyormuş gibi davranıyorlar.”

“Öylesine alışıklar çünkü diğer kızlar buna izin veriyor.” Yine bana gülüyor ve bu sinirimi bozuyor. Herhangi bir kadının işyerinde buna maruz kalması kabul edilemez.

“Ben diğer kızlar gibi değilim. Rasgele heriflerin ellerini üzerimde dolaştırmasına izin veremem. Bunun sorun olacağını bildiğimden Leith’e söylemiştim.” Elimi alnıma götürüp stresliymiş gibi davranıyorum. “Bu işten gelecek paraya gerçekten ihtiyacım var ama kendimi aşağılama pahasına değil.”

Viskisinden bir yudum daha alıyor. “Yarın hallederim bunu. Sana bir daha dokunmamaları gerektiğini anlarlar.”

Bunu beklemiyordum. “Seni zor bir duruma sokmak istemem.”

“Sokmazsın. Merak etme. Bundan sonra seni yalnızca bir içki daha istediklerinde rahatsız ederler.”

“Teşekkürler.” Viskisinin kalanını da içiyor. Ben kendimkinden henüz bir-iki yudum alabildim. Birlikte daha fazla zaman geçirmemiz lazım.

Bardağını almak için kalkıyorum. “Doldurmamı ister misin?”

“Hayır teşekkürler. Gitmem gerek. Sabah erken mahkemem var.”

İyi bir ev sahibi gibi kapıya kadar geçiriyorum. “Yarın seni görebilecek miyim?” Sıkılğan ve cilveli bir gülücük atıyorum. Tam planladığım gibi. Yumruk atan sert kızıdan başka bir yanıma da görmesi lazım.

“Belki.” Eğer şanslıysan. Yüzüne yayılan sırtışı gördüğümde aklıma bu kelimeler geldi.

Kapıda durup arabasına gidişini izliyorum. “Davada başarılar,” diye sesleniyorum.

Gülümseyip başını sallıyor. Sonra da gidiyor.

Evde yalnız kalır kalmaz ilk yaptığım evi incelemek oluyor. Buradayken etrafı karıştırdığından eminim ama nedense bir kanıt arıyorum. Buna ihtiyacım var.

Evdeki tek değişikliği bulmam yalnızca birkaç dakikamı alıyor. Kütüphanede benim bir fotoğrafımın olduğu çerçeve kayıp. Beklediğim bu değildi.

Çok garip. Yüz tanıma analizi yaptırmak için o fotoğrafa ihtiyacı yok. Emir verse adamlarından herhangi biri benim fotoğrafımı çekebilirdi. FBI sürekli olarak gerçek Bleu MacAllister’ın ismini internetten siliyor. Tek bulacağı Harry ve benim yarattığım kimlik olacaktır.

Diğer her şey yerli yerinde ama her yeri karıştırmış belli ki. Sorun değil, buna hazırlıklıydım. Her şey istediğim gibi ilerlemeye başladı. Dikkatle düzenlenmiş bu mekânda tek bir açık bile yok. Yani Sinclair ve benim aramızda en ufak bir güven sorunu kalmayacak. Sandığımdan da önce hallolacak bu mesele.

Bugün arama günü değil ama Harry’yle konuşmak istiyorum. Sandığımdan çok daha zor bu iş. Rahatlatıcı birine ihtiyacım var.

Dün gecedен bu yana daireme dinleme cihazı yerleştirdim.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rikmelerinden ŗphelendiđim için yryŗe çıkıyordum ve babamı takip edilemeyen cep telefonumdan arıyorum. Bu geceki olayı anlatmadan önce her ŗeyin yolunda gittiğini söylüyorum. "Bu gece döndüğümde, Sinclair evimdeydi."

"Seni ŗaŗırttı mı bu?" Sesi sakın ve telaŗsız. Tam ihtiyaım olan ses tonu.

"Hiç."

"Güzel. Öyle olsa endiŗelenirdim. Umarım güzel bir rol sergilemiŗsindir."

"Her zamanki gibi. Canına okudum."

"Mükemmel. Bu iyi, seni araŗtırdıđı anlamına geliyor. Bunu yapacağını biliyorduk. Güven aŗamasına geebil-
mek için bu iŗi erkenden aradan çıkarmak en iyisi. Her ŗey yerli yerinde miydi?"

"Tabii ki."

"Aferin kızıma." Hâlâ Harry'nin beni övmesine bağılıyorum.

"Evine girmesini nasıl açıkladı."

Aha, iŗte baŗlıyor. "nceki gece onu davet etmediđim için bu gece kendisini davet ettiğini söyledi."

"nceki gece senin evinde ne halt ediyordu?"

"Sakin ol. İŗten sonra beni eve bıraktı ama onu kapıdan geri çevirdim."

"Seni yatağa atmaya alıŗacak." Harry'nin sesi artık pek sakın değil. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Deneyeceđinden kesinlikle eminim." Sinclair'in fotoğ-rafi aldığını söylemeyeceğim. ılına döner.

"Bunu ne kadar istediğini biliyorum ama süreç içinde kendinden taviz verme. Buna değmez. Sahada bunun olduğunu yüzlerce defa gördüm. İnan bana sonra kendinden nefret edeceksin." Beni katil olmak için yetiŗtirdi ama hâlâ küçük, masum bir kız zannediyor.

“Telaşlanma baba. Kendimi bir Breckenridge’e veremeyeceğim. Yeterince parçamı aldılar zaten.” Harry’ye yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona gerçeği söyleyemem. Ne planladığımı bilse öfkesinden çıldırır.

“Bazen güçlü olmak, kalbinin sesini dinlemek anlamına gelir. Bunda utanılacak bir şey yok. Herhangi bir anda bırakıp eve dönmek istersen çekinme. Bu konu hakkında bir daha hiç konuşmayız.”

Planım bu. Bu konu hakkında hiç konuşmamak. Ancak işim bittikten sonra.

Dördüncü Bölüm

Sinclair Breckenridge

Ofis koltuğuma yaslanıp Bleu'nün evinden aldığım fotoğrafı inceliyorum. Çok yakın bir zamanda çekilmiş, saçlarının uzunluğu dışında görünüşü aynı. Fotoğrafta saçları birkaç santim daha kısa. Birkaç ay önce çekildiğini tahmin ediyorum.

Yüzünde iş kadını ifadesi var ve çerçevenin camında Bleu Mac Fotoğrafçılık yazıyor. İşi ve onunla ilgili demografikler hakkında internet araştırması yapıyorum. İnternet sayfasına ve sosyal medya hesaplarına kolayca ulaşıyorum. Tüm veriler, başarılı bir iş hayatı olduğunu gösteriyor. Bu hayatından vazgeçip buraya gelmesi ve düşmanlarımızdan herhangi biri adına ajanlık yapması olası görünmüyor.

Olası değil ama eğer yüklü miktarda para teklif ettilerse imkânsız da değil.

Rakiplerimiz Kardeşliğe sızmak için onu seçmişlerse kötü bir seçim yapmışlar. Kardeşlerle yatağa girmeye hazır olan bir kadın seçmeliymişler. Bu kadın bir milim bile yanaşmıyor. Kendine ve bedenine saygısı var ve etrafındakilerin de saygı göstermesini bekliyor.

Bleu'nün hikâyesi şimdilik tutarlı görünüyor bana. Onun iddia ettiğinden başka bir kimliği olduğundan şüphe

etmeme neden olacak bir hareket yapmadığı sürece barda çalışmasına izin vereceğim. Onu bizzat kendim gözetleyeceğim ve bir yanlışını görürsem hesabını soracağım.

Bleu'ye verdiğim sözü yerine getirmek için Seamus'u arıyorum.

“Buyur patron?”

“Leith'in yerinde çalışan yeni bir kız var. Bir Amerikalı.”

“Kimden bahsettiğini anladım.” Onun varlığından çoktan haberdar olmasına şaşırmadım. Adamlarımın onun gibi sağlam vücutlu bir genç kızı gözlerinden kaçırmayacaklarını biliyorum.

“Ona kimse dokunmayacak. Buna teşebbüs eden elini kaybeder.” Adamlarım sözümün eri olduğunu bilirler.

“Anlaşıldı patron. Hepsi bu kadar mı?”

Kızlar adamların yaptıklarına ne kadar müsamaha gösterirlerse gecenin sonunda o kadar bahşiş alırlar. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Kızların iyi bahşiş almayı garantilemek için binanın arkasına götürülüp becerilmeyi bile kabul ettiklerini gördüm. “Kardeşlerin ona el süremeyeceklerini sağla ama bu bahşişleri düşürmesin. Cömert olmaya teşvik et onları.”

“Emredersiniz efendim.”

Telefonu kapatıp Bleu'nün fotoğrafını inceliyorum. Niye aldığımı bilmiyorum. Bu ofiste yeri yok, yine de onu çekmeceye kaldırmak istemiyorum. Gözümün önünde olmasını istiyorum.

Masamın köşesine koyuyorum. Garip ve mekândan ayırık görünüyor. Ofisimin dört duvarı arasına hiçbir zaman bir kadının fotoğrafını sokmadım, annemin bile. Ama kabul ediyorum, güzel bir ilk oldu. Ona bakmaya alışabilirim.

* * *

Şirketten çıkınca Duncan'ın Barı ile evim arasında seçim yapmam zor olmuyor. Kardeşlerin ellerini çekmeleri emrimden sonra barın yeni kızının işlerinin nasıl gittiğini görmek istiyorum.

Herkesin ben, Leith ve Jamie'den oluşan üçlüye ait olduğunu bildiği masaya oturuyorum. Lorna beni fark edip içki siparişimi almak için hemen yanıma geliyor. "Bu akşam ne alırdınız?"

"Bana Amerikalının servis yapmasını istiyorum."

Barda tepsije içkileri yerleştiren Bleu'ye bakıyor. "Kendisi meşgul şu anda."

"Bu bir rica değil Lorna. Ama söylediğimi yapmak yerine cevap verecek kadar aptal olduğun için onun masalarına da sen servis yapacaksın ve o sadece bana servis yapacak."

Lorna'ya karşı çıkmaması gerektiğini belli edecek bir bakış atıyorum. "Nasıl istersen."

"Aynen öyle. Ve bahşişlerini de alacak. Hepsini."

"Tabii ki Sin. Sen nasıl istersen."

Bleu elindeki tepsiyi bırakıp yanıma geliyor. "Lorna senin kişisel hizmetkârın olduğumu söyledi ve masalarımın hepsini kendisinin alacağını."

"Aynen öyle."

"Neden?" Şaşırmış görünüyor. Bu mekândaki herkesin ne zaman, ne buyurursam yapacağından haberi yok."

"Çünkü öyle istiyorum."

Etrafına endişeli gözlerle bakıyor. "Leith için sorun olmayacak mı bu? Müşterilere hizmet etmek için buradayım. Tekil değil çoğul. Onu kızdırıp kovulmak istemem. İyi para kazanıyorum burada."

"Bahşişler yüklü müydü?"

“Evet, dikkat çekecek derecede.”

Güzel. Kardeşlik sözümü dinlemiş. Zaten başka türlü olmasını beklemiyordum. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sana ne getirmemi istersin?”

“Senin içtiğinin aynısından.”

Onu iyice şaşkına çevirdiğimi görebiliyorum. Ve bundan müthiş keyif alıyorum. “Ben içmem. Çalışıyorum.”

“Sana bir içki ısmarlamak istiyorum. Gidip kendine ne istiyorsan doldur ve bana da aynısından getir.”

Zoraki gülümsüyor. “Nasıl istersen.”

Birkaç dakika sonra iki kız içkisiyle geri geliyor ve birini önüme koyuyor. “Ne demek oluyor şimdi bu?”

Sırıttıyor. “*Sex on the Beach* oluyor.”

“İçinde bir dilim ananas ve boktan bir çiçek olan bir içki mi getirdin bana?”

“Bana kendime istediğim bir içki almamı ve sana da aynısından getirmemi söyledin. Ben de bunu içmek istedim.”

“Viski alacağını düşünmüştüm.”

“Canım *Sex on the Beach* istedi. Senin de hoşuna gider diye düşünmüştüm.” Daha büyük bir sırıtış beliriyor yüzünde. Kendini çok zeki zannediyor.

İçkinin tadına bakıyorum. Tam tahmin ettiğim gibi, leş gibi tatlı. Tam bir genç kız içkisi. Bardağı ona doğru itiyorum. “*Sex on the Beach* sevmez misin?”

“Plajda sevişmeyi severim ama bu içkiyi değil.”

“Büyük, sert ve sek daha mı hoşuna giderdi?”

“Evet.”

“Bana bir kez daha güvenecek misin?” diye soruyor.

“Bir konuyu netleştirmeme izin ver Bleu.” Yaklaşmasını işaret ediyorum ve ben de burun buruna gelene kadar eğiliyorum. “Güvenilir olduklarını ispatlamadıkları sürece kimseye güvenmem.”

"Nedense viski markası seçmekten bahsetmediğini hissediyorum." Onun hakkında daha fazla bilgiye sahip olmasam bunu bir meydan okuma olarak görürdüm.

Zeki bir kız, onunla laf dalaşına girmek istemiyorum. "Elindeki tek müşteri benim. Ben içkisiz bırakmamalı-sın."

Bleu içkimi getirmeye gidiyor ve Leith yanımdaki sandalyelerden birine geçiyor. "Lorna ona ne emrettiğini söyledi. Neden Bleu'yü kişisel barmaid'in yapıp Lorna'ya iki katı iş yapmasını buyurdun?"

"Çok dikkatsiz davrandığın için birinin bu kızın amacının ne olduğunu netleştirmesi gerekiyor."

"Onu kendi mülkün haline getirmenin, burada neden bulunduğunu araştırmanın bir yolu olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Teke tek kalıp konuşmak, ellerinin orasında burasında dolaşmasından çok daha iyi bir çözüm."

"Merak etme Sin. Kimse ona elini sürmüyor artık."

En sevdiği oyuncacı elinden alınmış bir çocuk gibi davranıyor. "Çekiştirilip durmak hoşuna gitmedi."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi."

"Ne zaman?" diye soruyor.

"Dün gece."

Sinirlenmiş görünüyor. Parçaları yerine yerleştirmeye başladı demektir. "Öyleyse bu konuşmanın barda geçmediğini anlıyorum?"

"Hayır." Üstü olduğum için ona açıklama yapmak zorunda değilim. "Söylediği kişi olduğundan emin olmak için evine sızmam gerekiyordu. Eşyalarını karıştırırken eve geldi ve içeride beni buldu. O yüzden konuşmaya gelmiş gibi davranmam gerekti."

“Ne kadar pratik bir yöntem.” Haklı. Araştırması için birilerini gönderebilirdim ama eve gelip beni bulmasını istedim.

“Kararın ne?” diye sordu.

Araştırdığım kadarıyla kız temiz. Şimdilik. “Doğru söylediğine inanıyorum.”

Elini masaya vuruyor. “Biliyordum.”

“Bir bok bildiğin yok Leith. Her zamanki gibi kirli işleri benim halletmem gerekiyor.”

“Tabii ki. Bleu’nün evine girip onunla yalnız kalmanın kirli iş olduğunu söylemeye devam et. Belki sonunda inanırsın.” Bunun saçmalık olduğunu söylemeye çalışıyor ve ikimiz de haklı olduğunu biliyoruz. Onunla zaman geçirmek istedim.

Bleu elinde tercih edebileceğim bir içkiyle geri geliyor ve Leith tek bir kelime daha etmeden kalkıyor. “Bir sorun mu var?”

“Yapması gereken bir iş var.”

İçkiyi önüne koyuyor. “Johnnie Walker. Black Label.”

“Demek ki doğru seçimler yapabiliyormuşsun.”

“Gördün mü? Güvenilirim.” O konuya hâlâ bakıyoruz ama iyi bir başlangıç oldu.

“Daha iyi bir gün oluyor mu?”

“Kesinlikle.” İşliyor. “Neredeyse kimse kıcıma yapışmıyor.”

Neredeyse mi? “Bu barda hâlâ sana el uzatan erkekler mi var?”

“Evet. Adamın biri peşimi bırakmıyor.”

Bleu’ye dokunulmamasını emrettim ve kardeşlerden biri sözüme kulak asmıyor. Bu açıkça meydan okuma, bunu hoş göremem. “Lorna çok yoruluyor. Gidip kendi müşterilerini alsan iyi olur.”

“Bence de.”

Masadan kalkmadan durduruyorum onu. “Hatırlıyor musun sana yapışan elleri kırmak istediğinde, bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim?”

“Evet.” Gülüyor.

“Fikrimi değiştirdim. Sana bir kez daha dokunursa içinden ne geliyorsa onu yap. İstersen diz çökmesini sağla.”

Bleu işine dönüyor ve ben de ona sarkan kardeşin kendini ortaya çıkarması için tetikte bekliyorum. Çok fazla beklememe gerek kalmadan genç üyelerimizden biri olan Duff elini kalçasına götürmek üzere uzanıyor. Kolunu eteğinden içeri o kadar daldırıyor ki iç çamaşırına dokunmamış olması mümkün değil. Hatta biraz daha fazlasına.

Elini attığı sırada Bleu öne doğru eğilmiş yan masaya içki servisi yapıyor. Orospu çocuğu.

Bleu olduğu yerde dönüyor ve elini, Duff’ın eteğinin altına daldırdığı elinin üstüne koyuyor. Bir an bile tereddüt etmeden bileğini bükerek elini dirseğine doğru itiyor. Adam bir anda sandalyesinden düşüp dizüstü çökuveri-
yor.

“Ah... siktir! Bıraksana orospu!” diye haykırıyor.

Bleu’yle göz göze geldiğimizde kudurmuş gibi bakıyor ama kendine hâkim olmayı başarıyor. İtiraf etmeliyim ben olsam böyle kolay sakinleşemezdim. Övgüye şayan bir hareket ama küçük piçe ne yapmak istediğini biliyorum. Yüz ifadesiyle benden cevap bekliyor, onayımı istiyor. Fakat bunu ona veremem. Kardeşlerim onlar yerine Bleu’yü seçtiğimi düşünür. Bu kadarını bile onaylayarak kendimi felakete sürüklüyorum.

Sandalyemden kalkıyorum ve Duff’ı bırakır bırakmaz ona saldırmaması ihtimaline karşı yanına gidiyorum. “Yeter bu kadar.”

Bleu söylediğimi yapıyor ve bir adım geri çekiliyor. Eli mi omuzuna koyarak, "Bir daha hiç kimse ona dokunmayacak. Hiç kimse." Yeterince yüksek sesle söylüyorum ki herkes duysun ve anlamayan kalmasın.

Barın arkasındaki Leith'e bakıyorum. Yüzünde çakan hiddeti fark etmemek mümkün değil. Ancak beni tartışmayacak veya karşı gelmeyecek. Çünkü onun üstüyüm.

"Hata yapan cezasını buldu," diye duyuruyorum." Kaldığınız yerden devam edin.

Bardak sesleri, konuşmalar ve kahkahalar geri geliyor. Duffla yaşananlar artık kimsenin ilgisini çekmiyor. Bleu'nün kulağına eğilip fısıldıyorum. "Benimle gelmeni istiyorum."

Birkaç gün önce beni önümde diz çökmüş Geneen'le bastığı depoya götürmemin tatsız olacağını düşündüğüm için Leith'in ofisine götürüyorum onu.

Kapıyı kapatıyorum ve sessizce yüzüne bakıyorum. Onu çözmeye çalışıyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım... ya da yönlendirmeni yanlış mı anladım?"

"Hayır mükemmeldin." Yaklaşıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sana yanlış yaptıktan sonra bir adamı dizlerinin üstüne çöktürdüğünde neler hissettiğini anlat bana."

Ellerimin arasında titrediğini hissediyorum. "Güçlü hissettim."

"Pişmanlık duydun mu?"

Kafasını sallıyor. "Duymalı mıyım?"

"Hayır. Hiç duymamalısın."

"Sen beni izlerken ne hissettin?" diye soruyor.

"Hoşuma gitti. Hem de acayip derecede." Bir adım daha yaklaşıyorum ve dudaklarımı çenesini sıyrarak kulağına

götürüyorum. "Fena azdım." Ellerimi yüzünden çekip vücudunda gezdiriyorum ve kalçalarına ulaşınca kadar indiriyorum. İki elimle kalçalarını kavrayıp vücudunu kendime çekiyorum ve kulak memesini ağzıma alıyorum.

"Hani kimse bana dokunmayacaktı?"

Ona dokunmamı istemediği anlamına mı geliyor bu?

Onu bırakıp yüzüne bakmak için doğruluyorum. "Bunun benim için de mi geçerli olmasını istiyorsun?"

"Aramızda yanlış anlaşma olmaması için bazı konulara açıklık getirmek istiyorum. Bedenimi beni depoda ya da barın ofisindeki masada sikecek birine vermem. Ateşli bir sevişmenin tadını çıkarmak isterim, o yüzden yalnızca beni tatmin etmeye hevesli bir adamla yatarım. Yalnızca kendin için yapmadığına inanmam gerek. Başka kadınların şimdiye kadar talep ettiğiinden çok daha fazlasını isterim senden ve bundan dolayı özür dilemem."

"Sana karşı açık olmalıyım. Ben yalnızca hoşuma gide ni yaparım Tatlı Bleu. Buna inanabilirsin."

Hâlâ çok yakınımda tutuyorum onu, burun burunayız. "Öyleyse ikimizi de tatmin etmeyecek bir kördüğüm içine girdiğimizi düşünüyorum."

Kapı sertçe çalınıyor ama gözlerimizi ayırmıyoruz. "Siktir git buradan."

"Sin," Leith kapının arkasından sesleniyor. "Baban burada, seni görmek istiyor."

Daha kötü bir zaman seçemezdi.

"Sikiyim!" diye bağıriyorum yüksek sesle. Onu bırakıyorum ve pantolonumu düzeltmek için uzaklaşıyorum. "Bu konuyu sonra hallederiz."

Dönüp kapıya doğru yöneliyor. "Pek sanmıyorum."

Aynı fikirde değilim. İkimizin de kördüğümünden tatmin olacağını sanmıyorum.

Beşinci Bölüm

Bleu MacAllister

Sinclair'le birlikte bardan çıkmadan önce yalnızca bir Sanlığına görebiliyorum annemin katilini. Bana saldırdığı zaman yüzünü görememiştim. Korkudan gözlerimi sıkıca kapamış olmalıyım ama güvenlik kameralarından çekilmiş sayısız fotoğrafını gördüm. Yüzü sonsuza dek zihnime kazılı kalacak, yine de tahmin ettiğimden farklı görünüyor. İnsana benziyor, hayalimdeki canavarla alakası yok.

Kapatma zamanı geliyor ve ne Thane ne de Sin ortada yok. Beraber gelmelerini ve beni babasıyla tanıştırmasını umut etmiştim. Beni Breckenridge'lerin çemberine götürecekti bu gemiye binmek için sabırsızlanıyorum.

Eve yürürken Sinclair'in siyah arabası yine yanıma yanaşiyor. "Arabaya bin."

Bana bir Kardeşlik üyesiymişim gibi emir veremez. "Hayır."

"Arabaya bin dedim."

"Hayır dedim." Bana nasıl davranması gerektiğini en kısa zamanda öğretmem gerekiyor.

"Lütfen Bleu. Seni gerçekten eve bırakmak istiyorum." Çok kolay oluyor.

Teklifini değerlendiriyormuş gibi yüzüne bakıyorum

bir süre ama aslında arabaya bineceğimi biliyorum. "Peki, nazikçe sorduğun için kabul ediyorum."

Konuşmayı onun başlatmasını bekliyorum ama susuyor, ben de susuyorum. Evin önüne gelene kadar geçen iki dakika hiç konuşmuyoruz. Birbirimize kızgınız. Yani o kızgın ve ben de öyleymiş gibi davranıyorum.

Sterling her zamanki yerine park edince ilk konuşan ben oluyorum. "Bıraktığın için teşekkür ederim." Sinclair cevap vermeden kapısını açarak inmeye hazırlanıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Küçük bir kız gibi kollarımı bağlayıp yerimden kalkmıyorum. Kapıyı açıyor ve dışarı çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Seninle geliyorum."

Elini tutup çıkmama yardım etmesine izin veriyorum. "Nereden çıkardın bunu?"

"Barda konuşmamız kesildi, kaldığımız yerden devam etmek istiyorum." Eminim öyledir.

Kapıda elimi göğsüne koyup boşuna kürek çektiğini anlatmak için durduruyorum onu. "Farklı şeyler istiyoruz ve hak ettiğim muameleyi görmeden devam etmeye niyetim yok."

"Peki ya bu konuyu düşünüp fikrimi değiştirdiğimi söylersem? Ya senin yönteminle denemek istiyorsam?" Yaklaşıyor ama hâlâ yolu var. Demlenmek için zamana ihtiyacı var. Böylece olayları bütünüyle benim gözümünden görebilecek.

"Mımm... hayır." Şımarık bir velet gibi konuşuyorum.

"Ne demek hayır?" O da çocuklaşıyor. Sanırım yine istediğini alamadığı için gerçek bir şok geçiriyor.

"Beni yola getirmeye çalışmana gerek yok. Böyle yürümez."

"Öyleyse nasıl yürümesini istiyorsun?"

"Barda bana yalnızca kendi hoşuna giden şeyleri yap-

tığını söyledin. Öyleyse beni mutlu etmeyi gerçekten istediğine inandırmalıydın beni.”

“Yalnızca kendi zevkini düşünüyorsun.” Gülüyor.

“Mımm.. tamamen değil. Ama çoğunlukla.”

“Tanrım nasıl bir kadınsın! Aklımı başımdan aldın. Şimdi seninle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.”

Mükemmel. “Çaba göstermen gerek. Tabii çaba göstermene rağmen yine de bana layık olacak kadar çalışmadığını düşünebilirim.” Vay be, tam bir kaltak gibi davranıyorum. Hatta biraz ileri gitmiş olabilirim.

“Tamam, koşullarını kabul ediyorum.” Bu şartları kabul ettiğine inanmıyorum.

Kendimi neyin içine sokuyorum? Düşmanımla yatağa girmek zorunda kalabileceğimi biliyordum ama bunu yapmak için yanıp tutuşacağımı tahmin etmemiştim.

Kendimi kirlenmiş hissediyorum. Ama hoşuma gidiyor. Halbuki gitmemesi gerek.

Sin iki gündür bara uğramıyor. Beni eve bırakmak için de gelmiyor. Zor kadını oynamanın geri tepmiş olmasından korkuyorum.

Hevesli Kardeşlik yancılarını bir çırpıda becermeye alışmış. Kimseyi evine ya da otele bile götürmüyor. Taze ve farklı bir yaklaşımın ilgisini çekeceğini umdum. Dışarıdan gelen, Kardeşlik üyeleriyle ilişkisi olmayan bir kızın kapıları açabileceğini düşündüm. Sanırım yanlışım. Belki başka bir yaklaşım denemeliyim.

Kapanış zamanı geliyor ve arkaya geçip eşyalarımı alıyorum. Dolabımı açınca çantamın yanında tek bir kırmızı gül buluyorum. Üzerinde bir not var. Gülü koklayıp notu okuyorum.

*Yarın akşam seni dışarı çıkarıyorum.
Sanırım çabalamam gerek.
7:00'de hazır ol.*

S

Bara gelmiş ve ben fark etmemişim bile. Belki planım suya düşmemiştir.

Bir sorun var. Yarın akşam çalışmam gerekiyor. Leith'le konuşup bunu halletti mi acaba?

Çıkmadan önce ofise uğruyorum. Kapı açık, Leith masasına oturmuş bilgisayar başında çalışıyor. "Hey, patron. Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki."

Daha önce konuşmadığımız için yarınki vardiyamı değiştirmek istemeye çekiniyorum biraz. "Yarın akşam çalışıyor muyum?"

"Hayır. Sin senin yerine Greer'i çekti."

"Hımm." Şaşırmadım ama öyleymiş gibi bir yüz ifadesi takınıyorum. "Öyleyse sanırım beni dışarı çıkardığını biliyorsun."

"Vardiyayı değiştirdiğine göre öyle olabileceğini sezdim."

"Bunun sorun yaratmasını istemiyorum."

"Yaratmıyor." Bilgisayarındaki sayıları tuşlamaya geri dönüyor. "Sin'in her istediğini yapmasına ve etrafındaki kimseyi umursamamasına alışığım."

Evet. Alınmış. En iyisi üstüne gitmemek. "Hımm... O zaman pazar görüşürüz."

"Bleu, Sin benim en yakın dostlarımdan biri ama bazen bir orospu çocuğuna dönüşebiliyor. İyi bir kızsın ve seni üzdüğünü görmek hoşuma gitmez."

Öyle bir ihtimal yok ama bunu ona söyleyemem. "Teşekkürler Leith. Dikkatli olurum."

Siyah Mercedes yanıma yanaşınca şaşırıyorum. "İyi akşamlar Bayan MacAllister. Sizi evinize bırakmaktan onur duyarım. Ama tabii asıl soru, bunu yapmamın sizi memnun edip etmeyeceği?"

Eğlenceli olmaya başladı bu oyun. "Eşlik etmeniz beni çok memnun eder."

Birkaç dakika sonra evime geliyoruz. "İçeri gelebilir miyim?"

Son konuşmamızdan sonra içeri davet edilmek ona ne ifade eder bilemiyorum. "Bleu, seni yatağa atma şerefine erişeceksem, kendimi ispatlamak için önkoşullarını sergileme fırsatım olmalı."

Sıkıştım. Geri adım atamam yoksa kendimle çelişirim. "Evet, içeri gelmeniz beni mutlu eder."

İçeri girer girmez ayakkabılarımı fırlatıyorum. "Tanrım, böylesi çok daha rahat." Saçlarımın bağını çözüp rahatlayana kadar sallıyorum. Bütün gün toplu kaldığı için başım ağrıyor. "Daha rahat bir şeyler giyineceğim. Kendine bir içki koy. Viskinin nerede olduğunu biliyorsun."

Dar ve siyah bir yoga taytı giyiyorum ve üstüme onunla uyumlu beyaz bir tişört geçiriyorum. Kasten seksi olmak için seçilmemiş bir kıyafet ama yine de öyle.

Salona döndüğümde Sin'in iki JW doldurmuş olduğunu görüyorum. Büyük ve sek. Sehpanın başında beni bekliyor.

Benim için seçtiğini fark ettiğim yere oturuyorum, belli ki bir amacı var. Fakat ayaklarımın yanına çökmesi beni beklemediğim yerden vuruyor. "Zor bir gün müydü, Tatlı Bleu?"

Sanırım bir takma adım var artık. Çok sevimli. Sinclair'in hanesine bir puan yazıyorum.

"Yorucuydu, ama nasıl hallettiğini bilmediğim bir yolla yapışkan elleri üzerimden çektiğinden beri daha rahatım."

"Canını sıkkan biri var mı?" Sağ ayağıma uzanıyor ve ovmaya başlıyor.

Ah, bu çok iyi geldi. Sanırım orgazm olabiliyim.

Kafamı sağa sola sallıyorum. "Artık yok."

"Losyon veya yağ olsa daha iyisini yapabilirim. Var mı?"

"Hımm... evet. Banyo rafında olmalı."

Koridorda kayboluyor ve sonra en sevdiğim vücut losyonuyla geri gelip yine ayaklarımın yanına çöküyor. Eli-ne bolca döküp avuçlarını ayağımda gezdirerek nazikçe baştan çıkarmaya başlıyor. "Gününü anlatıyordun."

Cümle kurmakta güçlük çekecek kadar aklım dağılıyor. "İyiymi."

"Sadece iyi miydi?" Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Güzel, kırmızı bir gül ve yarın akşam için çıkma teklifi bulduğumda daha güzel bir hale geldi. Teşekkürler bu arada. Çok sevimli bir sürpriz oldu."

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Gerçekten mi? Vardiyamı değiştirdikten sonra hâlâ soruyor mu? "Notta bir soru olduğunu hatırlamıyorum. Yalnızca yedide hazır olmamı söyleyen talimat vardı."

"Lütfen, bana karşı biraz sabırlı ol Bleu." Masajı bırakıyor, ben de gözlerimi açıyorum. "Bu benim için çok yeni."

Yere oturmuş bana hizmet ederken çok sevimli görünüyor. "Bunu görebiliyorum ve çabaladığının farkındayım. Lütfen fark etmediğimi sanma. Çabanı takdir ediyorum."

"Bunu tekrar denememe izin ver çünkü doğru yapmak istiyorum." Boğazını temizliyor. "Yarın akşam yemeğinde ve bana katılmak ister misin? Sonrasında da belki dansa gideriz?"

Buna nasıl hayır diyebilirim? “Evet, çok mutlu olurum.”
Eline daha fazla losyon döküyor ve baldırlarıma sürüyor.

“Birkaç gündür bara gelmedin.”

“Çok önemli bir davayla uğraşıyordum.”

“Oh.” Gelmemesinin nedeninin iş olmasına seviniyorum.

“Seni görmek istemediğim için mi gelmediğimi düşündün?”

“Belki.”

“Üzıldün mü?”

Sanırım ona bir kemik atmalıyım artık. “Belki.”

“Ağzından laf almak çok güç.”

Haklı. Daha hassas görünmeliyim. “Çoğu erkek sıra sekse gelince hayır kelimesini duymaktan hoşlanmıyor. Benden vazgeçtiğini sandım.” Omuzlarımı kaldırıyorum. “İtiraf etmeliyim seni iki gün boyunca görmemek büyük bir hayal kırıklığıydı. Taleplerimin sana fazla geldiğini düşündüm. Hatta de hevesini kırdığını.”

“Tam tersi oldu. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.”

“Saçmalama.” Kabul etmek istemesem de, o kahrolası Geneen taş gibiydi. Burnunu kırana kadar. “Bardaki diğer kadınları gördüm. Bazıları göz alıcı ve uğrunda ölmeye değer vücutları var. Seni en çok tahrik eden kadın ben olamam.”

“Bleu. O kadınlar güzeller ama tanıyınca ve Duncan’da olma nedenlerini anlayınca kadar. Hepsi hak talebi istiyor ve bunun olması için ne gerekirse yapmaya hazırlar.”

Hak talebi. Dosyalardan birinde bunun hakkında bir şeyler okumuştum. Kardeşliğin evli olmadıklar üstünde hak talep etmek gibi garip bir gelenekleri var. “Hak talebi derken ne demek istediğini anlamadım.”

"Anlamıyorsun çünkü onlar gibi değilsin. Ve bu çok hoşuma gidiyor."

"Ne anlama geldiğini söylemeni istiyorum. İskoç gele-
neği mi?"

"Başka zaman, Tatlı Bleu."

Altıncı Bölüm

Sinclair Breckenridge

Bleu'yle birlikte Edinburgh'daki en iyi lokantada yemek yiyeceğiz. Sık gittiğim bir mekân ama daha önce yanımda birini götürmemiştim. Sahibini ve işletmecisini iyi tanıdığım için önceden arayıp istediğim masayı ayarlattım. Arka köşede, loş bir ortamda, yemek trafiğinden uzak iki kişilik bir masa. Burayı özellikle seçtim. Onunla fazla bölünmeden konuşabilmek ve Bleu MacAllister'ın kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Temel bilgilere sahibim ama onlar merakımı tatmin etmeye yetmiyor. Zihninin nasıl çalıştığını öğrenmeliyim. Cinsel taleplerinin kaynağının ne ya da kim olduğunu. En önemlisi de uğruna çabalamama değeceğinden emin olmalıyım.

Derine dalmadan önce yemek siparişimiz alınmasını ve içkilerimizin servis edilmesini bekliyorum. "Fotoğrafçı olmayı istemenin nedeni neydi?"

"Biraz garip, o yüzden gülmeyeceğine söz vermelisin."

"Gülmeyeceğim."

Sırıttıyor. "Duyguları yakalamayı seviyorum."

Sanatçıların vereceği türden bir yanıt.

"İnsanlar dile getirmeden söylediklerinin farkına varamıyorlar. Birinin dudağının kenarını bükmesi kadar basit bir jest, duygu ve düşüncelerini herhangi bir sözden

daha iyi anlatabilir. Vücut dili doğanın kurnaz bir oyunudur, bir saniyede insanı âşık edebilir.”

“Evet. Ne yazık ki.”

“Yazık mı? Bu konuda deneyimlisin demek.”

Hiçbir deneyimim yok. Bu tür saçmalıklar için fazla zekiyim. “Âşık olan biri savunmasız kalmayı kabul eder. Seçmeyi isteyeceğim bir yol değil. Ya sen? Tatlı Bleu hiç âşık oldu mu?”

“Birileriyle birlikte olmayı denedim ama benim ne yaptığının önemi yok. Sorun hep bende.” Sıkılğan bir tavırla parmağındaki yüzükle oynuyor. “Fotoğraflarda başkalarının duygularını yakalayabiliyorum ama kendiminkilere sözüm geçmiyor. İnsanlara bağlanmaktan kaçınıyorum. Uzak bir ada gibi davranıyorum, böylece yalnız kalmak için mazeretim oluyor.” İç çekiyor ve utanmış görünüyor. “Böyle söyleyince psikolojik bir sorun gibi oldu... ya da onun gibi bir şey.”

Mahrem konularını paylaşıyor. Bunu beklemiyordum.

“Kardeşin var mı?”

“Bir kız kardeşim var. Ellison. Acil Servis hemşiresi. Senin?”

“Küçük bir erkek kardeşim var. Mitch. Hâlâ üniversitede. Bir de bizim iki enayi var, Leith ve Jamie. Kardeş kadar yakınız.”

“Bardaki ortamı anlamak biraz güç. Herkes birbirini tanıyor. Bara benzemiyor, daha çok özel bir kulüp gibi.” Epey doğru bir tanım. “Sanki benim dışımda herkesin bildiği bir sır var.”

Bu kızda her şey var. Hem güzellik hem de zekâ. Umarım aşırı zekâsı başına bela olmaz. “Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Emin değilim. En kısa sürede halletmeye çalışıyorum.

Evde bir sürü iş bekliyor.”

Bleu'nün kaldığı evden yola çıkarak halasının çok varlıklı bir kadın olmadığını söyleyebilirim. Yani önümüzdeki birkaç haftada işlerini bitirmiş olur. “Zor olacağını sanmıyorum.”

“Anne babanı anlat o zaman.”

Hikâyem bu noktada hızla yan yollara sapabilir. “Annem ve babam hâlâ evli. Sanırım babama girişimci diyebiliriz. Birkaç işletmesi var. Annem çalışmıyor. Ya seninkiler?”

“Annemi iki yıl önce kaybettik. Babam başka birileriyle çıkmayı aklına bile getirmiyor. Onu başka bir kadınla beraber olamayacak kadar sevdiğini söylüyor.”

Bırak âşık olmayı, birbirine tahammül eden bir annem babam olmasını bile hayal edemiyorum. Bana tamamen yabancı bir durum. Benim kaderim de onlar gibi olmak.

Büyük olasılıkla hiçbir zaman âşık olamayacağım.

Biz girmeden önce, içeriye kolaçan etmesi için Sterling'i gönderiyorum kulübe. Temiz olduğundan emin olmalıyım. Bleu yanımdayken son isteyeceğim şey düşmanlarımdan biriyle karşılaşmak olur. “İçerisi temiz patron.”

“Mükemmel. Teşekkürler Sterling. Gidebilirsin.”

“Ne demek oluyor bu?” diye soruyor.

“Endişelenecek bir şey yok.”

Cumartesi gecesi olduğu için dans pisti yıkılıyor. Bara yerleşiyoruz. “Ne istersin? *Sex on the Beach*?”

“Hayır.” Gülüyor. “Seni kız içkisiyle görmek komik olacağı içindi o. Tepkini görmeliydin.”

“Peki, onun yerine Johnnie Walker Black Label ister misin?”

“JW'ı çok seviyorsun değil mi?”

“Evet. Sağlam içki.”

“Bana da uyar.”

İçkilerimizi alıp merdivenlerden aşağı iniyoruz, en iyi dans pistinin olduğu mağaraya. “Değişik bir mekân burası.”

“Kötü mü?”

“Çok güzel. Bizim oralarda böyle yerler yok.”

Dans pistine yöneliyoruz. “Dans etmeyi sever misin?”

“İyi bir partnerim olursa.”

Yeni bir Sia parçası çalıyor. “Şunları dikip çıkalım mı?”

“Tamam. Üç deyin.”

Bardaklarımızı tokuşturup sayıyoruz, “Bir. İki. Üç.”

Sert içkilerimizi fondip yapıyoruz. “Bu içki hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmaz. Bu dünyada mükemmel olmanın acısını çeken bir şey varsa, o bu lanet Johnnie Walker’dır,” diyorum.

“Katılıyorum.”

İçkileri bırakıp piste çıkıyoruz. Pek yavaş bir parça olmamasına rağmen Bleu bana yaklaşıyor ve bir elini omuzuma koyup diğeriyle elimi tutuyor. “Bu şarkıyı gerçekten seviyorum.”

Bir süre sözlerini dinliyorum. “Ateşle barut mu?”

Bleu birkaç dizesine eşlik ediyor ve omuzlarını kaldırıyor. “Pardon. Şarkı söylemeyi beceremediğimi biliyorum ama kendimi durduramıyorum.”

Piste birkaç çift daha çıkıyor ve bana daha yaklaşmak zorunda kalıyor. “Kalabalıklaşıyor.”

Burası için boş bile sayılır. “Meşhur bir kulüp ama henüz erken. Bir saat sonra tıklım tıklım olur.”

“İğne atsan yere düşmez.”

“Ne?”

Gülüyor. “Güneyde kullandığımız bir deyiş bu. Çok kalabalık anlamına geliyor.”

Bana nereden geldiğini söylemedi ama fotoğraf stüdyosunu internette arattığım zaman öğrenmiştim.

Sia'nın bıraktığı yerden yeni bir parça başlıyor. Konuşmak istiyorsak bağırmanız gerek artık. "Bir içki daha?"

"Olur. Sıcak oldu burası."

Dans pistinden indirip alt kattaki bara götürüyorum. "Aynısından?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Bana uyar."

İçkilerimizi almak sandığımdan uzun sürüyor. "Şuradaki oyukta bir masa boşaldı. Sen içkilerimizi beklerken ben gidip kapayım."

Bir daha içki sırası beklememek için double istiyorum. Üç tek Bleu'ye yeter zaten. Hafif sıklet ne de olsa. Muhtemelen ondan otuz kilo fazlayımdır, bana yetişmesini beklemek adil olmaz.

Kalabalığın arasından geçerek Bleu'nün beklediği masaya geldiğimde en azılı düşmanlarımdan birinin yanında oturduğunu görüyorum. Lloyd Buchanan, yıllardır Kardeşliğin peşinde olan bir polis. Ona yanaşmış, kulağına eğilmiş konuşuyor. Ondan uzağa doğru eğilmiş, demek ki söylediklerinde hoşlanmıyor. "Defol git onun yanından."

"Bu gece yanınızda ne kadar sevimli bir Amerikalı kız var Bay Breckenridge."

Mükemmel. Götlük yapacak. "Onu yalnız bırak."

"Ne zamandan beri kardeşlikten dışarı açıldınız?"

Daha fazla konuşursa işler Bleu için çok tehlikeli bir hal alacak. "Kapat o amcık ağzını!"

"Ah, kim olduğunu bilmiyor demek. Edinburgh'daki en tehlikeli ailelerin birinden geldiğini söylemedin yani ona. Yoo.. İskoçya'nın diyelim. Babanın sadist bir suç patronu olduğunu ve günün birinde onun yerine geçeceğini de bilmiyor o zaman."

Buchanan parmağını Bleu'nün çıplak koluna vuruyor. "Hayatım, birlikte olduğun adam amansız bir suçlu. Yalan söyler, çalar ve öldürür. Ve bunlar yaptıklarının sadece özeti."

Bunları ona anlatması beni sinirlendiriyor ama ellerini onun üstünde görmek daha fazla kudurtuyor. "Ona dokunma!"

Bleu önce eline, sonra yüzüne bakıyor. "Seni uyarıyorum, ellerini kırmadan önce üzerimden çekmek için bir saniyen var."

"Organize suç biriminin polis şefini tehdit etmiş bulunuyorsun." Buchanan'ın elleri Bleu'nün kolundan bacağına doğru iniyor. "Sadece bu yaptığından dolayı bile seni içeri atabilirim."

Onu tehdit ediyor. Bleu'nün korktuğundan eminim ama ben korkmuyorum. Olabilecek her şeye hazır şekilde adama doğru yaklaşıyorum. "Sana ellerini onun üstünden çek dedim."

Henüz onlara doğru bir adım bile atmamışken Bleu adamı hayalarından yakalıyor. Bileğinin bükülüşünü görüyorum ve ne yaptığını anlıyorum. Buchanan acı bir çığlık atarak dizlerinin üstüne çöküyor. "İstersen içeri atabilirsin beni. Gece kulübündeki bir genç Amerikalı turist kızın taşaklarını nasıl büküğünü anlatırken kıvranmanı izlemek hoşuma gider."

Bir adım daha atmıyorum çünkü yardıma ihtiyaç kalmadığını görüyorum. Bleu konuya hâkim durumda.

"Bırak!" diye tıslıyor sıktığı dişlerinin arasından.

Bırakıyor ve adam cenin pozisyonunda yere yığılıyor. Bleu bacaklarını döndürüp adamın üstünden atlayarak masanın bulunduğu oyuktan çıkıyor. "Varlığına yeterince katlandığımı düşünüyorum."

Kulüpten çıkarken koluma giriyor. Şaşırtıcı. Sabıkalı ailemin hikâyesinden kötü etkilenmemiş görünüyor. Yoksa kaçıp giderdi. Belki yalan dolan olduğunu düşünüyor.

Arabayla evine giderken, konuyu Buchanan'ın anlattıklarına getirmesini bekliyorum. Beni yanıltmıyor. "Anlattıkları doğru muydu? Organize bir suç ailesinin mensubu musun? Ya da örgütü? Ya da o aşâğılık herif neden bahsediyorsa işte?"

Sanırım yalan söyleyebilirim. Buralarda kimseyi tanımıyor o yüzden gerçeği öğrenemez. Ama gerçeği söylemek istiyorum. Her şeyiyle özgün bir kız ve ne tepki vereceğini merak ediyorum. Hem de test etmiş olurum. "Babam, ailenin ve Kardeşlik adlı bir örgütün lideri. Bazıları bize çete der. Gangster ya da mafya diyenler de oluyor. Bu isimlerin hiçbirini önemsemiyorum. Biz İskoç bir topluluğuz, İtalyan filan değiliz yani. Klan ya da akrabalık daha doğru bir tabir olur."

"Size yönelttiği suçlamalar doğru mu? Yalan? Hırsızlık?" Sonuncuyu söylemeden tereddüt ediyor. "Cinayet?"

"Sınırları ve limitleri olan bir alanda çalışıyorum. Benimkilerin farkındayım ve işimi yapmak için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorum. Yalan söylemeyi ve bazen hırsızlık yapmayı içerebilir." Tabutuma son çiviye çakmadan bir süre bekliyorum. "Ve belki bazen öldürmeyi de."

"Bu dediklerini yaptığında nasıl hissediyorsun?"

"Güçlü." Bu kelimeyi özellikle seçiyorum çünkü Duff'ı diz çöktürdüğünde ne hissettiğini anlatırken o da aynıını kullanmıştı. Birbirimize ne kadar benzediğimizi görmesini istiyorum.

Tekrar konuşmadan önce bir dakika camdan dışarıyı seyrediyor. "Bu hissi seviyor musun?"

Yalan söyleyemem. Kafayı iyi yapıyor. "Çok fazla."

Bir dakika daha geçiyor. "Tamam."

Ne? "Sadece... tamam mı?"

"Dehşete düşmemi mi isterdin?" diye soruyor. "Seni daha iyi hissettirecekse ya da benim hakkımdaki fikirlerini etkileyecekse bunu yapabilirim."

Kesinlik bir Pollyanna değil. O yüzden öyleymiş gibi davranmasına gerek yok. "Hayır. Tamam demen benim için yeterli."

Dehşete düşmemesinden rahatsız olmam gerekir mi bilemiyorum. Sakin kalmasına şaşırarak çift standart olur sanki.

Tanrım, tencere kapağını mı buldu yoksa. "Zihnini görebilmek isterdim."

"Sanmam," diyor. "Zihnim karanlık bir yerdir."

Mükemmel kadını bulmuş olabilirim. Onun gözlerinde bir canavar değilim.

Yedinci Bölüm

Bleu MacAllister

Evimin giriş kapısına geldiğimizde duruyorum. İçeri gelemeyeceğini belli etmek için elimi Sin'in göğsüne koyuyorum. "Bu gece için teşekkürler. Çok güzel vakit geçirdim."

"Yine mi?" Omuzları düşüyor. Elleriyle kollarıma dokunuyor. "İçeri davet etmiyor musun?"

Gülümseyerek kafamı sallıyorum. "Hazır değilsin."

"Hazır olmayan sensin sanırım çünkü ben hazır olduğumdan eminim." Beni öpecek. Bunu biliyorum. "Seni memnun edeceğime söz veriyorum."

Çok zorluyor. Beni yatağa atmak istediğini bilmeme rağmen sevimli bir yanı var. "Bundan şüphem yok ama bu gece değil."

"Seni öpmek istiyorum." Yaklaşıyor, kişisel alanıma giriyor. "daha önce hiç böyle bir şey istememiştim."

Bir öpücük sorun olmaz sanırım. Küçük de olsa bir kemik atmakta fayda var.

İşaretparmağımı kaldırıyorum. "Elmadan bir ısırık alabilirsin. O kadar."

Gülümsüyor ve dudaklarının kenarında küçük bir gamze beliriyor. Şimdiye kadar fark etmemişim. İnanılmaz seksi.

Tanrım, şeytan tüyü var bu adamda.

Gözleri erimiş siyah çikolata kadar güzel.

Elleri belime uzanıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Dudaklarımız birbirine çok yakın ama dokunmuyorlar. Tadını çıkarıyoruz bu anın. Bir tür mücadele gibi. Biri atılıyor, diğeri geri çekiliyor. Dudakları benimkini sıyrıncaya kadar devam ediyoruz bu oyuna. Artık bir oyun olmaktan çıkıyor. Tadına bakmak istiyorum.

Ellerimi kollarının üstüne, geniş ve kaslı omuzlarına doğru götürüyorum. Dudaklarımız kavuşuyor ve ağzımı açıyorum. Dilini içeri girmeye davet ediyorum. Yumuşak ve ıslak dillerimiz iç içe geçiyor. Tadı viski gibi. Buna bayılıyorum.

Eliyle eteğimi sıyrıyor ve kalçalarımı okşuyor. Vaat ettiğim bir ısırdıktan biraz fazlası bu. O yüzden bileğini tutuyorum. "Kötü bir çocuk olmaya başladın."

"Kötü olan tek şey sana dokunmak için yanıp tutuşmam."

Elini iterek uzaklaştırıyorum. "Ne istediğini biliyorum ve onu elde edeceksin. Ama ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu kavramadan önce olmaz."

"Tatlı Bleu, izin verirsen seni mutluluktan uçurabilirim." Eli tekrar eteğime uzanıyor. "Bütün mesele bu değil mi? Senin zevk alman?"

Parmaklarının ipek külotumu sıyrmasına izin verip ardından elini itiyorum. "Kesinlikle öyle ama ne istediğimi anlamış olsan, bunu kapının dışında komşularımın gözleri önünde yapmak istemediğimi tahmin edebilirdin."

Hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "O zaman içeri girmeme izin ver."

"Dedi hain kurt."

Geri çekiliyor ve ellerini başının üstünde kenetliyor.

"Bu oyun kafamı karıştırıyor. Ateşli bir sevişmeye hazır gibi davranıyorsun ama nasıl yapılacağıyla ilgili bir sürü şart koyuyorsun." Ellerini yüzüne indiriyor. "Bu felaket yorucu," diye hırlıyor.

Rahatsız olmaya başladı. Onu kaybediyorum. Bekleme oyunundan sıkılmaya başladı sanırım. Yeniden oltaya gelmesini sağlamalıyım. "Ateşli bir sevişme beklemeye değer çünkü iyi yapıldığında gerçekten iyi hissettirir."

Planımı ilerletip elini açmaya zorlamalıyım onu.

Sin kadınları hiçbir zaman evine götürmüyor. Onun için büyük bir taviz olur bu. Beni oraya götürmek için gerçekten güçlü bir sebebi olmalı. "Saçma gelebilir belki ama gerçek şu ki, Edy Halam burada öldüğü için bu evde sevişme fikri beni tedirgin ediyor."

"Depo olmaz. Ofis olmaz. Ölülerin dolaştığı evler olmaz. Sevişmek istemediğin başka bir mekân var mı acaba?" Yine gülüyor bana. Güzel. Rahatsız olmasından iyidir.

"Bir sonraki randevumuzdan sonra sevişmek için beni evine götürmeni istesem ne dersin?"

"Kadınları evime götürüp sevişmem ben."

"Beni mutlu etse bile mi?" Beni yatağına atmanın sa-
vaşı yarı yarıya kazanmak olduğu fikrini aşılama-
k istiyorum.

Hemen cevap vermiyor ama sorumu değerlendirdiğini görebiliyorum. "Bu seferlik bir istisna yapabilirim belki."

Bu kadar kolay kabul etmesine şaşırıyorum. "Güzel. Perşembe ve cuma boşum."

"Hayır olamaz. Beş gün sonra demek bu."

Omuzlarımı kaldırıyorum ve sorunun ne olduğunu an-
lamamış gibi yapıyorum. "Yani?"

Kafasını sallıyor. "Olmaz. O kadar bekleyemem."

Gerçekten mi? Beş gün çok uzun değil. "Bekleyiş ön

sevişmenin en güzel halidir.”

İfadesine bakılırsa buna pek katılmadığını söyleyebilirim. “Ah!” diye homurdanıyor. “Hımm... Şu anda seni delicesine öpeceğim ve beni engellemeyeceksin.”

Reddetme fırsatı vermiyor bana. Aniden kollarına çekiliyorum ve bedenim onununkine çarpıyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, adeta tüm benliğimi emiyor.

Ellerini kıcıma götürüyor ve kalçalarımı sıkıyor. Neredeyse canımı yakacak kadar. Ayaklarımı yerden kesmek üzere, parmak uçlarım yere zor değiyor. Her an beni kaldırıp bacaklarımı kendine dolabilir. Fakat sonra bırakıyor beni. Hüsrana uğruyorum. Yaptıkları hoşuma gidiyordu.

“Bütün bu çabalama ve bekleyişe değersin umarım.” Arabasına gitmek üzere dönmeden önce, altdudağıma bir ısırık atıyor ve kalçamı son bir kez sertçe sıkıyor.

Bekleyiş... heyecan ve gerilim yaratıyor. Beyin gerçekten cinsel bir organ. Erkekler için bile. Önümüzdeki beş gün ve gece boyunca nihayet altına yattığımda olacakların fantezisini kuracak. Beklemek onun alışık olmadığı bir durum. Kendimi diğerlerinden ayırmanın bir başka yolu bu. Yalnızca becerilmeye değil, beklemeye de değer olduğumu kanıtlıyor.

Beklediğimden çok daha hızlı ilerliyoruz. Bıçak kemiğe dayanıyor ve sadece beş gün sonra bunu yapmam gerekiyorsa, kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyım.

Bir araya gelmemizin tek nedeninin seks olduğunu sanıyor, ama arkasından çok daha fazlası gelecek. Bir bağ kurmasını sağlamalıyım. Daha önce hiçbir erkekle bağ kurmadım o yüzden becerebileceğimden emin değilim.

Tahmin edilebileceği üzere, kendi adana kapanınca duygusal ve fiziksel bağlar kurmaktan kaçınıyorsun. Uzun lafın kısası, daha önce hiçbir erkekle samimi bir ilişki ya-

şamadım. Yirmi beş yaşında bir bakireyim ve ilk cinsel deneyimimi annemin katilinin oğluyla yaşayacağım.

Bu sapıkça ama hepsi onu kendime âşık etme planımın bir parçası.

Onu, bir çeşit seks kelebeği olduğuma inandırdım. Bana sahip olan ilk erkek olduğunu fark ettiğinde ne düşüneceğini merak ediyorum. Ya umduğu deneyimli kadın olmadığımı öğrenince öfkesinden kuduracak ya da bana sahip olan yegâne erkek olmanın büyüüne kapılıp o şekilde kalmam için elinden gelen her şeyi yapacak.

Umarım ikincisi olur.

Günler hızla geçiyor ve kızlığımın çiçeklerinin yakında dökülecek olması gerginliğimi giderek artırıyor. Beni bekleyen ne olduğunu seziyorum ama bilmiyorum. Bu dünyada seks hakkında konuşabileceğim tek kişi var. O da kız kardeşim.

"Ah Tanrım Bleu. Senden haber alabildiğime çok sevindim. Aramaya vaktin olup olmayacağından emin değildim." Her zaman evi arayamayacağımı biliyor.

"Sesini duyduğuma çok sevindim. İyi misin?"

"Evet."

"İşler nasıl?" diyorum.

"Altın çocuk gündüz vardiyasını aldı, o yüzden hâlâ on iki saatlik gecelere sıkışıp kaldım. Ama bunu bekliyorum, çok üzülmedim." Ben ayrılmadan önce gündüze geçecekti. Hâlâ geçmemiş olmasına üzüldüm.

"En azından sıkıcı geçmiyordur." Olumlu olmaya çalışıyorum.

"Tabii. Manyaklar geceleri ortaya çıkıyor, özellikle de acilde. Dün gece bir herif geldi, arabasını çevirdiklerinde bir torba kokaini kışına sokuvermiş. Çıkarmak çok keyif-

liydi. Bu pislige katlanmamı gerektirecek kadar maaş almadığımdan emin olabilirsiniz.”

Kız kardeşimin doğal bir espri anlayışı ve çekiciliği var. Herkesi güldürüyor ve herkes ona bayılıyor.

Keşke onun gibi olabilseydim.

“Görevin hakkında konuşamayacağını biliyorum ama en azından bulunduğun yer hoşuna gidiyor mu diye sorabilirim?”

“Evet. Burası çok güzel.”

“Tropik bir adada güneşin altında nasıl yayıldığını ve egzotik kıyafetler giymiş, yakışıklı erkek suçlularla nasıl cilveleşip ellerinden üzüm yediğini anlat bana.”

Bu oyunu hep oynarız. “Evet. Hawaii’deyim, zengin ve yakışıklı bir suçlunun peşindeyim. Sahildeki devasa yalı-sında kalıyorum ve her yanımda hizmetkârlarla çevrili. Ama çoğunlukla günlerimi sahilde uzanarak geçiriyorum.”

“Off... suçlular tarafından şımartılmak kızılcıklarını değiştirmekten çok daha eğlenceli olmalı. Keşke işleri değişebilsek. Kariyer değişikliği için çok mu geç kaldım sence?”

Prezident Ellison’ın benim etrafımdaki suçlularla takılması imkânsız. “En azından gelip görmelisin.”

“Cidden, her şey yolunda mı? Sesin normalden farklı geliyor.” Çok iyi tanıyor beni.

“Hayır, ama hiç oldu mu ki?”

“Bana neler olduğunu anlatabilir misin yoksa çok mu gizli?”

Hikâyenin bir bölümünü anlatabilirim ona. Diğer bölümü kurmaca kalmalı. “Biriyle tanıştım.”

“Bleu! Her şeyi anlatman gerek bana! Yakışıklı mı? Zengin mi? Ne zaman tanıştın? Ve nasıl?”

“Evet. Evet. Kısa bir süre önce. Ve bir barda.”

“Ah, çok heyecanlı. Devam et.”

“İskoç.”

“Hadi be! İskoçya’da mısın?”

“Öyle bir şey demedim.” Bu işin FBI’yla bağlantısı yok, o yüzden biraz bilgi sızdırabilirim. “Ama evet, İskoçya’dayım.”

“Ah, bir İskoç’a âşık oldun demek.” Âşık olduğumu söylemedim. “Her konuştuğunda orgazm oluyor musun?”

“Neredeyse.”

“İskoç eteğinin altına bir şey giyiyor mu? Gerçek İskoçların giymediğini duymuştum.” Tam Elli soruları.

“Üzgünüm. İskoç eteği yok.”

“Tüh, bu üzücü gerçekten.”

Bir de bana sor. Sin’in İskoç eteği giydiğini görsem orgazm olup geberirdim herhalde. “Sadece takım elbise içinde gördüm onu. Ama orman yangınının ortasındaki yeni sevişmiş bir tilkiden daha ateşli.”

“Oh tatlım... yanıyor desene.” Nasıl yandığını tahmin bile edemez.

“Anlayacağın... aramak için çok geçerli bir nedenim var.”

“Onunla yatacaksın değil mi?” Kıkırdıyor. “Yoksa çoktan yattın mı?”

Genç kız gibi konuşuyor. “Yatacağım.”

Ciyaklıyor, kulağını telefondan çekmek zorunda kalıyorum. “O zaman bu adamla ciddisin demektir, sonunda kendini koyuverdiğine göre.” Pek öyle değil aslında.

“Korkuyorum.” Yalan değil.

“Sana düzgün davranıyor mu?”

Birbirimizi tanıdığımız şu kısa zamanda iyiydi. Sin gibi kadınları sadece kendi zevki için kullanan bir adamdan beklenmeyecek bir davranış bu. “Şimdilik. Sabırlı, nazik ve beni mutlu etmeye hevesli.” Mutlu etmeye he-

vesli olması pek gönüllü bir davranış değil tabii.

"O zaman yatakta da seni mutlu eder." Doğru söylüyor. Bunun bir kadının elde edebileceği en iyi ilk tecrübe olabilmesi için çok uğraştım.

"Ne beklemeliyim?" Yeniyetme gibiyim.

"Üstünden çok zaman geçti ama ilk başta sancılı olduğunu sonra ağrıdığını hatırlıyorum. Kramp geçirmek gibi bir histi. Pek güzel bir his değildi ama ilk seferimin Chris'le olduğunu unutmamak gerek. Bir boktan anladığı yoktu."

"Sinclair'in bir boktan anladığını biliyorum."

"Oh... hem de Sinclair adında bir İskoç'la yapacaksın bu işi. Kıskanmaya başlıyorum."

"Herkes ona Sin diyor."

"Daha da iyi."

Oradan ayrılmadan önce Elli'nin romantik bir ilişkisi vardı. "Doktor arkadaşınla aranız nasıl?"

"Eh... Yürümeyecek görünüyor."

"Neden?"

"Çünkü partneriyle arasına girmek istemedim."

Ne demek bu şimdi? "Partner derken, tıp çalışmalarındaki ortağını mı kastediyorsun yoksa kız arkadaşını mı?"

"İkisi de değil."

"Oh."

"Evet. Hiç üçlü denemedim ama söylediğinde pek düşünmedim. Umursamadım çünkü çoğu erkeğin iki kadınla birlikte olmak gibi bir fantezisi olduğunu düşünüyordum. Aramıza almak istediğinin kadın olmadığını öğrendim ve sonra da üçlünün aslında ikili olduğu ve benim sadece izleyici konumunda kalacağım ile ilgili şüphelerim oluştu. Ben de siktirip gitmesini söyledim."

"Üzüldüm."

“Ben de çünkü işte sürekli görmek zorundayım onu. Saçma oluyor. Birine söylemesinden korkuyorum. O da benim söylememden korkuyor. Onu bir daha görmemek için Acil Servis’ten çıkmayı düşünüyorum.”

“Sevdiğin bir işi onun yüzünden bırakmak zorunda kalmamalısın.”

“Aslında ondan daha çok kendimi yıpranmış hissetmemden dolayı.”

“O zaman başka iş aramalısın.”

“Sadece iş değil. Genel olarak Memphis’ten yoruldum. Babam hasta olmasa buradan giderdim.”

“Birkaç gün önce konuştum onunla. Sesi iyi geliyordu.” Ama telefonda tam anlaşılmıyor.

“İyiye gidiyor. İyi görünüyor. Haftalardır olduğundan daha iyi olduğunu söylüyor.”

Yanında olmadığım için suçluluk duyuyorum ama en azından her şey yolunda.

“Takip edilemeyen bir cep telefonu var. Bir şey olursa beni onunla arayabilirsin.”

“Tamam.”

“Şaka yapmıyorum. Aramaya çekinme. Bir şey olursa ilk uçakla dönerim.”

“Bunu yapacağını biliyorum.”

“Gitmem gerek.” Bir saate işte olmam gerek. “Sohbet için teşekkürler. Daha iyi hissediyorum.”

“Parçala onu!” diye gürliyor Elli.

Sandığından daha yırtıcı olduğumu bilmiyor. Ben yırtıcı bir hayvanım ve Sin de benim avım. Parçalayacağım onu.

İkizinci Bölüm

Sinclair Breckenridge

Bleu'yü görmeyeli sadece iki gün oldu ve şimdiden yanında olabilmek için can atıyorum. Aklımdaki tek şey o olduğu için, isteki performansım düşüyor. Bu yüzden gece davayla ilgili araştırma yapmak yerine bara gideceğim. Onu görme arzum artık kontrol edemeyeceğim bir saplantı halini aldı.

Göz göze geldiğimizde çoktan masama oturmuştum. İfadesinin sıkıntıda mutluluğa döndüğünü görüyorum. Birbirimizi görmekten aynı ölçüde haz aldığımızın göstergesi bu.

Yaklaşırken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. "İyi akşamlar Bay Breckenridge. Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Aklıma pek çok farklı şey geliyor ama hepsi de edepsiz. Uygulamaya geçirebilmek için üç gün daha beklemem gerektiğinden şimdilik kendime saklamam daha doğru olur." Ayağımı karşımdaki sandalyeye koyup iterek masadan uzaklaştırıyorum. "Bir süre benimle otur."

"Ertelenen tatmin Breck. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir alan bu. Ama öğreneceksin ve yaşadığın tatmini kolay kolay unutacağını sanmıyorum."

Breck mi? Bu da yeni çıktı.

Bir zamanlar bir kadını yatağa atmaktan büyük zevk

alırdım ama başıma gelen kaza yüzünden hoşgörümü yıllar önce kaybettim. Şipşak sikişlerle yetiniyorum çünkü etrafımdaki kimsenin bilemeyeceği bir sırrı saklamak zorundayım. Fakat Bleu bu ortamın bir parçası değil.

Onu yatağıma attığımda sakladığım şeyi keşfedecek. Nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim şey bunu öğrenmek istediğim.

“Sana hızlı bir tatmin sunmamı ister misin? JW meselesi?”

Onaylıyorum. “Alabileceğim tek şey buysa neden olmasın.”

Gülüyor ve viski getirmek için kalkıyor. “Çocuktan betersin.”

Kalçalarının salınışını izlerken Leith’in sesini duyuyorum. “Neden hâlâ onu sikip başından atmıyorsun?”

Gözlerimi Bleu’nün kışından kurtarıyorum. “Yapmadığımı kim söyledi?”

“Hâlâ ilgilisin. Bu her şeyi gözler önüne seriyor.”

Beni çok iyi tanıyor. “Beni bekletiyor.” Gülüyorum.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Bleu’yle aramızdaki anlaşmayı anlatabileceğim iki insandan biri Leith. “Onu şipşak becermeme izin vermiyor.”

“O zaman izin veren birini bul.”

Normalde tam olarak bunu yapardım ama bir sorun var. “Yeni birine zıplamak istemiyorum. Ona sahip olmak saplantı oldu ve ancak koşullarını kabul edersem amacıma ulaşabileceğim.”

“Neymiş onlar?”

Bleu’yle aramızda geçenlerin özetini geçiyorum Leith’e. “Aptallaşma. Bu sırrı altı senedir saklı tutuyorsun. Onu yatağına alırsan sır olmaktan çıkacak. Herkese anlatabilir.”

Kardeşlik veya benimle ilgili bir komplo kurmuyor. "İskoçya'da tek başına. Anlatacak kimsesi yok."

"Bir kişiye anlatması yeter."

Bleu'nün içkimi getirmesiyle tartışmamız sona eriyor.

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz."

"Her neyse." Leith, Bleu uzaklaşana kadar bekliyor. "Seni görmek isteyen bir kız olduğunu söylemek için gelmiştim. Ofisimde bekliyor."

"Kimmiş?"

"Declan Stuart'ın kız kardeşi."

"Abisinin kefareti yarın sabah ve uygulayacak olan kişi benim." Ve buraya neden geldiğini biliyorum, sevgili abisinin kefareti karşılık seks önermek istiyor.

Viskiyi yuvarlıyorum. "Bana bir iyilik yap. Ben Bayan Stuart'layken Bleu'nün ofisine girmemesini sağla."

"Anlaşıldı."

Leith'in ofisine giriyorum ve Declan'ın dişi versiyonu deri koltuğun, onun gibi nicelerini becerdiğim köşesine oturmuş bekliyor. "Bay Breckenridge, umarım rahatsız etmiyorum."

"Aslında ediyorsun."

"Ben Christie Stuart, Declan'ın kız kardeşiyim. Sizinle abimin yarın yiyeceğı dayakla ilgili konuşmaya geldim."

Dayak mı? Sanırım meseleyi dramatikleştirmeye çalışıyor. "Buna kefaret diyoruz. Yaptığı yanlışın cezasını çekecek. Kardeşliğe kazık attı. Bunun hoşgörüyü karşılanamayacağını biliyorsunuz."

"Onun hatası değıl. Benim paraya ihtiyacım olduğı için uyuşturucuları alıp sattı. Dans akademisine girebilmem için yaptı. Küçüklüğümden beri balerin olmayı hayal ediyorum."

"Beni neden soyduğı umurumda değıl."

"Para bende." Çantasından para destelerini çıkarıp masanın üzerine koyuyor. "Onları geri alıp kefareten vazgeçer misiniz?"

"Benden çalınanı memnuniyetle geri alırım ama abin yine de cezalandırılacak." Parayı getirmenin aptalca bir hamle olduğunu anlamıştır. "Kimse Kardeşliğe kazıp atıp cezasız kalamaz."

"Lütfen, onu incitmeyin. Sizi soyması benim hatam."

"Fark etmez."

Bluzunu yakasından tutup sıyrarak kafasından çıkarıyor. Belden yukarısı çıplak kalıyor. Sütyen giymemiş ama zaten pek gerek de yok. Mükemmel göğüsleri var. "Belki borcunu ödemenin başka bir yolunu bulabiliriz."

İşte başlıyoruz.

Bu ilk kez olmuyor. Daha önce de birilerinin kız kardeşi, sevgilisi ya da karısının, kefaretin hafifletmek ya da iptal etmek için seks önerdiği olmuştu. Bunu defalarca kez yaptım. Tekliflerini kabul edip becerdikten sonra da kefaretin planlandığı şekilde uygulanacağını söyledim.

Bleu'yle ertelenen tatmin meselemiz olmasa yine yapardım. Onun için çok çabaladım ve bekledim. Bir anlık zevk için tehlikeye atamam. "Üzgünüm. Bu konu tartışmaya açık değil."

"Lütfen," diye yalvarıyor.

"Bluzunu giy ve çık." Bleu buraya gelmeden önce.

Eteğinin fermuarını açıyor ve bana yaklaşırken bacaklarından sıyrılmasına izin veriyor. "Beni ne şekilde istersen sikebilirsin, sesimi bile çıkarmayacağım."

Çok garip. Bu kadın beni azıcık bile tahrik etmiyor. Bleu'nün teklifi çok daha güçlü bir tatmin vaat ediyor. "Bunu yapmayacağım. Kıyafetlerini geri giy."

Leith'in ofisinin kapısı pat diye açılıyor ve Bleu şid-

detli bir rüzgâr gibi içeri dalıyor. "Gerçekten mi Sinclair? Yine aynı yere mi döndük?"

Mükemmel.

"Göründüğü gibi değil." Pek doğru değil bu. Aslında tam göründüğü gibi ama ben durmasını söyledim.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama aptal değilim." Yine fırtına gibi dışarı çıkarken omuzunun üstünden sesleniyor, "Bu haftaki planlarımızı unutabilirsin. İhtiyacım olanları verebilecek başka birini bulabilirim. Leith pek hevesli görünüyor."

Bu mümkün değil. Bleu'ye benden başka kimse elini süremez.

"Hemen giy şu kıyafetlerini. Giyindikten sonra da çık dışarı ve düzelt bu durumu yoksa abini gebertirim yarın."

"Hırsızlık yaptığı için Declan'ı öldüremezsin."

Beni kesinlikle tanımıyor. "Çok daha azı için adam öldürdüm," diyorum. "Sıçtığın boku temizledikten sonra Bleu'nün buraya gelmesini sağla."

"Peki efendim."

"Beş dakika geçiyor. Sonra on. Bleu ofise gelmiyor ve ön tarafı arıyorum. "O sarışın hâlâ Bleu'yle konuşuyor mu?"

"Hayır efendim. Biraz önce çıktı ama Bleu burada. Sizin masada Bay Duncan'la konuşuyor."

Yerime kolay bir şekilde başkasını koyabileceğini sanıyorsa yanılıyor. "Ona, kendisini derhal ofise beklediğimi söyle."

"Peki efendim."

Bir dakika sonra kollarını kavuşturarak kapıya geliyor. "Beni görmek istemiştin?"

"Gir içeri ve kapıyı kapat." Bana keskin bir bakış atıyor ve yerinden kıpırdamıyor. Çok inatçısın Tatlı Bleu. "Lütfen."

Biraz durduktan sonra dediğimi yapıyor. "Ve kilitle lütfen."

Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Buna gerek yok."

"Neler yaşandığını tartışabilmek için mahremiyete ihtiyacımız var."

Kapının üzerindeki kilide basıyor. "Seni çıplak bir kadınla uygunsuz vaziyette yakalamam hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Ben taviz vermedim. Her şey onun suçu. Kıyafetlerini çıkarıp onu sikmemi isteyen kendisi."

"Seninle beraber olmaya karar verdim. Bu benim için hafife alınacak bir konu değil, o yüzden de üzgünüm ama bu sevimsiz davranışın beni incitti."

Kaşları buruşuyor ve gözleri düşüyor. Altdudağı da titreyerek öne doğru çıkıyor.

Tanrım, dudak büküyor. Onun dışındaki kadınların bunu yapmasından nefret ederim. Bu çok tatlı ve sadece tamamen benim için. "Bunun sadece bir teşebbüs olduğunu hatırlatmak isterim. Başarısız bir teşebbüs."

"Sana inanıyorum ama bir konuda anlaşmalıyız. Başka bir yanlış anlaşma istemiyorum. Sana kendimi sunduğum sürece başkasıyla olamazsın."

Ahh... Tam bir kurnaz tilki. Beni kendine bağlıyor ve bu çok seksi. "Üç gün daha bekleyebileceğimden emin değilim."

"Sonunda elde ettiğinde ne kadar mutlu olacağını düşün. Kalan elmanın tadı devam etmeni sağlar."

Çıkışta Bleu'yü evine bırakıyorum ve kapısının önünde çılgınca öpüşüyoruz. Bir elimle barda giydiği bluzun altından içeri süzülüyorum ve dantel sutyeninin üstünden göğsünü kavriyorum. Başparmağım göğüs ucunun üstünde ileri geri giderek sertleşmesini sağlıyor.

Bu gece çok daha rahat bırakıyor beni, belki de perşembeye kadar beklemem gerekmez. "Bana gelmek ister misin?" Dudaklarımı çenesinden kulak memesine doğru kaydırıyorum. Onu dişlerimin arasına alarak nazıkçe ısıtıyorum, bedeni bana boyun eğiyor. "Bu gece başlayabilecekken zevk almak için üç gün beklemeye gerek yok."

Elimi kalçalarının arasına götürerek okşuyorum. "Tek istediğim seni mutlu etmek. Bana bir şans vermelisin." Bileğimi yakalıyor. Önce kedisinden uzaklaştıracağını sanıyorum ama elimi daha fazla zevk alabileceği bir noktaya kaydırıldığını fark ediyorum. "Sen de beklemek istemiyorsun biliyorum."

Cevabını beklerken cebimdeki telefonum titremeye başlıyor.

Kahretsin. Gelen telefonları önemsememe lüksü olan biri değilim. Bu saatte aranıyorsa önemlidir.

Ellerimi Bleu'nün üstünden çekip telefonumu çıkarıyorum. Arayan babam. Bir sorun var. "Üzgünüm, açmam gerek."

"Evet baba?"

"William Calhoun tutuklandı. Rodrick yola çıktı ama senin de yanında olman gerek."

Yakında bütün hayatım böyle olacak, gecenin kaç olursa olsun kardeşlerin başını soktuğu belalarla uğraşamam gerekecek. "Şimdi mi?"

"Yarım saate orada olmanı istiyorum. Calhoun'a güvenmiyorum. Ağzını kapalı tutmayı beceremiyor. Umarım o piçe pişman olacağı bir şey söyletmemişlerdir."

Evet, Bleu'yle eğlencem buraya kadarmış. En azından bu gecelik. "Old Town'dayım ama şimdi çıkıyorum. Oraya vardığımda haber veririm."

Ona son bir kez daha dokunmam lazım. Elim kalça-

larına kaydırıp kendime çekiyorum. Altdudağını ağzıma alıyorum. Sonra bırakıp gözlerine bakıyorum. "Seni hiç bırakmak istemiyorum."

"O zaman gitme."

Bu çok acı veriyor. "Gitmek zorundayım."

"Seni yarın görebilecek miyim?"

"Belki." Zaten üzerimdeki davayla yeterince ilgilenemedim. Eminim bu yeni olay da işimi kolaylaştırmayacak. "Muhtemelen hayır. Zaten işten çok geri kaldım. Bu gece de gelmemeliydim ama senden uzak kalamadım. Yoksa çıldıracaktım."

"Sana büyü yapmışım gibi konuşma." Gülüyor. "Geldin çünkü beni yatağa atmayı umuyordun."

"Umutsuz yaşanmaz." Sırıttıyorum. "Teklifimi kabul edecek miydin?" Onu yatağa atabileceğimden emindim.

"Artık fark etmez. Onun yerine iyi geceler öpücüğü alacaksın."

Evet demek bu. Kahretsin, onu becermeye çok yaklaştım. William Calhoun'u kodesten çıkarıp ağzını burununu dağıtabilirim.

"Üç gün." Gitmeden önce onu son bir kez öpüyorum. "Hazırlan."

Dokuzuncu Bölüm

Bleu MacAllister

İşte o gece geldi çattı. Sinclair'e zarar vermeye karar verdiğimden beri kendimi bunun için hazırlıyorum. Kendimi onun ellerine teslim etmek yetmez. Bunu herkes yapabilir. Beklenmedik bir deneyim yaşamalı ve daha fazlasını isteyecek kadar zevk almalı. Yatağına düşen el değmemiş bir bakireden daha iyisi olabilir mi?

Bence olamaz.

Saçlarım açık ve uçları hafifçe dalgalı. Sin daha önce bu halde görmedi onları. Üzerimdeki dar, siyah elbiseyle mükemmel bir uyum içinde. Saçlar, kıyafet, ayakkabılar... Kendime güvenmemi ve seksi hissetmemi sağlıyorlar. Bir azizi bile baştan çıkarabilirim. Sin'in kesinlikle bir aziz olmadığı ve alevler içinde olsam bile cinsel taleplerime karşı koyamayacağı göz önüne alındığında, biraz aşırıya kaçtığım bile söylenebilir.

Şükürler olsun ki azgın bir piç. Böylece parmağımda oynatabiliyorum onu.

Kapı çalınıyor. Aynada son bir kez kendime bakıyorum ve göğüslerimi elbisemin içinden yukarı doğru kaldırıyorum. Yansımama bakıp, "Stella Bleu, umarım bu akşam olağanüstü bir iş çıkarırsın," diyorum.

Sin kapının dışında, elinde uzun dallı, tek bir beyaz

gülle bekliyor. Şaşırtıyor beni. "Oh... Sin. Teşekkür ederim." Alıp koklamak için burnuma götürüyorum.

"Çiçekçi beyaz gülün, 'sana layık olduğum' anlamına geleceğini söyledi." Demek istediğini anlıyorum ve kur yapmak için sarf ettiği gayret beni duygulandırıyor. Bu gece çantada keklik olduğumu biliyor ama yine de romantik olmayı seçiyor. Sinclair Breckenridge'den beklenmeyecek ve karakterine uymayan bir davranış.

"Her kıza gül verir misin?"

"Sen ilksin." Buna şaşırmıyorum.

"Bu gece ikimiz için de pek çok ilk gerçekleşecek sanırım."

Arabayla restorana giderken, kişisel gizlilik kurallarının üstünden geçiyorum.

Birinci kural: Yalanlar bumerang gibidir. Onları gücün yettiği kadar hızlı ve uzağa atman gerekir çünkü sonunda her zaman geri dönerler. Bunu hallettim. Buradan gitmeden hiçbirini geri dönmeyecek. Gittikten sonrası başka hikâye çünkü takma isim kullanmıyor olacağım.

İkinci kural: Her zaman sınırlarını bilmeli ve hiçbir zaman çizgilerin bulanıklaşmasına izin vermemelisin. Konu Thane Breckenridge olduğunda, yapmak istediklerimin ya da gidebileceğim yerlerin hiçbir sınırı yok.

Üçüncü kural: Gizli görevdeysen bir haritan olmalı çünkü kaybolabileceğin pek çok yan yol bulunur. Thane, Sin ve Kardeşlik hakkında her şeyi biliyorum. Bu konuda sorunum yok.

Dördüncü kural: İnanırsan yalan olmaktan çıkar. Söylediğim kişiyim ve hiçbir motivasyonum yok. Bunun aksini kanıtlayacak bir delil yok.

Beşinci kural: Sin'in cins bir hayvan olduğunu unutmamalıyım. Sürprizlere ve işlerin yolunda gitmemesini

çok alışık. Tehlikeli bir adam ama ters bir durumda onu öldürmeye hazırım.

Altıncı kural: Kaya gibi sert ama kırılgan ol, kendine güven ama dikkati elden bırakma. Bu gece kontrol bende ama kendimi bu canavarın ellerine teslim ediyorum. Kendime güvenerek hareket edeceğim ama hevesinin uçucu olabileceğini aklımdan çıkarmayacağım. Tekrar ediyorum, zorunda kalırsam onu öldürebilirim.

Yedinci kural: İki ata birden binmeye çalıştığını unutma. Hem onun dünyasını hem de kendi dünyamı yaşıyorum. Bu kural beni güldürüyor çünkü yakında onun dizginlerini elime geçireceğim.

Sekizinci kural: Kişisel duygularını kendine sakla. Bedenimi ona sunmanın ne kadar midemi bulandırdığını bilmesi imkânsız.

Dokuzuncu kural: Amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa söyle ve yap. Duymak istediğini düşündüğüm her şeyi söylerim. Bana Thane'in çemberine girmemi sağlayacak kadar güvenmesi için ne gerekiyorsa yaparım.

Onuncu kural: Her şey doğru zamanda doğru hamleyi yapmaya bağlı. Adım adım ilerlemek ve sabırlı olmak. Bir sonraki hamlemi planlamak için duygularını ve vücut dilini okuyacağım.

Kaçınılmaz günah. Bu gecenin tanımı.

"Sessizsin. Sonrası için mi endişeleniyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hevesli demek duygularımı tanımlamak için daha doğru olur." Bu doğru. Gerginim ama bu işi aradan çıkarmaya hazırım.

"Hevesli kelimesini endişeliye tercih ederim."

Cadı Kazanı'na girerken benim için kapıyı tutuyor. Yanından geçerken elini belime koyuyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, bedenimi titretiyor ve tenim buz kesiyor.

Karanlık ve sessiz bir köşedeki bir masaya oturuyoruz. Şaşırmıyorum. Beni diğer müşterilerden uzakta tutup kendine saklamayı seviyor. "Sonunda yalnız kaldık."

"Evet öyle."

"Burası evlenme teklifi masası mı?"

"Olabilir." Gülüyor.

"Yoksa evlenme mi teklif edeceksin?"

"Hayır." Sorum onu eğlendiriyor. Bu hoşuma gitti, onu neşelendirebiliyorum.

"Güzel. Çünkü reddetmek zorunda kalırdım."

Yumruğunu göğsüne götürüp bir şey söküyormuş gibi yapıyor. "Reddedilmek kalbime bir hançer sokar."

"O zaman seni rahatlatayım. Bedenime ne istersen yapabilirsin ama kalbimi asla veremem."

"Veremez misin yoksa vermez misin?"

"O psikoloğun bileceği bir konu."

"Kalbini neden veremeyeceğin ya da vermeyeceğini analiz etmek için başkasına ihtiyacım yok. Anlıyorum. Bunu henüz fark etmemiş olabilirsin ama birbirimize çok benziyoruz."

Yanılıyor. Onunla hiçbir benzerliğim yok. O bir canavarın soyundan geliyor. "Belki de. Bunu zaman gösterecek."

Yemek servis ediliyor ve bir lokmayı bile zor yiyorum. Midem düğümleniyor. Tatlı ısmarlıyorum ama canım çikolatalı, frambuazlı *cheesecake* çektiği için değil. Süreci uzatmak için numara yapıyorum.

Mideme garip bir his oturuyor. Bu geceyi düşünmek için haftalarca zamanım vardı ama yine de sandığım kadar hazırlanamamışım. "Bir ısırik ister misin?"

"Evet." Öne eğilip uzattığım lokmayı yiyor. "Hımm... çok lezzetli ama aradığım lezzet bu değil."

Hevesli davranıyor, ben de öyle olmalıyım. "Hazır mısın?"

"Hem de çok. Sen?"

Başımı sallıyorum çünkü ikna edici olabileceğimi sanmıyorum. "Lavaboya gitmem gerek."

"Tabii."

Masadan kalkarken o da ayağa kalkıyor. Tuvaletlerin olduğu yöne doğru hızla uzaklaşıyorum. Girişin hemen yanındalar, ciddi ciddi ön kapıdan sıvışmayı düşünüyorum. Her şeyi unutup eve dönmekte utanılacak bir şey yok. Ama yapamam. İlerlemek istiyorum.

Kadınlar tuvaletine girip kabinlerden birine dalarak yaklaşmakta olan panik atağımı serbest bırakıyorum. Her zamanki gibi. Nefesim kesiliyor. Kalbim hızla çarpıyor. Göğüs kafesim daralıyor. Ne olduğunu anlamasam öleceğimi sanabilirim.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "İyisin Bleu."

Soğuk terler döküyorum ve ellerimi kendimi yelpazelemek için kullanıyorum. "Sakin ol ve derin nefes al."

Yatışması birkaç dakika alıyor. Bu sefer şansım yaver gitti. Ataklarım genelde yirmi dakika kadar sürüp beni güçsüzleştirir.

Bittiğinde, kabinden çıkıp boynumu ıslak havlularla serinletiyorum. Eski halime dönüyorum ve rujumu tazeleyip Sin'in yanına dönüyorum. "Hazırsan çıkalım."

Sin'in yaşadığı yeri önceden araştırmıştım. İşler kötüye giderse kaçış planım olmalı. Yol boyunca kendimi psikolojik olarak hazırlamaya konsantre oluyorum.

Sin elini benimkinin üstüne koyduğunda durmadan parmaklarımla oynadığımı fark ediyorum. "Sakin ol."

Korkumu gözlerimden ya da sesimden hissetmesinden

çekindiğim için yalnızca gülümseyip hiçbir şey söylemiyorum.

Sterling geniş bir kapıdan geçip arabayı bir dizi taş binanın önüne park ediyor. Her bir bina üç katlı.

Pencereleri göz alıcı süslemelerle kaplı ama güzelliklerinin farkına varamayacak kadar gerginim.

"Bu gecelik bu kadar Sterling."

İçeri giriyoruz ve Sin kapıyı bile kapatmadan beni kollarına alıyor. Sessizce yüzüme bakıyor.

"Neye bakıyorsun?"

Saçlarımı omuzlarımdan arkasına alıyor. "Gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum."

Hâlâ romantik. Beklenmedik bir durum. "Bütün kızlara böyle tatlı sözler söylüyor musun?"

"Asla. Tıpkı evime daha önce bir kadın getirmediğim gibi. Ama buradasın işte. Yatağında seninle sevişmemi bekliyorsun. Hiç yapmadığım iki şey daha."

Yeterince geciktirdim. Artık şov zamanı.

Parmağımla kravatına dokunuyorum. "Beni yatağına götür. Yeterince bekledik."

Beni evinin içine doğru götürmeden önce ellerimi sıkıca tutup parmaklarımı öpüyor. "Evi yarın gezeriz."

Oh. Yani gece burada kalıyorum. Nedense bittiğinde evime götürüleceğimi sanıyordum, hatta umuyordum. "Yatıya kalmak için hazırlıklı değilim."

"Olmana da gerek yok."

Beni yatak odasına götürüyor. Edinburgh'un güzel ve eski binalarına ne kadar girip çıkmış olursam olayım, modern dekoru her seferinde beni şaşırtıyor.

Kesin çizgileri olan erkeksi bir odası var. Yumuşak ve romantik hiçbir yanı yok. Zaten ondan böyle bir şey beklemiyordum.

Odanın ortasında duruyoruz. Sanırım etrafıma alışmam ve bir şeyler söylemem için bana zaman tanıyor. Öyle yapıyorum. "Güzelmış."

"Güzel mi?"

Ne söylememi bekliyor ki? "Sevimli demek doğru olmayacaktı?"

"Güzel yeterli."

Elini boynumun arkasına koyarak beni kendine yaklaştırıyor. "Bu benim için yeni bir deneyim Bleu. Kendi zevkim dışında hiçbir neden için bir kadınla beraber olmadım. O yüzden beni yönlendirmek zorunda kalabilirsin. Ne istediğini ve neden hoşlandığını söyle bana."

Bu da ne şimdi? Kimseyi yönlendirecek bir konumda değilim.

Sadece başımı sallayarak onaylıyorum.

Dudaklarını yumuşak ve yavaşça dudaklarıma sürüyor. Sevişmeye hazırlanan iki kişinin öpüşme şekli bu. Yani sanırım.

Çok güzel. Ağır adımları rahatlamamı sağlıyor.

Elbisemin arkasındaki fermuarı indiriyor ve tüm vücudum ürperiyor. Elbisemi asklarından tutup omuzlarımdan indirirken geriliyorum. Ağzı boynumdan aşağı kayıyor ve çıplak tenimi öpüyor. "Hoşuna gidiyor mu?"

Sorusu hiç aklıma gelmeyen bir şeyi fark etmemi sağlıyor. Bir sürü kadını becermiş olabilir ama bu onun da ilk sevişmesi. Benim kadar kaybolmuş ve ne yaptığını bilmez halde.

"Evet, çok."

Elbisem yere düşene kadar çekiyor, sonra geri çekilip beni izliyor. Yabancılaşıyorum. Daha önce hiçbir erkeğin karşısında iç çamaşırlarımla kalmamıştım. Bikini giymeye benzemiyor, içgüdüsel olarak ellerimle kendimi ört-

mek istiyorum. "Göz alıcısın."

Beni çekici bulmasından bu kadar mutlu olmama şaşıyorum. "Öyle düşünmene sevindim."

Parmağını sutyenimin askısına götürerek omuzumdan aşağı indiriyor. "Bütün gece siyah elbisenin altındaki siyah iç çamaşırlarını hayal ettim ama beyaz olmaları daha çok hoşuma gitti. Seni masumlaştırıyor."

Bir bakireye beyaz giymek yakışır. "Başka sürprizlerim de var."

Gülümsüyor ve gamzeleri sahneye çıkıyor. Bunlar mutluluk ifadesi değil mi?

Kravatını çözüp yere bırakıyorum. Gömleğinin düğmelerini açıyorum ve elimi göğsünden omuzlarına doğru kaydırarak çıkarıyorum.

Onu hayranlıkla izlemek için geri çekiliyorum. Vücudu kusursuz, düzgün hatlarıyla beline doğru daralan üçgen bir gövdesi var.

Üst kolunun altındaki Kelt desenini görünce duruyorum. Karmaşık labirentler ve düğümlerden oluşan göz alıcı bir sanat eseri. "Tanrım bu çok güzel."

"Vücudum mu yoksa dövmem mi?" Gülüyor.

"İkisi de."

Tepkilerim gerçek çünkü bunu beklemiyordum. Dossalarda bundan bahsedilmiyor ama takım elbisesinin altında gizli olmasından ötürü herhalde. "Böyle bir dövmen olduğunu bilmiyordum."

"Bilmeni beklemiyordum." Omuzlarımdan tutup beni yatağa doğru çeviriyor. "Burada kal. Daha ilerlemeden önce sana göstermem gereken bir şey var."

Garip davranıyor. "Pe... ki."

Pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indiriyor ve dizlerine kadar indiriyor. Yatağın kenarına oturuyor.

"Kadınları evime getirmeyip hızlı sevişmeleri tercih etmemin bir nedeni var."

Bu konuda fazla tecrübeli değilim ama yine de normal gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ediyorum.

"Bunu bir sır olarak saklıyorum çünkü düşmanlarım, hatta kardeşlerim bile bunu bir zayıflık olarak görebilir. Beş kişi dışında kimse bilmiyor; babam, Abram, Jamie, Leith ve kardeşim Mitch. Başıma böyle bir şey gelmemiş gibi yaşıyorum çünkü hayatı yaşama şeklimi engellemesine izin veremem."

Pantolonunu yere indiriyor ve yüzümü izliyor. "Kıyafetlerimi çıkarmadığım sürece fark edemeyeceğin bir başka yanımdır."

Tanrım, sakatmış. Sol bacağının dizden aşağısı yok, yerinde bir protez var. Onu gözetlerken bu kadar önemli bir detayı nasıl kaçırabilirim.

"Altı yıl önce vuruldum ve bacağımı kurtaramadılar. Bu yüzden kadınları yatağıma almıyorum. Bunu saklamam imkânsız."

Ama bunu benden gizlemiyor. Kendini savunmasız bırakıyor.

"Kimse bilemez."

Bu çok iyi. Sin onun sırrını ortaya çıkarmayacağımı düşünüyor. "Anlıyorum."

Ona yaklaşmamı izliyor. "Ne düşündüğünü bilmeliyim."

Ellerini avuçlarımla arasına alıyorum. "Benimle sevişmen gerektiğini düşünüyorum." Aşağı bakıyorum. "Önce protezini çıkarmamız gerekmez mi?"

Gülümsemesi geri geliyor, gamzeleri de. "Muhtemelen."

Bacağın çıkarıp yatağın kenarına dayıyor ve beni belimden kavrayıp kendine çekiyor. Sutyenimi çözmek için sırtıma uzanıyor ve sonra yüzünü göğüslerimin arasına

gömüyor. Elleriyle altlarından kavrayarak bir araya getiriyor. "Bunlara bayıldım. Kesinlikle mükemmeller." Sadece kendini mutlu eden şipşak sevişmelere alışık, o yüzden bahse girerim bunu daha önce yapmamıştır.

Göğüs ucumu ağzına alıp emiyor. Dikleşene kadar dilini etrafında dolaştırıyor, sonra nazıkçe ısıyor. Bütün vücuduma bir tireme yayılıyor ve tenim ürperiyor. Tavana bakıyorum çünkü yaptığını seyretmeye gücüm yetmiyor. Gördüğüm şeyin beni heyecanlandırmasından korkuyorum.

Avuçlarını kalçalarımın altına götürüp külotumun içine sokuyor. Kalçalarımı sertçe sıkarak beni kasıklarına doğru çekiyor. Üzerinde hâlâ boxer'ı olmasına rağmen sertleşen aletinin külotuma değdiğini hissedebiliyorum.

Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyor. Bileklerime düştüğünde kenara çekilip yerde biriken diğer kıyafetlerin arasına fırlatıyorum.

Elleri vücudumun yanlarında geziniyor. "Mükemmel olacağını tahmin etmiştim."

Yine yabancılaşıyorum, bu sefer daha fazla çünkü çınlı çıplağım. Başımı sallıyorum. "Hiç de mükemmel değilim."

Boynumun kenarından öpmek için ensemden tutarak beni kendine çekiyor. "Benim için öylesin Tatlı Bleu."

Ellerini belime götürüp kendisi yatağa doğru gerilerek beni üstüne çekiyor. "Gel buraya ve bana katıl."

Yüzümüz birbirimize dönük yatıyoruz. Tekrar dudaklarıma gömülmeden önce bacağıma kalçasına doluyor. İçgüdülerim beni ele geçiriyor sanırım çünkü hiç düşünmeden bacağıma Sin'in beline dolayıp sallanmaya başlıyorum. Kalçalarımın yapışarak vücudumu sertçe kendine çekiyor. "Tanıştığımızda öküz gibi davrandım biliyorum ama seni Duncan'da ilk gördüğüm andan beri istiyorum."

Dokuzuncu kural, ne gerekiyorsa yap ve söylenmesi

gerekeni söyle. "Evimden fotoğrafımı aldığını fark ettiğim andan beri istiyorum seni."

Boynumu öpmeyi bırakıp yüzüme bakıyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Evime ilk ziyaretinden hemen sonra fark ettim."

Gülüyor demek ki cevabım hoşuna gitti. "Demek ki sen de uzunca bir süredir istiyorsun."

"Ne yaptın onunla?" diye soruyorum.

"Ofis masamın üstünde." Yalancı. Buna bir saniye bile inanmıyorum ama belli etmeyeceğim. Her şey çok güzel gidiyor.

"Güzel." Ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve dudaklarımız kavuşuncaya kadar kendime çekiyorum.

Altdudağımı ağzına alıyor ve bırakmadan önce hafifçe ısırtıyor. "Ben öpüşmem."

Doğru değil bu. Beni kaç kere öptüğünü hatırlıyorum.

Parmak uçlarımı dudaklarına sürüyorum. "Yalvarsam da mı?"

Başını sallıyor. "Bu diğer kadınlar için geçerli. Bu taviz yalnızca sana ait."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Hımm... Bu konuda epey başarılı. "Bu istisnanın nedeni ne?"

"Seninle sevişmemi istedin. Öpüşmeden yapabileceğimi sanmıyorum." Güzel cevap.

"Nedeni her ne olursa olsun, hoşuma gitti."

"Seni memnun etmeye başlamadım bile." Elini aşağıya indirip kalçalarımın arasına dokunuyor. Refleks olarak kasılıyorum çünkü vücudum aşırı derecede duyarlılaştı. "Birileri hızlı gitmeye başladı."

"Şu anda biraz aşırı hassasım." Tanrım, aptalca bir şey

mi söyledim? Evet sanırım öyle.

"Hassas olman hoşuma gider ama vücudun çok gergin. Rahatla ve derin nefes al. Bunun tadını çıkarmanı istiyorum."

Dediğini yapıyorum. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan ağır ağır veriyorum.

"Derin nefes almaya ve yavaşça vermeye devam et. Al ve bırak," derken parmağını içime kaydırıyor. Yine geri liyorum ama sakın olup derin nefes almam gerektiğini hatırlatıyor. Parmaklarını inanılmaz bir yavaşlıkta içeri kaydırıp çıkarıyor.

Elini sıkıyorum çünkü yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum. Sanki zihnimi okumuş gibi parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor ve bu sefer başparmağını da yanlarına ekliyor. Klitorisimi okşuyor.

Hiçbir erkek içime girmedi ama nasıl olduğu konusunda bilgim var. Orgazma ulaşmak hakkında da cahil değilim. Sadece başkasının yapmasına alışık değilim.

Ama birazdan bunu başaracak, hem de çok yakında.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Tırnaklarımı eline geçirirken ağzım açılıyor ve soluğum kesiliyor. "Bana bak. Orgazm olurken gözlerini görmek istiyorum."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Neden?"

"Önümde gelişini izlemek benim ödülüm." Gülümsüyor.

Soluk alıp verişim hızlanıyor. "Oh Tanrım." İşte geliyor. "Ohhh..."

Kasıklarımın ritmik kasılmalarla sıkıştığını hissediyorum. Tüm vücuduma ılık bir mutluluk yayılıyor, damarlarımdan akarak el ve ayak parmaklarıma ulaşıyor.

"Ateş ve barut buluştu." Hemen öpüyor beni. "Gelirken yüzünün aldığı hal çok güzel."

Yatakta yuvarlanıp komodinin çekmecesinden bir pre-

zervatif çıkarıyor. Yırtıp açıyor ve daha önce bir erkeği bunu yaparken görmediğim için takışını izliyorum. En azından gerçek hayatta ve tabii benim üzerimde kullanılacak olanı görmedim. Büyüleyici bir duygu. Ve hayal edemeyeceğim bir şekilde tahrik edici.

Sin üstüme yuvarlanıyor ve vücudu bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Yedi yaşımdan beri gerçek hayatın içinde de canavarların bulunduğunu bildiğim için, bu dünyada beni bir daha hiçbir şeyin korkutamayacağını sanırdım. Bu tamamen yanlışmış çünkü korkudan titriyorum.

Bedenimi ve benliğimin bir parçasını bu adama veriyorum. Birleşmek ve bir olmak üzereyiz. Beklediğim fiziksel eylemden çok daha fazlası bu. Ruhumun bir parçasını sunuyorum. Onunla birlikte olmanın böyle hissettirebileceğini sanmıyordum.

Hayatımda bir şeyi bu kadar istediğimi hatırlamıyorum ama aynı zamanda da onu itip kaçma içgüdümü bastırmaya çabalıyorum.

Bilinmeyenden uzun süre korkmam gerekmiyor çünkü bir hamlede içime giriyor. Kızlığımı delip geçerken müt-hiş bir acı hissediyorum. Bunu daha önce yapmadığımı bilmediği için ilk hamlesi hiç de nazık olmuyor. Yırtılma çok ani ve keskin ve beklenmedik. Altımdaki çarşafı kav-rayıp delicesine sıkıyorum.

Tepkimi içimde tutabileceğimi sanmıştım ama olmuyor. Sesim çok yüksek çıkıyor. Başımı kenara çevirip acı-mı görmemesi için yüzümü yumruklarımın arasındaki çarşafı kapatmak istiyorum.

Kımıldamıyor. "Hissettin mi?"

Ahh... kahretsin tabii ki, kızlık zarımın parçalara ayrılışını hissettim. "Evet."

"Neydi bu?"

İşte o an geldi. Ya beni kendine saklama arzusunu devreye geçireceğim, ya da kaçıp gidecek. "Bekâretim."

"Bekâret mi? Neden bahsediyorsun?"

Merakla ona bakıyorum. "Bu konuyu şu anda konuşmak istemiyorum." Boynuna uzanıp öpmek için onu kendime çekiyorum. "Başladığını bitirmeni tercih ederim."

Yüzümü görebilmek için geri çekiliyor. "Bir bakire miydin?"

"Evet."

Bütün bu olanları anlamlandıramıyormuş gibi başını sallıyor. "Benim seni tatmin etmemle ilgili tüm o saçmalık neydi peki?"

"Saçmalık değildi. Yerinde duruyor ve şu anda beni hak ettiğim gibi sikmeni talep ediyorum." Konuştukça acı geçmeye başlıyor ve kalçalarımı sallamaya başlıyorum. Artık hazırım. "Bana bunun hoşuna gitmediğini söyleme çünkü gittiğini biliyorum."

Bacaklarımı ayırıp içimde gürleyerek gidip gelmeye başlıyor. "Oh, çok dar ve ıslaksın."

Yalan söyleyemem. Söyledikleri hoşuma gidiyor. Bunun yaptığı en iyi sevişme olmasını istiyorum. Böylece daha uzun süre onun etrafında kalabilirim. "Çabalarına ve beklemeğe değer miyim?"

"Tanrım." Kelimelerin arasında aletini sertçe saplıyorum bana. "Evet."

"Yaptığımızda çok iyi olacağını söylemiştim."

"Büyü gibi." Gürlüyor. "Tüm zamanların en iyisi."

Boynunun arkasında gülümsüyorum. İşte duymak istediğim buydu.

Bekâretimi boşa vermiş olmadım. Her şey plana uygun ilerliyor.

Onuncu Bölüm

Sinclair Breckenridge

G eçtiğimiz altı yıl boyunca pek çok sorunun üstesinden geldim ama yatağımı bir kadınla paylaşma konusunu gözden kaçırmışım. Çıplak ve tatlı bedeni benimkine yapışık halde Bleu'nün içine girmek harika bir his. Bu lüksün tadını çıkarıyorum. İnanılmaz bir zevk ve bu riski alabileceğim tek kadın Bleu. Kardeşliğin içinde kimseyle ya da rakip kartellerle hiçbir bağı yok. Sırrımı kendine saklayacağından eminim çünkü ağzını açması ona hiçbir şey kazandırmaz, aksine her şeyi kaybetmesine neden olur.

Bu kadar iyi hissettirmesine inanamıyorum. Yavaşlıyorum. Mümkün olduğu kadar uzun sürmesini istiyorum ama ritmi düşürmem fayda etmiyor. Bana sıkıca dolanan bedeni az sonra doruğa ulaşmamı sağlayacak.

Mutlu sona ulaşırken geriliyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Ritmik kasılmalar eşliğinde derinlerine gömülüyorum. Çıkmam gerektiğini biliyorum, hep çıkarım ama yapamıyorum. Aç gözlüyüm. Bu zevkin bir saniyesinden bile mahrum kalmak istemiyorum.

Tamamen boşalmış ve bitkin bir halde Bleu'nün üstüne yığılıyorum. Vücutlarımız ıslak ve birbirine yapışıyor. Tüm ağırlığımla üzerine yığılmamdan rahatsız olabilece-

ğini biliyorum ama öylece kalıyorum. Yumuşak teninin bedenime yaydığı hissi seviyorum.

Altımda tamamen gevşiyor. Bacakları yatağa yayılıyor. Ağzım boğazına yapışmış halde ve dudaklarımda damarlarında dolaşan kanı hissedebiliyorum. Kalbi hızla çarpıyor.

Ellerini sırtıma götürüyor ve tırnaklarının tenimin üstünde gezdiriyor. Tüm bedenim ürperiyor. "Umarım hoşuna gitmiştir."

Hoşuma gitmek mi? Dalga mı geçiyor?

Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Yüzü kızarıyor ve dudaklarında geniş bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten mi?"

"Sorgusuz sualsiz." Ona bir öpücük kondurup yanına sırtüstü uzanıyorum.

"Tek seferlik bir şey mi bu?"

Bunun yalnızca bir tek seferlik olmasına katlanabileceğimi sanmıyorum. "Sorduğuna göre ikincisine hazır olduğumu mu anlamalıyım?" Ve üçüncüsüne. Ve daha fazlasına...

"Sanırım hazırım."

"Güzel. Ben de tekrarlamaya hazırım." Bunu yapmayı göze alıyor muyum? Bir ilişki başlatmayı. Tamamen cinsellik üzerine kurulu olsa bile. Bir kadınla buna benzer bir anlaşma yapmadım daha önce. "Yalnız bir şeyin farkında olmanı istiyorum. Sana nasıl davranacağımı bilemeyebilirim. Bu konuda eğitimsizim." Sonradan sürpriz olmaması için her şeyi baştan anlamalı. "Yalnızca insanların istediklerini yapması için şiddet ve korku salmayı bilirim ben."

"Tehditlerle beni kontrol etmene izin vermeyeceğimi anlamışsındır herhalde."

"Öyleyse ilginç bir çift olacağız." Gülüyorum. Bu eğlenceli olacak.

"Patlamaya hazır bir bomba olacağız. Sonunun kötü olmasına şimdiden kendimizi hazırlamalıyız." Söyledikleri tamamıyla doğru.

"En başından lanetlenmişiz," diyorum. "İlişkimizin kısa süre bile yürümesinin ihtimali çok az."

"Benden fazla bir şey beklememelisin."

"Endişelerini şu anda yok edeceğim. Senden hiçbir şey beklemiyorum." Bu iyi oldu. Ona kalp ağrısından başka hiçbir şey verebileceğimi sanmıyorum.

Prezervatifi çıkarmak için uzandığımda yırtılan ucunu fark ediyorum. "Hasiktir!"

"Ne oldu?"

"Bekâretin prezervatifi parçalamış." Başını kaldırıp patlak prezervatife bakıyor. "Doğum kontrol hapı aldığını söyle bana?"

"Bunu patlak bir prezervatifle içime boşalmadan önce konuşmamız daha iyi olurdu." Hayır demek oluyor bu.

Beş dakika önce bir bakireydi, yani doğum kontrol hapı almasını gerektirecek bir durum yokmuş. "Ne zaman âdet göreceksin?"

"Bedenim sandığın gibi çalışmıyor benim."

"Ne demek bu?"

"Normal kadınlar gibi âdet olmuyorum. Umursamayaçağın bir konunun detaylarına girmek istemiyorum. Sadece benimle beraber olduğunda bebekle ilgili bir sorun yaşamayacağını bil yeter."

Hamile kalamıyor demek. Bleu'nün artılar listesi kabarıyor. Yine de bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Bu konuda konuşmak istemediğini belli etti, o yüzden şimdilik sınırlarına saygı göstereceğim.

“Hamile kalma ihtimalim yok ama hastalık bulaştıracak penislerle ilgili endişelenebilirim. En son ne zaman kontrole gittin ve o zamandan beri kaç kadınla birlikte oldun?”

Üç aylık kontrolüme yeni girdim. “Geçen hafta kontrole gittim. Her şey temiz çıktı. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Senin dışında.”

“Güzel. Bu durumu koruduğundan emin ol.”

On beş yaşındayken babam bir kadının yanında uyuyakalmamamı söylemişti. Özellikle de seviştikten sonra. Uykumda beni öldürmeyeceğinden emin olamayacağımı söyledi. Babamın ne dediğini bildiğini düşündüğüm için böyle bir riski asla almadım. Bir zamanlar yatağıma kadınlar girdi ama hiçbir zaman geceyi geçirmelerine izin vermedim. Bugüne kadar.

Bleu ilklerle dolu bir gece olacağını söylemişti, gerçekten de öyle oldu.

Lambayı kapatmadan önce bir süre uyumasını seyrettim. Uyurken beni öldürmesinden endişe ya da korku duymakla ilgisi yok bunun. Sadece onu yatağımda görmekten keyif aldım.

Sanırım kâbus gördü. Huzursuz bir hali vardı ve sık sık anlaşılmayan sesler mırıldandı. Bir noktada uykusu çok rahatsız bir hal aldı ve çığlık attı. Onu uyandırdığımda saldırmaya hazır korkmuş bir hayvan gibiydi. Bana kâbusunu anlatmasını istedim ama anlatmadı. Konuşmak yerine yeniden seviştik.

Bleu beni uyandırıp yüzüme baktığında dirseğimi yatağa bastırmış halde yan yatıyorum. Gülümsüyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. “Günaydın.”

Yatak örtüsünü tutup çekiyorum ve göğüslerini ortaya

çıkartıyorum. "Size de günaydın kızlar."

Oyunbaz bir tavırla omuzuma vuruyor ve üstünü kapatmak için çarşafı çekiyor. "Tam isminin anlamına yakışır birisin."

"Evet, boşuna Sin* demiyorlar bana. Günahlarıma iyi çalışırım."

"Dün gece de çok çalıştın." Sırıttıyor ve yanakları kızarıyor.

Biraz daha çalışmak için üstüne çıkıyorum ama elini göğsüme koyup durduruyor beni. "Ağrın var mı?"

"Çok fena değil."

"O zaman işimi yeterince iyi yapmamışım."

"İyi iş çıkardın." Burnunu buruşturuyor. "Ama sanırım bekâretim çarşafalarını berbat etti."

Elini öpüyorum. "Onları berbat etmekten mutluluk duydum."

"Kalkınca çamaşıra atarım. Belki kurtarılabilirler."

"Bunu yapmana gerek yok. Agnes halleder."

"Agnes de kim?"

"Komşum. Haftada birkaç kere gelip ortalığı toplar ve çamaşır yıkar. Sakat sayılır, bir yerden düşüp dizini sakatlamış. Çalışmıyor, buraya gelerek biraz para kazanmış oluyor."

Genelde arkasından "Oh!" dediği ifade beliriyor yüzünde. "Çok cömert bir hareket."

"Pek değil. O faturalarını ödeyecek para kazanıyor, ben de temiz bir ev. İyi bir ortaklık." Tıpkı bizim aramızdaki ortaklık gibi.

Bağdaş kurup oturuyor. Çarşaf hâlâ kollarının arasına da ve onu çekip almak geçiyor içimden. "Şirkete giderken

* Sinclair isminin kısaltması olarak kullanılan "Sin" aynı zamanda "Günah" anlamına gelmektedir. (e.n.)

beni eve bırakacak mısın?"

Ona söylemeyi unuttum. "Bugün tatil yapmak için iki gece boyunca geç saatlere kadar çalıştım. Benimle geçirmek isteyebileceğini düşündüm."

Çok hoşuna gidiyor ve gülüyor. "Bunu çok isterim ama kıyafetlerimi değiştirmem gerek." Yine burnunu buruşturuyor. "Ve bir de diş fırçasına ihtiyacım var."

Diş fırçası kolay hallolur ama diğer meseleler sorun olabilir. "Evine gidip yatıya kalman için çanta yaparız."

"Yatıya kalmak için çanta yaparız derken dün gece yanımda olması gereken çantayı mı kastediyorsun yoksa bu gece için mi?"

"İkisini de."

Bleu eşyalarını alırken kanepede bekliyorum. "Bu gece dışarı çıkmak için kıyafet almalı mıyım?" diye sesleniyor yatak odasından.

Üçüncü defadır bana soru sormak için sesleniyor, o yüzden kalkıp yatak odasına gidiyorum. "Seni dışarı çıkarmamı mı istiyorsun?"

Sıçrayıp ciyaklıyor. "Kahretsin! Hâlâ salonda olduğunu sanıyordum."

Gülüyorum. "Dışarı çıkmak mı istiyorsun?"

"Belki." Omuz silkiyor. "Akşam yemeği ve dans?"

"Tamam, istediğin buysa."

Siyah bir kıyafet çıkarıyor ve askıyı üzerine tutarak bana gösteriyor. "Bu hoşuna gitti mi?"

Çok kısa görünüyor. "Evet, eminim içinde çok güzel görünürsün."

Yatağın üstüne, çantasının yanına fırlatıyor ve uzun topuklu iki kırmızı ayakkabıyı çantaya yerleştiriyor.

"İç çamaşırlarını nereye koyuyorsun?"

Kaşını kaldırıp küçük bir dolabı gösteriyor. "Üstte."

Çekmeceyi açıp mahremiyetine dalıyorum ve en hoşuma gidenleri seçiyorum. Kırmızı dantel bir g-string ve ona uygun bir sutyen çıkarıyorum. "Hiç cinsel hayatı olmayan birine göre aşırı seksi giysilerin var."

"Onları giymek hoşuma gidiyor. Anneanne donu mu giymemi tercih ederdin."

"Anneanne donu nedir bilmiyorum."

"Boş ver." Gülüyor. "Bilmek istemezsin."

Rasgele bir saten sutyen çıkarıyorum. "Seni alışverişe çıkarıp giymen için seksi şeyler seçmek istiyorum."

"Ne kadar kaba bir laf ettiğinin farkında mısın?"

Umurumda değil. "Güzel şeylerin olsun istiyorum."

"Yeterince güzel şeyim var."

"Evet var." Ama daha kalitelilerine layık. Bunlar fotoğrafçı bütçesiyle alınmış şeyler. "Daha iyilerini bulabiliriz. Hem eğlence olur."

Somurtuyor. "Sana borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Bana borçlanmazsın." Ona yaklaşıyorum ve sırtını duvara dayıyorum. Ellerimi başının iki yanında duvara dayayarak kısıtıyorum onu. "Bana ait olsaydın, sana gereken her şeyi sağlamak benim görevim olurdu. Ya da istediğin her şeyi. Hakkını talep etmeyi çok isterim."

"Ne demek bu şimdi? Hak talebi?"

"Senin kimseye değil bana ait olduğunu söylemem demek. Senin gönlünü hoş tutmak benim sorumluluğum olur. Fiziksel olarak, seni korurum. Finansal olarak, sana gereken veya istediğin her şeyi sağlarım. Çalışman gerekmez çünkü tüm masraflarını ben karşılarım." Bekâretini bana verdi. Ona sahip olan tek erkek benim. Bu durumu korumak istiyorum. "Cinsel olarak, sanırım bu konuyu zaten hallettik. Birlikte olacağın tek erkek ben olurum."

Tabii karşılıklı bu. Ben de başka bir kadınla birlikte olamam."

"Resmi bir anlaşma gibi. Bu Kardeşliğe ait bir uygulama mı?"

"Evet, ama bizimki biraz farklı olacak. Sen dışarıdan birisin o yüzden hak talebi kabul edilmez. Bunu kardeşlerden saklamamız gerekir. Sadece Jamie ve Leith bilebilir."

"Kendimi çok dışlanmış hissettim."

"Romantik ilişkiye girmek için kümenin dışına çıkmamızı engellemek için koyulmuş bir kural. Bizi korumak ve güçlendirmek için var. Ama senin niyetini biliyorum. Kardeşliğin senden korkmasına gerek yok."

"Tehdit oluşturmuyor muyum yani?" Gülüyor.

"Pek değil."

"Beni koruyacağını söyledin. Korunmamı gerektiren bir durum mu var?"

"Yapışkan ellerle ilgili bir sorunun olduğunu söyledin ve konuyu hallettim."

"Konuyu beraber hallettik."

"Tamam, bu konuda haklısın."

"Finansal meseleye gelirsek. Bu konu sorun olabilir. Kendi başımın çaresine bakamadığımı düşünmek hoşuma gitmez."

"O zaman serbest çalışıp fotoğrafçılık yapabilirsin."

"Cinsellikten bahsettin. O da hak talebinin bir parçası mı?"

"Seni yatağıma almak hoşuma gidiyor. Her gece orada olmanı isterim."

"Sana taşınmam demek olmuyor mu bu?"

Hızlı kapıyor. "Evet oluyor."

"Sadece bir geceyi beraber geçirdik."

"Umurumda değil. Seni orada istiyorum."

Susuyor.

"Evet de."

"Bilemiyorum. Ya horlar ve seni iğrendirecek şeyler yaparsam?"

"Yapmazsın." Yanağından öpüyorum. "Hadi, evet de Tatlı Bleu."

"Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

"Bana taşınırsan sana her gece tatlı olduğunu söyleyebilirim."

"Edy Halamın işleri yolunda giderse burada yalnızca birkaç hafta kalabilirim."

"O zaman kalan günlerini benimle geçir."

Dudağını ısırp gözlerini kısıyor. "Çok ikna edicisin." Boynunu büküyor. "Sanırım deneyebiliriz. Kim bilir, belki birbirimizi öldürmeyiz."

"Mükemmel. Bu gecelik eşyalarını topla, yarın Sterling'i gönderip kalanını taşıtırım."

"Bugün ne yapacağımızı söylemedin?"

"Spor salonunda Leith ve Jamie'yle buluşacağız."

Elini kalçalarına götürüyor. "Beni spora mı götürmek istiyorsun?"

Bleu'nün inanılmaz derecede fit bir vücudu var. "Tabii ki hayır. Üçümüz boks yapacağız. Çocukluğumuzdan beri yaparız bunu. İzlemek isteyeceğini düşündüm."

"Güzel. Dostça atılan yumrukların mücadelesini izlemeye hayır diyemem. Hatta belki ben de katılırım."

Umarım şaka yapıyordur. "O sık kafalı heriflerle aynı ringe girmene izin veremem."

Sırıttıyor. "Canlarını yakmamdan mı korkuyorsun?"

Jamie ve Leith onun saçının teline zarar vermeye bile korkarlar. "Hayır, bir kadını bir adamla aynı ringe sokmak uygun olmaz."

Alınmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Adil değil. Hepimizin senden en az otuz kilo fazlası var."

"Çok hızlı yumruk atabilirim. Rakibim geldiğini asla göremez." Sanki sürekli yaptığı bir şeymiş gibi konuşuyor.

"Bugün sadece izle." Gelecekte onun ringe girmesine izin verecekmişim gibi söylüyorum bunu ama benim yanımdayken asla olmaz.

Sırıttıyor ve bluzunu çantasına yerleştiriyor. "Göreceğiz."

Geldiğimizde Jamie ve Leith'in çoktan ringe çıkmış olduklarını görüyoruz. Maça ara verip bizi kesiyorlar. Eğlence başlıyor.

Jamie ve Leith, Bleu'yle aramızda bir şeyler olduğunu biliyorlar ama hakkını talep ettiğimi söyleyince şok geçireceklerini tahmin ediyorum.

"Selam gençler." Yanlarından geçerken Bleu bana yanaşiyor. Gülümsüyor ve fısıldayarak, "Onlara geceyi birlikte geçirdiğimizi söylemedin değil mi?"

"Hayır."

"O zaman tepkileri pek garip değil." Önce Leith'e, sonra bana bakıyor. "Birlikte ringe çıktığınızda mı söylemeyi düşünüyorsun Leith'e?"

Kendisine yazdığının farkında sanırım. "Evet, ayrıca hak talebimi de söyleyeceğim ona."

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Leith sana yazıyor. Eldivenlerimiz takılıyken söylersem, önce kafası atar ve sonra rahatlar. Böylece tekrar normale dönebiliriz. Burada işler böyle yürür."

"Beni elde ettiğin için seni yumruklamasına izin mi vereceksin?"

"Tabii ki hayır. Hakkıyla vurması gerekecek. Aynı ringe girerek ona bu şansı vereceğim. Başka türlü yapamaz."

Başını sallıyor. "Anladım."

"Anlayan ilk kadınsın."

Gülümsüyor. "Diğer kadınlara benzemediğimi yeni mi çıktın?"

"Tanıştığımız gün çakmıştım."

Ben ringe yaklaşırken Bleu oturuyor. "Yanında birini getireceğinden bahsetmemiştin," diyor Jamie.

Ringin kenarına tırmanıyorum. Rakibimi kim olacağını tartışmaya gerek yok. Leith tek kelime etmeden bu görevi üstleniyor. Eldivenlerini benimkine vuruyor. "Gel bakalım."

Jamie köşeye çekiliyor. "Bilmediğim bir haltlar mı dönüyor?" Kafası karışıyor. Demek ki Leith Bleu'yle ilgili hislerini Jamie'ye açmamış.

"Hayır, Sin yine bana kazık attı," diyor Leith. "Yeni bir şey değil yani."

Tamamen yalan. "Sana kazık atmadım."

"Hoşlandığım kızı kapam arkadaşım söylüyor bunu."

"Seninle ilgilenmiyor."

"İlgilenecek şansı olmadı. Buna izin vermedin."

"Bleu seninle benden önce tanıştı. İsteseydi seninle olurdu."

"Selam? Ben buradayım beyler," diye sesleniyor Bleu. "Söylediklerinizi duyabiliyorum."

Ayak oyunlarını bırakıyorum ve gardımı indiriyorum. "Vur bana Leith. Daha iyi hissedersin ve konuyu kapatırız."

"Yalaka gibi vurmam. Seni adilce pataklayacağım."

Tekrar gardımı alıyorum. "Hiçbir şeyi adilce yapamadın ki hayatında."

"Haydi beyler," diyor Jamie. "İkiniz de götlük yapıyorsunuzuz."

"Hayır Jamie," diyorum. Tepem atıyor. "En iyi dostum gerçek ve adil bir dövüş istiyorsa bunu ona vereceğim."

Leith'in imzası sayılan sağ direğinden eğilerek kaçıyorum. "Bu yumruğu artık önceden fark edilebilir olduğunu ne zaman anlayacaksın? Özellikle de senden geldiği zaman."

Leith uzak dövüşen bir boksör. Vurduğum zaman nakavt olacağını biliyor, o yüzden alanımın dışında kalıyor. İçeri dalıp az önceki vuruşun aynısını yapıyor ve sağ yanağıma oturtuyor. Omuzumu yukarı kaldırıp yüzümü ovuyorum. Orospu çocuğu, bu çok acıdı.

"Bunun gelişini göremediğine göre pek de önceden fark edemiyorsun," diyor ve gülüyor.

Gelen yumruğumdan kaçmak için geri çekiliyor ama sol aparkatımın çenesine yerleşmesini engelleyemiyor. "Aynen bunun gelişini göremediğin gibi ortak."

Kavgacı bir tipim. Sakatlığımdan önceki çevikliğim ve ayak oyunlarım yok ama gücüm yumruğumun kuvvetinde gizli. Nakavtlarla kazanıyorum. Sert nakavtlarla.

Geriye doğru sendeliyor ve başını sallıyor. Ardından çok erken içeri girdiği için bir de kroşe yiyor. Gözleri kapanıyor, sanırım yıldızları saymakla meşgul. "Yeter mi dostum?"

Gürleyerek üstüme atılıp direkt vuruş yapamamam için beni sarılmaya zorluyor. Ama kollarını sıkıştıran ben oluyorum. Sarılmak sakatlığım yüzünden güçlü bir savunma pozisyonu değil benim için. Bunu bildiği için aleyhime kullanıyor. Bleu'nün önünde beni yere sermek istiyor belli ki.

Protezimin dengesini bozmak için ayaklarını kullanıyor. Hızla yere düşüyorum, o da üstüme atlayıp yumruklamaya başlıyor. "Neden istediğim her şeyi almak zorundasın? Her. Siktiğimin. Şeyini." Neden bahsettiği hakkında hiç fikrim yok.

Kendimi savunmam gerek, o yüzden yere devirip yüzüne yumruk üstüne yumruk sallıyorum. Jamie arkadan kollarıma yapışıp beni çekene kadar vuruyorum. "Dur!" diye bağıyor.

Ayağa kalkıp dengemi sağlamak için protezimi düzeltiyorum. Bleu hızla Leith'le aramıza giriyor. Beni kenara çekip burnuma bakıyor. "Çok çabuk kıskırtıldın."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Eldivenimi tişörtümün altına sokup yüzümü siliyorum. Tahmin ettiğim gibi kanmış. "Aramızda bir anlaşmazlık olduğunda bunu yaparız. Bleu'nün arkasına eğilip Leith'e bakıyorum. "En iyi dostumun protezimi kullanıp beni bir kızın önünde yeresermesini kastetmiyorum tabii." Burnumdan akmaya devam eden kanı siliyorum.

"Biliyor mu?" diye soruyor Jamie.

"Bilmiyor olsaydı da bu ucuz hamleden sonra öğrenecekti." Eldivenlerimi çıkarıp tişörtümü kafama çekip kanamayı durdurmaya çalışıyorum. "Bu arada Leith, Bleu artık barda çalışmayacak."

"Neden?" Bleu'ye bakıyor. "Sana altına yatman için para mı ödüyor?"

Bleu hızla dönüyor ve sakinleştirici kimliğinden sıyrılıp saldırganlaşıyor. "Ben ve sen. Eldivensiz."

"Saçmalama. Seninle dövüşmüyorum," diyor Leith gülerek.

"Bir kadına hakaret etmekten çekinmiyorsun ama çok centilmen olduğun için vuramıyorsun öyle mi?" Bleu'nün aldığı duruşu fark ediyorum ve içimden gülüyorum. Leith'in başı belada. Bleu'ye karşı kendini savunması gerektiğinin farkında değil ama onu uyarmayacağım.

"Hadi ama. Neler yapabileceğimi gördün."

"Ama etkilenmedim." Leith'in çenesine kısa bir düz

yumruk savuruyor. Tepkisine bakılırsa bunu beklemediği açık. "Diğer kickboks veya diğer savunma sanatları yerine neden Muay Thai'yi seçtiğimi bilmek ister misin?"

Leith çenesini ovuyor. "Kahretsin Bleu."

"Diz ve dirseğe izin olduğu için." Leith'in yanına geçiyor ve dönüp kaburgalarına sağlam bir dirsek oturtup onu dizleri üstüne çökertiyor. "Ayrıca bilesin diye söylüyorum, onun altına yatmam için bana ödeme yapmıyor. Hakkımı talep etti."

On Birinci Bölüm

Bleu MacAllister

Bir gece beraber olduk ve evine taşınmamı istiyor. Sanırım bakire olmam sandığımdan daha değerli bir özellikmiş. Bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi ki? Ama inanmakla kendine güvenmeyi birbirine karıştırmamalıyım. Sinclair Breckenridge sırrını paylaştı çünkü konuşmayı aklımdan dahi geçirsem beni gözünü kırpmadan öldürür.

Leith'e yaptıklarımın pişmanım. Fakat kendimi savunabilirim çünkü bana fahişe dedi. Bunu yapmamalıydı. Bir daha böyle bir hataya düşmeyeceğinden eminim. Neyse ki her şey tatlıya bağlandı. Özür diledi ve ben de kabul ettim. Mazide kaldı diyebilirim.

Evine gidene kadar Sin dönüp dönüp bana bakıyor. Bazen yüzüme ama çoğunlukla vücuduma. Gözlerinde aç bir ifade var. İnatçı yanımla ortaya çıktığında hep böyle bakıyor. Güçlü kadınlar onu tahrik ediyor. Eve vardığımızda neler olacağını tahmin edebiliyorum.

Ön kapıya ulaşmadan beni kollarına alıyor. Dudaklarıma yapışıyor ve pek nazikçe yapmıyor bunu. Bakireyle sevişti, şimdiyse savaşçıyı becermek istiyor.

Dudaklarımı boynuna indirip tuzunun tadına bakıyorum. "Tanrım, çok terlisin."

“Dün gece de öyleydim ama hiç umurunda değildi.”

Üstü çıplak, kızıla boyanmış. Burnunda ve üstdudağında kan lekeleri var. “Ve kanlısın.”

“Dün gece sen de öyleydin ama bundan şikâyet ettiğimi hatırlamıyorum.” Kıs kıs gülüyor.

“Kaba oldu bu... ve doğru.”

Beni hızla kanepeye götürüyor ve üzerime yüklenerek sırtüstü deviriyor. “Kimsin sen ve nereden çıktın?” Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğuna göre güvendeyim. “Tennesseeli bir taşra kızının Muay Thai ustası olmasına inanışım gelmiyor.”

Birinci kural: Yalanlar bumerang gibidir. Onları gücün yettiği kadar hızlı ve uzağa atman gerekir çünkü sonunda her zaman geri dönerler. “Amcam eğitmenlik yapıyordu.”

Kanepeye doğru eğiliyor ve üstüme çıkıyor. Ağzı doğrudan boynuma gidiyor. “Seni iyi eğitmiş. İnanılmaz derecede etkili bir dirsek yapıştırdın. Seninle gurur duyuyorum.” Sertleşmiş. Kasıklarımnda hissediyorum.

“Ve aklım başımdan gitti.”

“Belli oluyor mu?” Üstüme yükleniyor ve ağzını yanağımın altına kaydırıyor. Elini bacaklarımın arasına sokarak yoga tayıtımın üstünden kasıklarımı okşuyor.

Yeniden yapmak istiyorum ama henüz dün gece yaptıklarımızla ilgili duygusal bir yüzleşme yaşamadım. Dün gece bedenime yayılan tüm hisler hoşuma gitti. Ayrıca bu sabahki kâbusumdan sonrakiler de.

Beni uyandırıp rahatlattığında o gecenin rüyasını görüyordum. Kollarına aldı ve saçımı okşayarak kulağıma fısıldadı, “Buradayım tatlım. Güvendesin. Sadece kötü bir rüyaydı.”

Gerçek bir kadın gibi hissetmemi sağlıyor. Daha önce hiçbir erkek başaramadı bunu o yüzden kendimi tutamı-

yorum. Onu tekrar istedim ve sabah seksini başlatan ben oldum. Ve olağanüstüydü.

Her şey karmakarışık oldu. Sinclair sıradan bir suçlu değil; bir katil. Ve bir canavar. Babamı öldürmedi ama bunu yapan adamın soyundan geliyor. Dokunuşlarının beni iğrendirmesi gerekiyor. Öyleyse neden çaresizce daha fazlasını istiyorum?

Yanlış giden bir şey var bende.

Bir araba kapısının kapandığını duyup birbirimize bakıyorum. "Bir ziyaretçimiz var sanırım." Doğrulup oturduğumuzda kapı çalıyor.

"Evet ve her kimse çok münasebetsiz bir zamanda geldi," diye homurdanıyor. Pencereye gidip perdenin arasından dışarı bakıyor. "Bu doğru olamaz."

"Kimmiş?"

"Babam."

Kahretsin. Thane Breckenridge'le yüz yüze gelmek üzereyim. "Babanla bu şekilde tanışamam." Yoga taytı ve at kuyruğuyla karşılayamam onu. Çantamı yerden alıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Sadece on dakikaya ihtiyacım var."

Arkamdan sesleniyor ama aldırmıyorum. Thane'in karşısına çıkamayacağımı söylemesinden korkuyorum. "Tamam. On beş olsun."

Sin'in yatak odasına dalıyorum ve çantamı karıştırıyorum. Fazla bir şey yok. Bu gece için koyduğum elbiseyi giyebilirim. Dikkatini çekeceğim ama yapmak istediğim bu değil. Thane'in bana bakıp annemi görmesi gerek. Amanda Lawrence'a yaptıklarını hatırlatmak istiyorum.

Hatıralarını canlandırmak zor olmayacak. Her yerim anneme benziyor. Dolgun kestane rengi saçlar ve tıpkı onunkiler gibi soluk mavi gözler. Biyolojik babamdan

aldığım hiçbir özellik yok. Hâlâ hayatta olsaydı eminim herkes çok benzediğimizi söylerdi. Ama hayatta değil. Thane onu meleklerin arasına gönderdi.

Bana bakıp annemin yüzünü gördüğünde şaşıracağını biliyorum. Gördükleri kafasını karıştıracak. Genç bir kadının, öldürdüğü kadına bu derece benzemesine anlam veremeyecek. Onun kızı olduğumdan şüphelense bile sorun olmaz çünkü Stella Lawrence kâğıt üzerinde ölü görünüyor.

On sekiz yıl önce dünya teknolojik olarak bugünkü kadar gelişmiş değildi. Kâğıt üzerinde ölmüş görünmem çok zor olmadı çünkü Harry bunu gerçekleştirebilecek insanları tanıyordu. Güvende olmam için ne gerekiyorsa yaptı. Katilinin peşime düşmemesi için anneminkinin yanına bir mezar taşı bile dikti.

Giyecek bir şey bulmak için çantamı karıştırırken Sin yatak odasına giriyor. "Tatlım, babamla tanışamazsın."

"Neden?"

"Sana Kardeşliğin ilişkimizi onaylamayacağını söyledim. İçimizden biri değilsin."

"Oh." İç geçirip elimdeki bluzu çantaya yerleştiriyorum. "Bunu düşünmemiştim."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. O sırada belki çalışma odasında bir şeyler okursun. Bir sürü kitap var."

"Peki öyle yaparım." Yapabilirim ama yapmayacağım. Thane'e ulaşmak için plan yapacağım. Hedefimle aynı evde oturup tanıştırılmamak gibi bir ihtimal olamaz.

"Her zaman böyle uzlaşmacı mısınız?" Beni kucaklıyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Asla. Sanırım beni yola getirdin." Kucaklamasına karşılık veriyorum ve beline sıkıca sarılıyorum. "Bitirdiğinizde seni bekliyor olacağım."

“Bugünü beraber geçirmek konusunu tekrar değerlendirmemiz gerekebilir. Meseleyi çözmek için ne karar verdiğimizize bağlı.”

Mükemmel. Bunun nereye varacağını biliyorum. “Yapman gerekeni yap.”

Kırk dakika bekledikten sonra planımı uygulamaya karar veriyorum. Çantamı omuzuma alıp Sin’in ofisine doğru gidiyorum. Kapıyı hafifçe çalıyorum ve içeri girmemi söylemesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Onun yerine kapıyı açıp yüzüme bakıyor. Öfkeleneceğini hesaba katacak yaptım bunu. Sanırım başarılı olmuşum. Öfkeli görünüyor.

“Böldüğüm için üzgünüm ama çok meşgul görünüyorsun,” diye fısıldıyorum. “Ben çıkıyorum. Başka bir gün işin olmadığında devam ederiz.”

“Gitmeni istemiyorum,” diye mırıldanıyor. “Yarım saate daha ihtiyacım var. Belki kırk.”

Kapıdaki aralıktan Thane’i göremiyorum ama sesini duyabiliyorum. “Bana bir misafirin olduğunu söylememiştin Sin. Onunla tanışmak isterim evlat.” Sesi ensemdeki tüyleri diken diken yapıyor.

Sin karşılık vermiyor ve içeri girebilmem için kapının geri kalanını açıyor. Thane ayağa kalkıp beni selamlamak için dönüyor. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi ensemden aşağı soğuk terler boşalmasına neden oluyor.

Elini uzatıyor ve ben de elimi avucuna koyuyorum. Annemi öldüren tabancanın tetiğini sıkan parmağa dokunuyorum. Yüzüme yastığı bastırıp nefesimi kesen ellerden biri bu. “Thane Breckenridge.”

Sin’in çekiciliğinin kimden aldığı belli. Baba ve oğul birbirine çok benziyor. Bunu şimdiye kadar fark etmemişim. Genç Thane’in oğlunun bugünkü haline ne ka-

dar benzediğini hayal edebiliyorum. İlk defa annemin bu adamla neden ilişkiye girdiğini anlayabiliyorum. Alnındaki gri saçlar ve gözünün etrafındaki kırışıklara rağmen çok yakışıklı. "Memnun oldum Bay Breckenridge. Bleu Mac Allister."

"Bleu," diye fısıldıyor yüzümü inceleyerek. "Amerikalısın."

"Evet. Rahmetli halamın mülklerini ve son işlemlerini yapmak için Edinburgh'dayım." Bariz bir şekilde beni süzüyor. Sinir bozucu. "Bir şey mi oldu Bay Berckenridge?"

"Bana birini hatırlattın. Akıl almaz bir benzerlik." Mükemmel. Tam tahmin ettiğim gibi görüyor beni.

"Herkesin bir yerlerde bir ikizi vardır derler."

"Doğru, fakat dış görünüşünden daha fazlası var. Sesin de tıpkı onun sesi. Aksanın tıpatıp onunki."

"Güneyli biri olmalı." Gülümsüyorum. "Umarım güzel anılar canlandırmışımıdır."

"Evet. Onu çok severdim." Her şeyi söyleyebilir ama bunu asla. Annemi sevmedi. Sevseydi öldürmezdi.

"Kötü bir şey anımsatmadığıma sevindim." Çantamı omuzuma yerleştiriyorum. "Tekrar özür dilerim. Toplantınızı bölmek istememiştim." Sin'e bakıyorum. "Daha uygun bir zamanda görüşürüz."

Thane'in zihnine tohum attım. Kafası kim olduğum ve nereden geldiğim sorularıyla meşgul olmalı.

"Kalın Bayan MacAllister." Sesinde rica tonu yok. Bu bir emir. "Yemek için üzerinize bir şeyler giyin. Sizi akşam yemeğine götüreceğim. Oğlumun hayatındaki genç hanımı tanımak isterim."

Onay bekler gibi Sin'e bakıyorum. Babasının talebine karşı koyamayarak başını sallıyor. "Memnun olurum."

Çıkmak için dönüyorum ama bir fotoğraf çerçevesi

gözüme takılıyor. Benim fotoğrafım bu. Evimden aldığı fotoğraf. Masasının köşesinde sandalyesine dönük duruyor, çalıştığı yerin tam karşısında. Doğruyu söylüyor-muş.

Duştan çıkıp makyaj yapmaya başladığımda Sin banyoya girip arkamda dikiliyor. Gözlerime kalem çekip başımı kaldırmadan kırıştırıyorum. "Bu yaptığın hoşuma gitmedi. Babamla karşılaşmaman gerektiğini özellikle söyledim. Nedenini açıkladım ve sen dediklerimi hiçe saydın."

Bunun geleceğini biliyordum. Büyük bir sorun yarattım ve şimdi onu temizlemem gerek. "Çok üzgünüm. Sessizce sınıştırdım ama hoşça kal demeden gidersem öfkeleneneceğinden korktum."

"Kardeşlikte aşmaman gereken sınırlar olduğunu anlamalısın. Seninle birlikte olarak en önemlilerinden birini aştım zaten."

"Gitmemi ister misin?" Suratımı asmış gibi görünmeye çalışıyorum çünkü daha önce işe yaramıştı.

"Tabii ki hayır, ama beni dinlemeni ve dediklerimi yapmanı istiyorum."

"Bunu pek beceremediğimi biliyorsun."

"O zaman becermeye çalış."

"Senin için yapabilirim." Dönüp kollarımı omuzlarına sarıyorum. Tartışmamızı unutmaması için onu öpüyorum.

Altdudağımı ısırıp yüzüme bakabilecek kadar geri çekiliyor. "Sanırım senin ne olduğunu anladım."

Gözlerine dikkatle bakıp ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Ve neye karar verdin?"

Sırıttıyor, rahatlayabilirim. "Büyücüsün sen. Öyle olmalı çünkü babamı büyüledin."

Daha iyi bir haber olamazdı. "Nasıl başardım bunu?"

Oradaydın ve konuşmamızı duydun. Özel bir şey söylemedim.”

“Ne söylediğin ya da yaptığından bağımsız olarak senden etkilendi. Tıpkı benim gibi.” Gülüyor. “Bizi beklemiyor olsaydı seni şu anda yatağa atardım.” Gülümseyerek alnıma bir öpücük konduruyor. “Ama bekliyor.”

Bir kaşımı kaldırıp baştan çıkarıcı bir bakış atıyorum. “Bütün gece beklemeyecek.”

“Eve döndüğümüzde bunun acısını çıkarırız.”

“Romantik bir hikâye dinlemeye hazırım. Amerika hikâyenizi anlatır mısınız?” Dirseklerim masanın üstünde ve çenem avuçlarımda içinde. Hülyalara dalmış görünmeye çalışıyorum.

Zihni mutlu anılarla doluymuş gibi gülümsüyor. “Hımm... Seneler önceydi.”

Bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceğim. Annem hakkında neler söyleyeceğini merak ediyorum. “Durun tahmin edeyim. Amerikalı bir genç kız Edinburgh’a turist olarak geldi ve dönmeden önce baş döndürücü bir aşk yaşadınız.”

“Hayır, öyle olmadı.” Başını sallıyor. “İş nedeniyle Amerika’ya gittiğimde tanıştım onunla.”

“İlk karşılaşmanız romantik miydi?”

“Hiç değildi. Blackjack oynatıyordu. Yarım saat içinde yirmi bin dolarıma mal oldu.”

Onu bu yüzden öldürmüş olamaz. Öyle olsaydı boş gecelerinde onu evimize almazdı. “Canınızı sıkılmış olmalı.”

“Tam tersi. Beni büyüledi. Hiçbir krupiye benden o kadar para söğüşlemeyi başaramadı. Gelip benim için çalışmasını istedim.”

“Ama kabul etmedi?”

“Hayır. Uzaklaşmak istemediği bir kızı vardı. Stella adında güzel bir kız.” Beni yatağın altından çıkarıp yüzüme yastık bastırana kadar.

“Nerede yaşıyorlardı? Eve döndüğümde onu bulmalıyım.”

“Keşke bulabilsen. Amanda ve kızı on sekiz sene önce öldürüldü. Hâlâ öldüreni bulamadılar.”

Korkudan nefesim kesiliyor. “Korkunç bir şey bu.”

Umarım bu gece annemi düşünmekten uykuları kaçır. Kaybettiği aşkına nasıl bu kadar benzediğimi çözmeye çalışırken aklını kaçırmaması için dua ediyorum. Ve olan biteni çözdüğü anda tabancamın namlusunu şakağına dayayacağım. Annemle aynı kaderi paylaşacak. Bunu hak ediyor.

On İkinci Bölüm

Sinclair Breckenridge

Babam yemekten sonra bizi eve bırakıyor ve onun garip davranışlarından ötürü Bleu'ye açıklama borcum olduğunu düşünüyorum. Kötü olan bir açıklamam olmaması. Tek bildiğim ondan çok etkilendiği. Bu da çok iyi bir şey. Onun dışarıdan olması üzerinde durmadığı anlamına geliyor bu. Babam da Kardeşlik çemberinin dışından bir kadınla ilişki yaşamış. Acaba kardeşlerin bundan haberi var mı yoksa o da benim gibi saklıyor mu?

"Babamın bu geceki davranışlarından ötürü dilemem gerektiğini düşünüyorum. Neden sevgilisi ve kızı hakkında konuşup durduğunu bilmiyorum. Seni rahatsız ettiyse özür dilerim."

"Sorularımla onu ben zorladım buna sanırım. Konuyu açmamalıydım ama ilişkisinin ardında böylesine bir trajedi olduğunu bilmiyordum."

Babamın Amerika seyahatlerinden nasıl mutlu bir ruh haliyle döndüğünü hatırladım. İşlerin yolunda gittiği için öyle olduğuna inanıyordum. Şimdi âşık olduğu bu kadını öğrenince, nedenin o olduğunu anlıyorum. "Onun için yas tuttuğunu hatırlıyorum."

"Nasıl yani?"

"Seyahatlerinden birinden döndükten sonra ortadan

kayboldu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Abram bile. Kardeşlerin çılgına döndüğünü hatırlıyorum. Rakipleri-mizden birinin onu yakalayıp öldürüldüğünü düşündüler. Ortada bir sürü dedikodu vardı ama neye inanacağımı bi-lemiyordum. Hayatımda hiç o günkü kadar korkmadım.”

“Nereye gitmiş?”

“Hiçbir zaman öğrenemedim. Ama döndüğünde farklı biriydi. Çılgınlığı yatışmıştı.”

“Bunlar olduğunda kaç yaşındaydın?”

“Dokuz? Belki On?”

Thane annemle görüşürken evli bir adammış demek. Düşüncesi bile hoşuma gitmiyor ama annemin, Thane’in karısı ve çocuğundan haberi var mıydı diye merak etmek-ten alamıyorum kendimi. “Annen için üzölmüşe benzemi-yorsun?”

“Birbirlerini hiçbir zaman umursamadılar. Başka bir kadınla ilişkiye girmesi onu üzmez anlayacağın. Ben niye üzöleyim?”

“Belki derinlerinde bir yerlerde onu sevmiştir diye dü-şündüm. Kadınlar böyle davranabiliyor.”

Isobel Breckenridge’i hiç tanımıyor. “Annem davran-maz. Babamı sevebilmesi için duyguya ihtiyacı var ama sahip olduğunu sanmıyorum.”

“Annen hakkında çok sert konuşuyorsun.”

Annem çok zalim olabiliyor. Büyürken anne olarak yanımda onun olması çok zordu. “Hepimizden farklı o. Babamdan, benden, kardeşim Mitch’ten. Tek önemsedği kişi kız kardeşim Cara’ydı.”

“Kız kardeşin olduğundan bahsetmemiştin.”

“Artık yok.”

“Oh, bunu duyduğuma üzöldüm.”

Küçük kız kardeşimin başına gelenleri düşöndükçe

delirecek gibi oluyorum. "Biri odasına girip onu boğarak öldürdüğünde beş yaşındaydı. Hâlâ kimin ne yaptığını bilmiyoruz." En sevdiği oyuncuğu olan leopar desenli kedisile yapmışlar bunu. Doğum günü hediyesiydi ve çok seviyordu onu.

Bleu'nün huzuru kaçıyor ve rengi soluyor birden. Cara'nın ölümü onda ağır bir etki yaratıyor. "Sizin dünyanızda çocuk öldürmek yaygın bir durum mudur?"

Bunu aklına getirmesine bile inanamıyorum. "Asla! Kardeşlikte çocuk cinayetini asla bağışlanamaz. Canavar değiliz biz. Hiçbirimiz bir çocuğu incitmez. Kardeşlikte buna yer yoktur."

"Kardeşliğin en değer verdiği şey nedir? Düşkün oldukları bir şey var mı?" Sesinin tonunu umursamıyorum. Duygusuz ve hissiz olduğumuzu ima ediyor.

"Aile ve sadakatten daha değerli bir şey yoktur bizim için. İkişisiyle ilgili de yıkamayacağımız yasalarımız var." Yaptığımız ve kabul ettiğimiz şeylerden ötürü, sadakatimizin yanlış yola saptığına inananlar var ama ben Kardeşliğe olan güvenimi sorgulamıyorum.

"Bir yoldaşınızın küçük bir çocuğu incittiğini öğrenirsen ne yaparsın?"

"Onu öldürürüm." Düşünmeme bile gerek yok.

"Bunu yapan gönülden sevdiğin biri olsa dahi mi?"

Beni yanlış tanımış. "Bir konuyu netleştirmeliyiz. Ben kimseyi gönülden sevmem. Ama soruna dönecek olursak... böyle bir durum meydana gelirse tereddüt etmem. Adaleti hızla yerine getirmek benim görevim."

"Kaç kişiyi öldürdün?"

Bunu soramayacağını biliyor olmalı. Kardeşliğin mahremine giremeyeceğini öğrenmesi gerek. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım."

"Neden?"

Bariz değil mi? "Çünkü sen Kardeşlikten değilsin."

"Ama başka şeyleri anlattın."

"Önemsiz şeyleri anlattım. Cinayeti itiraf etmek tamamiyle farklı bir konu. Avukat olduğumu unutma. Kendim için suç teşkil edecek konulara girmeyecek kadar zekiyim."

"Koşup yetkililere ötmek için sormuyorum. Bunu yaparsam beni öldüreceğini biliyorum."

"Evet. Bunu yaparım."

Bleu benim nasıl biri olduğumu biliyor, yine de burada. Başına gelebileceklerden korkmuyor. Bunun arkamdan iş çevirmek gibi bir niyeti olmadığına inanıyorum.

Bir kadına karşı güzel duygular beslemek gibi bir yetim olsaydı, onu Bleu'ye kullanırdım. Burada fazla kalamayacak olması gerçekten çok kötü. Kalsaydı, aramızda olanların ilerleyebileceğini görüyorum.

Konuşmanın yönü değişmeli artık. "Yemek hoşuna gitti mi?"

"Gitti. Yasak elma olmama rağmen baban çok sevecen yaklaştı bana."

Tabii ki Kardeşlik açısından bir sorun bu ama babamın Bleu'yle olan ilişkimi anladığını düşünüyorum. Aynıısını o da yaşamış olduğuna göre anlamalı. "Babamın tepkisi olumlu geliyor bana. Cesaret verici görünüyordu. Hiçbir kadına böyle bir ilgi göstermedi."

"Seni neden bir ilişkiye yönlendirmesin ki? Sonuçta evlenip çocuk sahibi olmanı istiyordur."

"Hâlâ staj yaptığım için zorlamıyorlar sanırım. Bitirir bitirmez, evlilik konusunda baskı yapacaklarını düşünüyorum. Bir oğlan dünyaya getirmemi isteyecekler." Bu düşüncelerden pek hoşlanmıyorum.

"Öyleyse yalnızca birkaç ay daha bekârsın. Şanslı ka-

dını gözüne kestirdin mi?"

"Kimse yok."

"Sen bulamazsan baban sana bir gelin seçer mi?"

"Buna yeltenebilir ama anne babamın yaşadığı gibi yaşamaktansa hiç evlenmemeyi tercih ederim." Parmaklarımı Bleu'nün parmaklarına doluyorum ve sıkıyorum. "İstediklerini elde etmek için bedenlerini erkeklere sunmaya hevesli, zayıf kadınlardan etkilenmiyorum. Kardeşlik kadınlarının çoğu kardeşlerimin arasında elden ele dolaştı. Kaç tanesinin karımı becerdiği endişesiyle yaşamak istemiyorum."

"Bunun keyfini kaçıracağı kesin."

"Evet, hem de çok. Ama artık keyfimi yerine getiren yeni bir gözdem var. İçine yalnızca beni almış bir kadın."

"Mutlu olmana sevindim." Kanepeden kalkıp elimi tutuyor. "Yatak odasına gidelim. Bakalım seni yeniden mutlu edebilecek miyim?"

Protezimi takmak için kenarına gittiğimde kayan yatak Bleu'yü uyandırıyor. Genelde tuvalete gitmek için takmıyorum ama onun karşısında çıplak halde sekmek istemiyorum.

Yatakta dönüp sırtımı öpüyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Yataktan çıkmak için çok erken."

"Tualete."

"Geri gelecek misin?"

Genellikle uyandığım saati geçti ama bugün cumartesi, işe gitmem gerekmiyor. "Yatağa geri dönmemi istiyor musun?"

"İstiyorum ama sabah sevişmesi hayal etme. Dün gece canını çıkardığın için isyan ediyor bedenim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Canının yanabileceğini hissettiğimden beri hiç sert olmadım. Rahatsız olmasına şaşırdım. "Prezervatifler rahatsız etmiş olabilir. Bazen böyle yapıyorlar." Lambayı açıyorum. "Dur bir göz atayım."

Sırtüstü yatırıyorum ama kasıklarını sıkıca kapatıyor. "Hiç şansın yok. Unut bunu!"

"Alerjik reaksiyon olabilir."

"Şişkinliği normal mi diye orama bakmana ihtiyacım yok." Kıvrılırken yüzü kızarıyor. "Artık prezervatif kullanmak istemediğimi söylesem ne dersin?"

Ben temizim. O da temiz ve kısır, bir sorun olacağını düşünmüyorum. İlk seferinde prezervatifimin patladığını düşünürsek zaten bir kere denemiş olduk bunu. "Hamile kalmayacağından yüzde yüz eminsen sanırım sorun olmaz."

"Birden fazla doktor tarafından kontrol edildim ve hepsi de yoğun ve pahalı bir tıbbi müdahale olmadan hamile kalamayacağımı söyledi."

Sorununun ne olduğunu bilmek istiyorum.

Bir terslik olduğunu söylemenin yeterli bir tanımlama olduğunu düşünmüyorum. Sakatlığımdan dolayı bir terslik olduğunu söylemesini istemezdim. Kısırlık tıbbi bir durum. Onu tanımlamıyor, tıpkı dizimin altına bağlı bu metal parçasının beni tanımlamadığı gibi.

Eğer istediğin buysa ben hazırım."

"Beni talep ettin, yani cinsel tekeşlilik konusunda tartışmaya gerek olmadığını düşünüyorum." Kafasını hızla kaldırıp yüzüme bakıyor. "Tartışmaya açık değil bu konu. Anladın mı?"

Onunla beraber olduktan sonra başka bir kızı düşleyemiyorum bile. "Sana başka bir kadınla olmayacağımı söyledim."

"Ne dediğini biliyorum ama bu ciddi bir konu, bin türlü hastalık var, o yüzden altını çizmem gerektiğini hissettim. Başka birisi olmayacağına dair söz verir misin?"

Dönüp yüzüne bakıyorum. Elimle yanağına dokunup öpüyorum onu. "Evet, yalnızca sen olacaksın."

Tuvaletten dönüp evde taktığım protezi çıkardıktan sonra yatağa giriyorum. Bleu dönüp başını omuzuma yashyor. Parmak uçlarıyla kolumun içindeki dövemeye dokunuyor. "Bu motife bayıldım. Anlamı ne?"

"Keltik kalkan düğümü. Koruyucu bir sembol."

"Bir kız uğruna yaptırdığın bir aşk düğümü olabileceğini düşünmüştüm." Kıkırdıyor.

Bleu'nün romantik yaklaşımı üzerine düşünürken telefonum çalıyor. Komodinin üzerindeki telefona uzanıyorum ama önce Bleu'nün dövmemle ilgili fikirlerini açığa kavuşturma ihtiyacı duyuyorum. "Dövmemin hiçbir romantik temele dayanmadığını garanti ederim."

Arayan Abram. Hafta sonları hiç aramaz, ters bir durum olmalı. Kahretsin. Her neyse günümü Bleu'yle geçirmekten alıkoyacağı kesin. Bir gün daha kaybettik. "Alo."

"Baban Amerikalı bir kızla beraber olduğunu söyledi."

Babamın ona söyleyeceğini tahmin etmeliydim. "Evet."

"Kardeşliğin gelecekteki liderinin hayatına giren bu kadınla tanışmalıyım. Akşam yedide benim evimde yemeğe getir onu."

Keşke reddedebilsem. "Tabii olur."

"Amcamın evinde yemeğe davetliyiz."

"Babanın kardeşi mi?"

"Evet, Abram."

"Barda onun ismini çok duydum. Babanın yerine o mu geçecek?"

Çok bekler. "Abram lider rolünü asla üstlenemez. O

bir evlatlık ve ancak Breckenridge kanı taşıyan biri vâris olabilir.”

“Bebekken mi evlat edinilmiş?”

“Ailesi Kardeşlik içinden ama bir araba kazasında ölmüşler. Büyükbabam babasıyla yakın olduğu için Abram’ı yanına almış. Sanırım beş yaşlarındayken.”

“Çocuğu var mı?”

“Jamie’nin babası o. İki de kızı var, Westlyn ve Evanna.”

“Öyleyse hem kuzen hem de yakın arkadaşsınız.”

“Öyleyiz. Birbirimizin tüm hayatını biliriz.”

“Jamie’yle çok vakit geçirmedi. Duncan’a sık gelmiyor.”

“Eskiden gelirdi ama şu sıralar travma cerrahisi stajının rotasyonunda. Onunla meşgul ve hep çalışıyor.”

Yüzündeki şaşkınlığı fark ediyorum. “Jamie’nin tıp okuduğunu bilmiyordum. Kardeşlikten çıkacak mı?”

Kardeşliğin dinamiklerini anlamıyor. Kimse Kardeşlikten çıkamaz. En azından canlı halde. “Hayır. Güvenilir doktorların sayısı çok az. Bir kardeşimiz yaralandığında hastanenin yetkililere haber verme zorunluluğu hep sorun çıkarıyor. Nasıl bir problem yaratacağını anlamışsındır. Kardeşlik içimizden birinin tıp okumasına karar verdi ve Jamie gönüllü oldu. Stajını bitirdiğinde özel doktor olarak bizimle çalışacak. Kamuda bir gün bile çalışmayacak.”

“Sen hukuki olarak Kardeşliği savunmak için çalışıyorsun. Jamie, işler ters gittiğinde tıbbi müdahalede bulunacak ve Leith de onları sarhoş edecek. Tam bir sıralı üçlü olmuştunuz.”

Sıralı üçlü. Bizi mükemmel tanımlıyor bu deyiş.

On Üçüncü Bölüm

Bleu MacAllister

“**M**ikroskop altına alınacağından emin olabilirsiniz.” Derinlemesine bir sorgulamaya hazırlıklı olmam için bir uyarı bu.

“Nedenini anlıyorum ve kaygılanmıyorum. Saklım gizlim yok.” Bunun olacağından emindim. “Ama üst aramasına girmeyeceğimden emin olabilirsiniz.” Sterling ileri bakıyor ama kıkırdadığını görebiliyorum. Dikiz aynasından sırtışını görebiliyorum. “Haksız mıyım Sterling?”

Az konuşan bir adam. Hatta hiç konuşmayan. Tek kelime bile ettiğini hatırlamıyorum, en azından bana etmedi. Ve bu sefer de etmiyor.

Abram’ın Sin’in hayatında böylesine söz sahibi olması beni biraz endişelendiriyor. “Lider olan baban. Thane onayladıktan sonra Abram’ın beni sorgulamadan kabul etmesi gerekmiyor mu?”

“İdeal olan o, evet. Ama Abram kontrolcü bir piç. İşlerin kendi yöntemleriyle yürütülmesini seviyor. Bu durum çoğunlukla babamla arasında iktidar mücadelesi yaratıyor. Sonuçta komuta hep babamda ve o kazanıyor. Ama kaslarını esnetmeye zorlandıktan sonra.”

Thane beni çok seviyor. Umarım sevgisi kaslarını esnetmesini sağlayacak kadar güçlüdür.

Abram'ın evine kale demek daha doğru olur. Ana yapının dış cephesi, Edinburgh'daki diğer binalar gibi taşla kaplı. Emlak uzmanı değilim ama yüzlerce yıl önce yapılmış bir evin klasik mimarisini yansıttığını söyleyebilirim.

Etrafı yemyeşil çayırda çevrili. Havaya taze biçilmiş çim kokusu yayılıyor. Ve ferahlık. Memphis'te alışık olduğumdan çok farklı.

Abram'ın evine giriyoruz ve ifadesi her şeyi anlatıyor. Hayalet görmüş gibi bakıyor. Annemin en azından dış görünüşünü bildiğini anlıyorum bu bakıştan. Bu hiç aklıma gelmemişti ama onu tanıyor da olabilir.

Sin beni önce Abram'la tanıştırıyor. "Tanrım. Thane haklıymış. Şaşırtıcı derecede Amanda Lawrence'a benziyorsun."

"Babasına bak oğlunu al! Böyle değiştirmeli bence bu deyimi." Beni süzen bu kadının Thane'in karısı olduğunu tahmin ediyorum.

"Annem Isobel," diyor Sin.

Kısa, kızıl saçlı ve çok çekici bir kadın. Gözleri parlak mavi. Bana Sharon Osbourne'u anımsatıyor. İlk bakışta, yüzünde Sin'den bir parça göremiyorum ama sonra gözlerinin etrafındaki bir şey bana oğlunu hatırlatıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Breckenridge." Gönlünü kazanmanın zor olacağını tahmin edebiliyorum.

"O memnuniyet bana ait, tatlım." Varlığım onu neşelendirmişe benziyor, hatta biraz aşırı neşeli olduğu söylenebilir. Sin'in bana annesi hakkında söylediklerinden yola çıkarak sıcak bir karşılama beklemiyordum.

Abram'ın karısıyla da tanıştırdıktan sonra altımız birlikte yemek odasına geçiyoruz. Evlerinin yaşına rağmen içerisi çok modern ve ince bir zevkle döşenmiş. Kraliyet ailesini kışkandıracak parçalarla donatmışlar her ya-

nını. Onların böyle lüks içinde yaşayabilmeleri için acılar çekip öldürülen insanları düşünmek sinirimi bozuyor.

Abram masanın başının yanındaki sandalyeyi çekiyor. "Rica etsem, yanımda oturup beni onurlandırır mısınız Bayan MacAllister."

Sin'e bakıyorum, bunu yapmamı istediğinden emin değilim. Başıyla onaylıyor ve ben de oturuyorum. Sağımda ve masanın tam karşısında, İskoçya'nın iki azılı suçlusu oturuyor. İkisi de beni dikkatle inceleyip sorguya çekecekler. Pek stresli olacağını sanmıyorum.

Abram çapraz sorgusuna başlamadan önce ordövrlerin servis edilmesini bekliyor. "Kaç yaşındasınız Bayan MacAllister?"

Sin rahatsız olduğunu belli etmek için yüksek sesle iç geçiriyor. "Yine başlamayalım."

Elimi masanın altından dizine koyuyorum. "Önemli değil, sorun yok." Abram'a bakıyorum. "Yirmi beş."

"Amanda'nın kızı yaşasaydı aynı yaşta olacaktınız. Çok ilginç bir rastlantı. Sizce de öyle değil mi?"

"Tüm endişe ve sorularınıza yanıt vermeme izin verin," diyor Sin. "Bleu'nün Amanda'yla şaşırtıcı derecede benzermesini anlıyorum ama onu ya da kızını tanımıyor. Öldürdüklerinde küçük bir çocuktı, o yüzden lütfen hiçbir bilgisi olmayan bu konuda onu sıkıştırmaya son verin." Sin bana olan bağlılığını vurgulayarak net bir sınır çiziyor. Bunun yaratacağı çalkantıyı izlemek ilginç olacak.

Isobel boğazını temizliyor. "Oğlum haklı. Ayrıca emim Bayan MacAllister siz onu sorguya çekmeseniz bile yeterince gergindir. Onu rahat bırakın Abram."

Sin, bir yabancıymış gibi bakıyor annesine.

Thane ve Abram'ın beni izlemediğinden emin olup yalnızca dudaklarımı oynatarak Isobel'e "teşekkürler" diyo-

rum. Sevecen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Sin'in bahsettiği gibi bir kadın olmadığını düşünüyorum. Onu yanıma çekmenin bir yolunu bulabilirim. Thane'den benim kadar nefret ediyor olabileceği için denemeye değer.

Sabaha karşı ikide Sin'in komodinun üzerindeki telefonu titremeye başlıyor. "Alo... tamam... yirmi dakikaya oradayım."

Bana doğru dönmesiyle yatak kıpırdıyor. "Tath Bleu." Kaşık pozisyonunda sarılıyor ve boynumu öpüyor. "Bir süreliğine dışarı çıkmam gerek."

"Himm..."

Sakallarını boynuma sürüyor. Gıdıklanıyorum. "Duydun mu beni tatlım? Çıkmam gerek."

"Duydum." Sesim boğuk ve yorgun çıkıyor.

"Sabahtan önce dönemem büyük ihtimalle."

"Tamm..."

Yatak kımıldıyor. Dolabından hışırtılar geliyor, ardından su sesi duyuluyor. Sessiz olmaya çalışmıyor belli ki. Ama onu affediyorum. Yatağında bir kadın olmasına alışkın değil.

Kalkıp geceliğimin üstüne robdöşambrımı geçiriyorum. Kapının eşiğinde durup kısık gözlerle omuz kılıfını takışını seyrediyorum.

Bazı kadınlar üniformalı erkeklere bayılır. Ben de silah taşıyanlara ilgi duyuyorum. Özellikle de, başka türlü cezasız kalacak bir suçla ilgili adaleti sağlamaya çabalar-ken daha seksi oluyor. Kendime engel olamıyorum. Böyle bir huyum var.

"Ne olmuş?"

"Kardeşlik üyelerinden birinin kızı bu gece yatak oda-

sından kaçırılmış. Dayak yiyip tecavüze uğramış kız. Şu anda ameliyattaymış.”

İğrenç bir şey bu. “Tanrım. Kim yapmış olabilir bunu?”

“Düşmanlarımızdan biri üstlenmiş. İntikam almak için yapmışlar.” Ne için?

“Ne yapacaksın?”

Doğrulup kılıfını bağlıyor. “Bizden birine zarar verdiler. Daha da beteri bir çocuğa. Fiziksel hasarını doktorlar tedavi edebilir ama duygusal hasarı ölene kadar kalacak. Yapılan yanlışın intikamını almak benim görevim.”

Sözleri bam telimden vuruyor beni, tanımadığım bir çocuğun acısı kalbimi yakıyor. “İntikam cinayeti çok hızlı atlatılır ve yaptıklarının yanında çok hafif kalır. Ölmeden önce acı çekmeliler.”

“Benimkiyle yarışacak kadar kuvvetli bir intikam hır-sın olduğunu seziyorum. Zihninde çok karanlık bir yan var.” Bana yaklaşıp saçımı yüzümden çekiyor. Yanakla-rımı avuçlarına alıp yüzüme bakıyor. “Bundan hiç bah-setmedin ama başına kötü bir şey geldiğini biliyorum. Günün birinde esrar perdesini kaldırıp seni bu hale geti-renin ne olduğunu benimle paylaşmanı çok isterim.”

Benim nasıl biri olduğumu düşünüyor?

Başparmağını dudağımın üstünden geçiriyor. “Bunu yapan adamlara nasıl bir işkenceyi uygun görürsün?”

Beni can evimden vuruyor. “Yöntemini bilmiyorum ama bunu yapanların çok değer verdikleri bir uzuvlarını kaybetmeleri gerekir.”

“Ve bunu yapabilir misin?”

“Çocuğa tecavüz eden birine yapabilirim.”

“Evet, yapabileceğine inanıyorum.” Gülümsüyor ve al-nımdan öpüyor. “Şimdi doğru bir zaman değil ama başka bir gece bana katılma potansiyelin var.”

Beni kendine çekip sarılıyor.

"Sağ salım geri dön." Kocasını savaşa yollayan bir kadının gibi davranıyorum. En azından çok inandırıcı olduğumu düşünüyorum.

"Döneceğim." Kalçama bir şaplak atıyor. "Seninle yatağa girmek için döneceğim tatlı kız. Sabah dönememiş olursam yataktan çıkma. Eve döndüğümde seni hazır halde beni beklerken bulmak istiyorum."

"Hâlâ normale dönemedim."

Yüzüne haylaz bir gülümseme yayılıyor. "Aklımdakini yapabilmem için normale dönmen gerekmiyor."

Çıkarken beni son bir kez daha öpüyor. Boş yatağa dönemeden önce arkasından kapıyı kilitliyorum. Yan yatıp yastığına sarılıyorum. Güvenliğinden endişe ettiğim için uyumakta güçlük çekiyorum.

Yaşamayı ya da ölmesi umurumda olmamalı? Ama öyle.

Sin'in döndüğünü duyana kadar, en azından iki saat boyunca yatakta dönüp duruyorum. Beklediğimden çok daha hızlı döndü. Gün doğana kadar döneceğini sanmıyordum.

Yatağında yatıp onun için endişelendiğimi anlamasını istemediğim için uyuyor numarası yapıyorum. Arkama yanaşana kadar ayak seslerini dinliyorum. Gecenin yarısı olduğundan belki de beni uyandırmadan yatağa uzanmak istiyor. Ama ters giden bir şey var. Onun yürüme şeklini biliyorum. Neredeyse hiç aksamadan yürümek konusunda ustalaşmış. Ama tam olarak değil. Uzun atılan bu adımlar onun değil.

Bekliyorum. Ava gelmişken avlanacağının farkında değil.

Adımları duruyor. İçimden bir ses, parlak bir kurşun beynimi delip geçmeden önce saldırmak için son şansım

olduğunu söylüyor. Dönüp kolumu savuruyorum ve tabanca olduğunu sandığım bir şeyi elinden düşürüyorum.

Karanlıktaki gölge beni yatağa doğru itiyor ve boğazıma yapışıyor. Nefesimi kesmeye çalışıyor, kimsenin beni tekrar boğmasına izin vermeyeceğimin farkında değil.

Sakin ve kendime hâkim bir halde ayaklarımı gövdesine koyup itiyorum. Yatağın üzerinde ayağa kalkıp tekrar saldırmasını bekliyorum. Hareketlerini dikkatle dinleyip boğazına bir tekme geçirerek nefes borusunda geçici bir kasılma yaratıyorum. Sarsıntı boğazını tıkayacak ve nefes alamayacak. Boğuluyormuş gibi hissedecek ve normalle dönene kadar otuz saniyeden az bir sürem olacak.

Başını koltuk altına sıkıştırıyorum. Kolumu boynuna doluyorum ve kasılan gırtlığına bastırarak sıkıyorum. Bacaklarımı gövdesine dolayıp vücut makasına alıyorum ve geriye eğiliyorum. Başını çekerek gövdesini ve boynunu esnetiyorum. "Kim yolladı seni?"

Sesi çıkmıyor. Çıkamaz tabii çünkü nefesi kesilmişken boğazını sıkmaya devam ediyorum. "Cevap veremiyorsun ha?"

Konuşması için hafifçe gevşetiyorum. "İyi haber, on saniye sonra boğazın açılacak. Kötü haber, nefesini kesiyorum ve nefes borunun kasılması geçse dahi soluk alamayacaksın."

Kurtulmaya çabılıyor ama onu ölüm kısı kacına aldım. "Bir kez daha soruyorum. Kim gönderdi seni?"

Başını arkaya savurup kafatasını çeneme çarpıyor. Konuşmayacak ve bırakırsam beni öldürecek. Öl ya da öldür noktasındayım. Bu konuda hiçbir şüphem olmadığı için çırpınması durana kadar sıkıyorum.

Fiziksel olarak tükendim ve fena halde titrediğim için yerden kalkamıyorum. Güçlkle uzanıp kalp atışını kontrol ediyorum ve atmadığından emin oluyorum. Kaslarım

beni kaldıramayacak kadar güçsüz kaldığından olduğum yere yığılıyorum ve bir süre kımıldamadan duruyorum.

Siktir. Her yer savaş alanına döndü ve Sin'in yatak odasının ortasında bir ceset yatıyor. Düşmanlarını haklayıp geri döndüğünde benim de burada aynı işi yaptığımı görünce ne düşüneceğini bilemiyorum. Hem de kendi evinin içinde.

Aklıma yapılacak daha iyi bir şey gelmediğinden oturup bekliyorum.

Söylediği gibi, o dönmeden önce gün doğuyor. Yatak odasına girdiğinde sandalyede oturuyorum. Yerdeki cesedi görüyor ve müstakbel bir suç örgütü liderinden daha çok ürkek bir hayvana gibi görünüyor. "Arkamdan saldırdığında yatakta yatıyordum. Dağınıklık için kusura bakma."

Karşıma geçip beni kendine çekiyor. Kollarına alıp sıkıca sarılıyor. "Canın yanıyor mu?"

"Çelik manolyanın canını yakamazsın."

Telefonunu çıkarıp arama yapmadan önce bir süre daha sarılıyor. "Evimde olay çıkmış. Hemen temizlenmesi gerek."

Sanırım işleri böyle hallediyorlar. Polis yok. Olay yeri inceleme yok. Delil yok.

"Eşyalarını misafir odasına alıp uzun ve sıcak bir duş almanı istiyorum. Kendini toparla ve işin bittiğinde ofisi-me geçip beni bekle. Burası hallolunca yanına geleceğim."

Beni koruyor. Kimsenin burada olduğumu ya da bunu benim yaptığımı bilmesini istemiyor. "Peki."

Banyoda uzunca bir süre kalıyorum çünkü bu dağınıklığın hızlı toparlanamayacağını biliyorum. Suyun altında dikiliyorum ve gece olanların üstümden akıp gitmesini diliyorum. Fakat mümkün değil.

Daha önceden adam öldürdüm. O zaman da seçme şansım yoktu. Arkasından yükselen duyguların bir parmak şaklatışla ya da uzun bir duş alarak geçmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Söylediği gibi duştan sonra Sin'in ofisine geçiyorum. Bilgisayarında müzik kütüphanesi açık, şarkılarını karıştırıyorum ve The Neighbourhood'un, "A Little Death" parçasını açıyorum. İçinde bulunduğum duruma uygun bir parça gibi geliyor. Yavaş ve baştan çıkarıcı. Hiç beklemediğim gibi değil. Dahası hoşuma gidiyor.

Kapının kapandığını duyduğumda sırtım dönük halde Sin'in masasında oturuyorum. Dönüp bana yaklaşmasını izliyorum. Bu aç bakışı hatırlıyorum. Ayırık bacaklarımın arasına gelip duruyor. Ellerini sade pamuklu elbisemin altından çıplak kalçalarımaya koyup parmaklarını yukarı kaydırıyor.

Duştan çıkmış. Saçları ıslak ve tıraş kolonyası kokuyor. Duş alarak dün gece yaptıklarının zihnindeki kalıntılarını temizleyebilmiş midir diye merak ediyorum. Benimkilerin temizlenmediği kesin.

Gözleri boynuma takılıyor ve eğilip dudaklarını baktığı yere götürüyor. "Bu morluklar zamanla geçecek ve hiç oluşmamışlar gibi görünecek boynun. Her şeyi hallettim. Bunun ucu sana dokunmayacak."

Gecenin talihsiz olaylarını ortadan kaldırmış. Beni mi yoksa kendini mi korumak için yaptığından emin değilim ama bütün bunların doğrudan bana karşı beslediği hislerle ilgili olduğunu düşünme eğilimindeyim.

"Bu hissi seviyorum. Beni kötülüklerden koruman hoşuma gidiyor."

"Seni koruyacağıma söz verdim." Başparmağıyla çene mi ovuyor, saldırganın kafasını savurarak vurduğu yeri.

DuŖtan sonra aynada kendime baktığımda derimin altında büyük bir morluk oluştuğunu görmüŖtüm.

Beni korumanın onu ne kadar tahrik ettiğini görmek beni ŖaŖırtıyor. "Kendi koyduğum bir yasağı kaldırmak istiyorum. Beni bir masanın üstünde becermene izin vermeyeceğimi söylemiştim ama koşulların çok farklı olduğunu düşünüyorum. Bana Ŗu anda ve burada sahip olmanı çok istiyorum."

Kalçalarımı kavıyor ve beni masanın kenarına yaklaŖtırıyor. Vücudunu üstüme bastırıyor ve Ŗimdiden ne kadar sertleşmiş olduğunu hissediyorum. "İsteğiniz benim için emirdir."

Dudaklarımız buluşurken ellerimi kollarına doğru götürüyorum. Dizlerimin arkasından tutup büküyor ve bacaklarımı beline doluyor. Kasığını sertçe üstüme bastırıyor.

Dudaklarıma yapıŖıyor ve boynuma doğru kayarken göğüslerimden birini dairesel bir hareketle okşuyor. Göğüs uçlarım sertleşiyor.

Elbisemden kurtulmak istiyorum. Aramıza giriyor. Altından tutup başımın üstünden çıkarıyorum ve Sin'in ofis sandalyesine doğru fırlatıyorum. O da aynı Ŗekilde tiŖörtünü çıkarıyor. Ben külotumu sıyrırken o da pantolonunu yere indiriyor. O pantolonunun içinden çıkarken sutyenimi çözüyorum. İkimizde mükemmel bir zamanlamayla tamamlıyoruz görevlerimizi.

Masaya vurarak, "Tam burada istiyorum seni."

Geriye kayarak bana ayrılan yere oturuyorum ve bacaklarımı sallandırıyorum. Sandalyesine oturup bana doğru kayıyor. "Burası benim ofisim ve ben çok meşgul bir adamım Bayan MacAllister. Yapacak çok işim var. "Elini göğüslerimin arasına koyup aŖağıya, karnıma doğru kaydırıyor ve parmakları kasıklarına dokunana kadar

ilerliyor. Ama dokunmuyor.

Ondan bana dokunmasını istememi mi bekliyor? Bunu yapabilirim.

“Geri uzan tatlım.”

Masaya uzanırken ayaklarımı tutup bacaklarımı geriye iterek ayırıyor. Sabırsız bir dokunulma arzusuyla titriyorum. Parmaklarının her an içime girmesine hazırım. Ama girmiyorlar. Bacaklarımı omuzuna alırken yalvarmak geçiyor içimden. Baş bacaklarımın arasına giriyor. Neler olduğunu anlayamadan dilini kasıklarımında hissediyorum. Bana ilk dokunduğu anki gibi sarsılıyorum.

Böyle hissettireceğini hayal bile edemezdim. Tam bir harekete ve ritme kendimi kaptırdığımda, duruyor ve tamamıyla farklı bir hızla ve başka bir yöne doğru devam ediyor. Ne yapacağını ve nasıl hissettireceğini tahmin etmek çok güç. Tek bildiğim az sonra beni orgazma ulaştıracağı.

Ağızıyla klitorisimi emerken parmaklarını içime sokup çıkarmaya başlıyor. İçgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırıp ritmik bir şekilde sallamaya başlıyorum. Kuyruk sokumunda titreme başladığında geriliyorum ve sırtım yay şeklini alıyor. Daha sert emiyor, neredeyse dayanamayacağım kadar sertleşiyor. “Ohh... ahh!”

Bedenim ürperiyor ve kasılarak içimdeki parmaklarını sıkıyorum. Rahmim birkaç saniye boyunca ritmik bir şekilde çırpınıyor. Durduğunda tüm bedenime derin bir sıcaklık pompalanıyor. Yüzüm, ellerim ve ayaklarım karıncalanıyor.

Sin yüzümü görebilmek için üstüme çıkıyor. “Umarım hoşuna gitmiştir.”

“Tüm zamanların en iyisi.” Bekâretimi aldığı gece söylediklerini tekrarlıyorum.

“Güzel. Her zaman en iyisi olmasını isterim.” Gülümseyerek ellerimi tutuyor ve beni oturur pozisyona getiriyor. “Seni öpebilir miyim?” Başımla onaylıyorum ama neden sorması gerektiğini anlamıyorum. Tabii ağzını benimkine değdirdiğinde anlayıveriyorum. Hımm... Buna bayıldığımı söyleyemem ama bana yaşattığı orgazm göz önüne alındığında katlanabilirim.

Parça bitiyor ve yenisi başlıyor. Çalan şarkıyı biliyorum. “Pearl Jam sever misin?”

“Evet.”

“Ben de.” Bu şarkı tamamen farklı bir ortam yaratıyor.

Sin’in elleri kalçalarımın uzanıp beni ona doğru çekerken *Sirens* çalıyor. Üzerimde gidip gelerek sertleşen alemini bana sürtüyor. “Hatırladığım kadarıyla artık prezervatif kullanmayacağımızı söylemiştin.”

“Mımm... Hımm.”

“Hâlâ istiyor musun bunu?”

Yüzünü kavrayıp göz göze gelmek için kendime çekiyorum. “İstediğim tam olarak bu.”

“İsteklerini asla reddedemem.” Girişime yerleştiriyor kendini. “Seni talep ettim. İstedğin her şeyi vermek benim görevim.” Kalçalarımı kendine doğru bastırarak içime giriyor. Kollarımı omuzlarına koyuyorum ve vücudumu ona yaslıyorum.

Tenlerimiz birbirine temas ediyor. Tecrübesiz olma rağmen farkı anlıyorum. Çok daha zevk veren bir his ama sadece o kadar değil. Diğer seferlerde hissetmediğim bir bağ hissediyorum. Daha önce bir parçamı Sinclair Breckenridge’e vermiştim. Şimdiyse her şeyimi alıyor.

Parmaklarını birleştirdiğimiz yere götürüyor ve üstündeki hassas noktaya masaj yapıyor. Alnımı alnına yaslayıp hayata tutunmaya çabaıyorum.

“Bana bak Tatlı Bleu.” Ritmini yavaşlatıyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor. “İçimi... görüyorsun. Benimle birlikte söyle.”

“İçimi... görüyorsun,” beraber tekrar ediyoruz. Ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok ama onunla birlikte söylemenin bana verdiği his hoşuma gidiyor.

“Geliyorum.” Son bir kez sokunca bütün bedeni geriliyor. Derinlerime dalıyor ve bedeninin ürperdiğini hissediyorum. “Ohh...”

Bitirince alnını alnıma bastırıyor. İkimiz de sırtıyoruz. “Umarım hoşuna gitmiştir.”

“Tüm zamanların en iyisi,” diyor gülerek. İçimden çıkıp sandalyesine oturuyor. “Kucağıma otur.”

Oturup kolumu omuzuna atıyorum. Eli sırtımda, kaslarımı daireler ovuyor. “Neydi bu?”

“Muhteşem bir orgazm.”

“İçimi... görüyorsun, kısmını kastediyorum.”

Başını sandalyeye yaslıyor ve bana bakarak yanağını okşuyor. “Mahremimi, içimi... görüyorsun demek.”

Ah, bağlantıyı şimdi kurabildim.

“Talep etmenin özel ve mahrem kısmı bu. Partnerine en yakın hissettiğin zamanlarda söylersin bunu.”

“Sadece sevişirken mi?”

“Öyle olması gerekmez. Özellikle birbirine bağlandığını hissettiğin her an söyleyebilirsin.”

O kelimeleri birlikte söylemek içime işledi. Ona kalbimi açmış hissettim. Etrafını saran surları aştı, hayatımdaki herkesi güvenli bir uzaklıkta tutan surları.

Fakat aramızda uzaklık hissetmiyorum. Sanki hiç yoktu.

Planın bir parçası değil bu.

On Dördüncü Bölüm

Sinclair Breckenridge

Toplantı odasına daldığımda babam ve Abram'ı beni beklerken buluyorum. İkisine de selam vermiyorum çünkü hiç havamda değilim. Çılgına dönmüş haldeyim. "Hanginiz yaptı bunu?"

Babamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görür görmez suçlunun kim olduğunu anlıyorum.

"Ben yaptım." Abram itiraf ediyor.

"Ne yaptın?" diye soruyor babam.

Dün gece olanların Abram'ın başının altından çıkmasına şaşırmiyorum. Babamın bu işte parmağı olmamasına seviniyorum. Beni arkamdan bıçaklamış olsa ne yapardım bilemiyorum.

"Abram dün gece beni bir Kardeşlik meselesini çözmeye yolladı. Ben dışarıdayken de Malcolm'u bana ait bir şeyi alması için evime gönderdi."

"Bana oğlumun yanıldığını söyle."

Abram her zaman yaptığı gibi babamı görmezden geliyor. "Amerikalı ne zamandan beri sana ait?"

Onu talep edip etmediğimi soruyor ama kasten cevap vermiyorum. "Yaptığın hareket ihanet olarak nitelendirilebilir."

"Kelimelerini dikkatli seçmelisin Sinclair." Parmağını

bana doğru uzatıyor. "İhanet güçlü bir ithamdır."

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Soruşturma. Ama sadakatsizlikten konu açılmışken, onunla aradaki ilişkiden bahsedelim. O kız bir yabancı. Bunu kardeşliğe yapılmış bir tür hıyanet olarak görmüyor musun?"

"İddiasını kabul etmiyorum. "Malcolm'u Bleu'nün peşine yolladın. Nasıl bir soruşturma bu?"

Abram ayağa kalkıyor. Taktiklerini iyi biliyorum. Göz dağı vermek için yaptığı bir numara bu. Ayağa kalkarak bana yukarıdan bakabileceğini sanıyor ama yanılıyor. Geri adım atmayacağım. "Nereden geldiği belli olmayan bir kız içimize sızıyor. Kıcını sallayarak seni aptala çevirmiş. Düşmanımız tarafından aramıza sokulduğu aklının ucundan geçmedi mi?"

"Tabii ki geçti. Aptal değilim. Leith'in onu işe aldığına öğrendiğim anda onu araştırdım. Parmak izlerini taramak ve bir şey bulamadık. Hem evinde hem de internette araştırma yaptım. Hiç falsosu yok. Kız temiz. Her açıdan inceledim."

"Amanda Lawrence'a benzemesine ne demeli? Bu bir tesadüf değil."

"Bleu'nün onu andırmasının ötesine geçemeyecek misin? Amanda Lawrence ÖLDÜ! Kızı da ÖLDÜ! Bu saplantıyı bırakmalısın!" Çılgınlık bu.

"Sana bunun bir tesadüf olmadığını söylüyorum. Birisi onu seçmiş ve bizi yok etmek için göndermiş."

"Bleu tek kişi, bir ordu ya da koalisyon değil. Bizi yok edebilecek gücü yok. Bir saniye durup mantıklı düşünebilirsen onun hakkında yanıldığını anlayacaksın."

"Yanılmıyorum."

"O zaman hemfikir olmadığımız konusunda hemfikir

olmalıyız. Yanıldığımı kanıtlayan sağlam delillerle gel-medikçe onu infaz etmene izin vermeyeceğim." Ayrıca bunu benim evimde yapmak ne demek?

"Malcolm'u onu öldürmesi için göndermedim. Görevi kızı korkutarak kim olduğunu ve neden aramıza sızdığını itiraf ettirmektir." İnandırıcı gelmiyor bana.

"Talimatlarını daha açık vermeliydin o zaman çünkü dediğin gibi olmadı. Kıza uyurken saldırdı." Bleu'nün Malcolm'u öldürdüğünü söyleyemem ona. Bu yalnızca daha fazla şüphe uyandırır. "Eve döndüğümde onları bo-ğuşurken buldum. Çok karanlıktı ve onun kardeşlerden biri olduğunu bilmiyordum."

"Ne yaptın?"

"Artık yaşamıyor."

"İşte başladı." Abram küçümseyerek bakıyor bana. "Göremiyor musun? Onun yüzünden iyi bir kardeşimizi kaybettik."

"Arkamdan iş çevirip evime adam yolladığın için kay-bettik Malcolm'u. Senin suçun bu."

"Buraya yazıyorum. O kız sinsice yalan söylüyor. Şey-tanın vücut bulmuş hali o ve bize sabotaj düzenlemek için burada."

"Seni uyarıyorum Abram." Şimdi parmak uzatma sıra-sı bende. "Onun peşine başka birini takma."

"Yoksa ne olur? Öldürür müsün beni? Bir yabancı için aileni karşına mı alacaksın?"

"Yeter!" diye gürliyor babam. "Bu aileden kimse başka bir üyemizi öldürmeyecek."

"Ona nasıl baktığını gördüm Thane. O kız senin zayıf noktan çünkü sana Amanda'yı hatırlatıyor."

Bleu'nün Amanda Lawrence'a benzemesine takmış durumda. Korkarım kolay kolay geçmeyecek bu.

"Bleu hayatımın mutlu zamanlarından birini hatırlıyor ama taşıdığı riski göz ardı edecek kadar kör değilim. Ve oğlum da budala değil. Gerektiği taktirde doğru adımı atacaktır."

Bleu hakkında karar verecek kişinin kendisi olmadığını anlaması gerek. "Bleu hakkında başka şüphelerin olursa bana gelirsın ve çaresine ben bakarım. Sen değil."

"Demek öyle Sinclair... O zaman söylediği kişi olmadığını öğrenirsen ne yapacağını söyler misin?"

Böyle bir ihanetle başa çıkmanın tek bir yolu var. "O zaman onu kendi ellerimle öldürürüm."

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibi görünüyor. "Zamanı geldiğinde, ki gelecek, Kardeşlik ve ben sana bu sözünü hatırlatacağız."

"Düşman için çalışıyorsa tereddüt bile etmem."

"Muhakeme yetini bütünüyle yok etmediğine sevindim."

Abram'ın peşine kardeş taktığını söylemeyeceğim Bleu'ye. Malcolm'un benim peşimde olan bir hain olduğunu düşünmesi daha iyi. Ayrıca amcamın kendisinin muhbirlikle suçladığını bilmesine de gerek yok.

Her şeyin aynen devam etmesini istiyorum. Gizli de olsa onu talep ettim, artık benim sorumluluğumda. Varlığı sorun yaratırsa icabına bakacak kişi benim.

İnsanın evde başka birinin varlığına bu kadar çabuk alışabilmesi çok garip. Bleu'nün burada olması hoşuma gidiyor ama sonsuza kadar kalmayacak. Bardaki işini bıraktırdığım için az da olsa pişmanlık duyduğumu söyleyebilirim. Halasının işlemlerini tamamlayabilmek için gündüzleri daha çok vakti olacak. Bu da beklediğimden daha önce evine dönebileceği anlamına geliyor. Bu olasılık canımı sıkıyor. Kısa zamanda ona bağlandım. Bunu

hiç hesaba katmamıştım.

Bleu eve döndüğünde salonda oturmuş viskimi yudumlayarak 9 numaralı Keman Konçertosunu dinliyorum. Kollarında torbalarda kapıdan giriyor ve markete uğrayacağını söylediğini hatırlıyorum. Bu gece benim için yemek yapacağını unutmuşum. Güney mutfağından bir yemek hazırlayacak.

Yerimden kalkarken, "Elindekileri alayım," diyorum.

"Hayır iyiyim. Güzel bir müzik seçimi."

Mutfağa giderken hızlı bir öpücük vermek için duruyor. "Selam."

"Selam." Kıkırdıyor ve elimdeki içkiye bakıyor. "Zor bir gün müydü?"

"Evet, bacağıma biraz sorun yarattı ama şimdi iyiyim."

"Ovmamın yararı olur mu?"

"Şimdi iyiyim ama teklifini başka bir zaman değerlendirebilirim."

Peşinden mutfağa gidiyorum. Tatlı Bleu'mü özledim. "Aradığın her şeyi bulabildin mi?"

"Biraz zorlandım." Omuz silkiyor. "Lavaboya varana kadar her şeyi bulabileceğin devasa marketlere alışmışım. Buralarda yalnızca küçük marketler var. O kadar yiyeceği eve taşıyamayacağım için iyi de oldu aslında."

"Sterling seni daha büyük bir süpermarkete götürebilir."

"Birkaç gün yetecek malzeme aldım. Azalırsa belki hafta sonuna doğru götürmesini isteyebilirim."

Torbaları boşaltırken ona yardım ediyorum. "Bugün biraz düşündüm. Halanın işleri bittikten sonra Edinburgh'da kalmayı düşünür müsün?"

"Hımm... biraz düşünmem lazım. Çalışmıyorum. Bütün gün ne istersem yapabiliyorum, sonra her gece hari-

ka sevişiyorum. Talep edilen bir kadın olmak zor iş." Gü-lüyor. Dolabı kapatıp bana bakıyor. "Oh, şaka yapmıyor muydun?"

"Çok ciddiym."

"Mutfak tezgâhına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Bilemiyorum. Bunu hiç düşünmedim."

"Peki sana kalmanı istediğimi söylesem?" diye soruyorum.

"Gafil avlamış olursun."

"Ama hayır demezsin?"

"Düşünmem gerek bu konuyu. İlgilenmem gereken bir ailem var. Ve beraberinde çok fazla finansal sorumluluk getiren bir işim var."

Ona yaklaşıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Düşün bunu. Benim için." Alnından öpüyorum. "Her şeyinle ilgilenirim. İşin için altına girdiğin tüm borçlar da dahil buna." Konuşmak için ağzını açıyor. Tartışmak istediğini sezdiğim için parmağımı dudağına götürüyorum. "Hiç bir değişiklik olmayacak. Her gün ne istersen onu yapacaksın yine. Ve ben de her akşam ne istersem onu yapacağım." Son bölüme sırtıyor. "Ama Edinburgh'da da bebeklerin ve gelinlerin fotoğraflarının çekilmesi gerek. Çalışmak istersen Bleu Mac Fotoğrafçılık çok talep görür buralarda."

"Bunu düşüneneğim."

"Mükemmel. Emlak işlemleri sona yaklaştı mı?" Ona yardım edip evrak işlerinin bir hafta önce bitmesini sağlayabilirdim ama süreci hızlandırmak istemiyorum.

"Evet. Bir haftası kaldı."

"Öyleyse kararını belirlemek için fazla zamanın yok."

"Hayır, böyle bir karar vermek için yedi gün yeterli değil. Ama kalmaya karar versem bile, pasaport ve vizeyle toplamda altı ay kalabilirim yalnızca."

"Seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum." Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına alıyorum. "Aramıza bir okyanus girmesinden daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Son birkaç hafta hayatımın en güzel zamanıydı." Avucunu yüzüme koyuyor. "İnsanların mutluluk deyip durdukları şey bu mu acaba?"

"Olabilir." Değilse bile, ona daha fazla yaklaşabileceğimi sanmıyorum.

Her sabah işe gitmek için kalktığımda Bleu yatakta kalıyor ama bugün öyle olmadı. Uyanıp benimle duşun altına girince şaşırıyorum. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Bugün yapmam gereken bir iş var." Planlarından bahsettiğini hatırlamıyorum. Sanırım emlak işleriyle ilgili bir sorun çıktı. Güzel. Onun yanımda mümkün olduğunca uzun kalmasını istiyorum. Benimle geçireceği günlerin hızla tükendiğini hatırlatıyor.

Evin satışıyla ilgili bir sorun çıkmazsa, gelecek cuma gününden sonra bu sorun ortadan kalkacak. O zaman da bir karar vermesi gerekecek. Ya eşyalarını toplayıp buraya gelecek ya da Amerika'ya doğru yola çıkacak.

"Evin alıcısı sorun mu çıkardı?"

"Hayır. Satışla ilgili her şey yolunda," diyor. "Bir saat sonra annenle buluşacağım. Beraber alışverişe çıkacağız."

Tamamen yanlış anlamışım. "Kiminle, ne yapacağım dedin?"

"Beni duydun."

"Nereden çıktı bu?"

"Belirsiz bir süre oğluyla yaşayacağıma göre, onunla bir bağ kurmak için çaba göstermemin doğru olacağına karar verdim."

“Burada kalacağını söylemenin zekice bir yolu mu bu?”
“Sanırım.”

“Sorduğumdan beri bu konudan bahsetmedin, o yüzden gelecek hafta gideceğini zannetmiştim.”

“Gitmeyi her düşündüğümde göğsüme bir ağrı giriyor. Gelecek hafta yaklaştıkça acısı daha artıyor.”

“Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin Tatlı Bleu.”
Kelimelerle anlatamam bunu ama gösterebilirim.

On Beşinci Bölüm

Bleu MacAllister

Bugün Isobel'le alışverişe çıkmamın iki nedeni var. Sin hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum ama aynı zamanda Isobel'e yakınlaşmak gibi bir amacım da var. Eğer arkadaşım ve sırdaşım olursa beni evine davet edebilir; Thane'le paylaştıkları eve. Onu orada öldürmeyi ve rakipleri yapmış gibi göstermeyi planlıyorum.

Aptal değilim. Gözlem altında olduğumu biliyorum ama muhbir olduğumdan şüphelendikleri için yapıyorlar bunu. Esas düşmanlarının ben olduğum hakkında bir fikirleri yok. Thane öldükten sonra bile bunu bilemeyecekler. Bu yüzden gerçek ismimi kullanmaktan çekinmedim. Kadınları ve onların kapasitelerini dikkate almadıkları için aptal olan onlar. Usta bir suikastçı olduğumdan asla şüphe etmeyecekler.

"Bu nasıl?" Elimi yumuşak, platin rengi bir yatak örtüsü üzerinde gezdiriyorum. "Kadınsı bir renk değil ama detayları ve kenarlarındaki süslemeleri sayesinde öyle görünüyor. Duvar rengine çok uygun olacağını düşünüyorum."

"Neydi rengi?"

"Soluk mavi." Tam duvarlarının renginde bir yatak örtüsünü gösteriyorum. "Buna çok yakın ama biraz daha metalik mavi."

"Katılıyorum, platin set çok yakışır."

"Ben de öyle düşündüm." Satış görevlisine bakıyorum. "Büyük boy yatak için bu setten alacağım. Tıpkı buradaki gibi tüm örtüleriyle istiyorum." Sin'le beraber geçirdiğimiz ilk gece batan çarşaf geliyor aklıma. "Ekstra çarşaf da ekleyin."

Satış görevlisinin aldıklarını hazırlamasını beklerken Isobel'le ev eşyaları bölümünü dolaşıyoruz. "Sin, Thane'le nasıl evlendiğimizi anlattı mı?"

Isobel'in aksanı Sin'den çok daha belirgin. Nedenini bilmiyorum. Bazen söylediklerini anlamakta güçlük çekiyorum.

"Büyükbabasının Kardeşliği güçlendirmek için sizi evlendirdiğini söyledi."

"Doğru. Bu rol için doğmuşum. Seçme şansım olmadı ama sen dünyadaki istediğin adamı seçmekte serbestsin."

Konuyu nereye getirmeye çalıştığından emin değilim. Susuyorum.

"Oğlumun kumaşı babasının aynısı. Thane çocukken onu elimden aldı, o yüzden bugünkü halini almasında söz hakkım olmadı. Babasına bak oğlunu al dediğimde şaka yapmıyordum. İkisi de canavarlar."

Birinin öyle olduğu kesin. "Sin bir canavar değil." Sinirlendiğim için biraz uzaklaşıyorum ama sonra durup ona doğru dönüyorum. Hiç düşünmeden parmağımı ona doğru uzatıyorum. "Bir daha asla söyleme bunu bana."

Tepkim hoşuna gitmiş gibi gülümsüyor. Beni test mi ediyordu? "Şimdiden ona karşı boş değilsin. Âşık mısın ona?"

"Sanırım olmak üzereyim." Her geçen gün daha yaklaşıyorum.

"Sana âşık olduğunu düşünüyor musun?"

Sin'in öyle bir yetisi olduğunu zannetmiyorum. "Sanmam."

"Olacak. Ama bir Kardeşlik lideriyle birlikte olmakla ilgili bilmen gereken bir şey var. Âşık olmak oğlum için iki kenarı da keskin bir kılıç. Ağzından 'Seni seviyorum' kelimelerini duyan kişi lanetlenmiş demektir. Seni sevmek onu güçsüzleştirir ve bu nedenle senden uzaklaşacaktır."

Annem ve Thane'in başına gelen bu muydu? Ona âşık oldu ama kendisini zayıflattığını görünce öldürmek zorunda kaldı? Öyle olduğunu sanmıyorum. Kolayca çekip gidebilirdi.

Alışverişiimi tamamlıyorum ve Isobel'in arabasına dönüyoruz. "Seni sevdim Bleu. O yüzden uyarma ihtiyacı duydum. Zalimlik yapmaya çalışmıyordum ya da oğluma karşı bir kinim yok. Onu çok severim." Sin'in bunun pek farkında değil.

"Sin'in bana neler anlattığını duysanız şaşırırdınız."

"Sin'e âşık olman yanlış çünkü bizim dünyamızı tanımıyorsun. Bizim yollarımızı anlamaya başladığında, dışına çıkmak için geç kalmış olacaksın." Arabaya girmeden önce bir an duruyor. "Seninle arkadaş olmak istiyorum ama bu konuyu tekrar açarsam olabileceğimizi sanmıyorum, o yüzden de açmayacağım. Ağzımı kapalı tutacağım. Anlaştık mı?"

"Evet, teşekkürler. Öylesi daha doğru olur."

Isobel'le güzel bir gün geçirdim. Beni Sin'le birlikte olmam gerektiğine ikna etmeye çalışmadığı zamanlar eğlenceli bir kadın. İyi niyetli olduğu ve benim için iyi olanı istediği için saygı duymalıyım ona. Çıkmaza girdiği için de artık bana akıl vermeye çalışmayacağını düşünüyorum.

Yatak odasına girip nevresim takımını değiştirmek için Sin'den önce eve geliyorum. Ne kadar davetkar olduğunu görünce şaşırmasını istiyorum. Beğeneceğinden neredeyse eminim. Ne düşünürse düşünsün, en azından dağıtmak hoşuna gidecektir. Benim de.

Âşık olmayabiliriz ama şehvetli olduğumuz kesin. Bazen birbirimize yeterince sahip olamıyormuşuz gibi hissediyorum. Onunla olmak çılgın bir his. Birini bu kadar isteyeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Herkes böyle düşünüyor mudur diye merak ediyorum. Sanmam. Öyle olsaydı insanlar evlerini terk etmezdi.

Thane'i öldürebilecek yakınlığa ulaşınca kadar Sin'in sevgilisi rolünü oynayarak zaman geçirmek yanlış gelmiyor. Fakat görevimi asla unutmamalıyım. Odağımı kaybetmemek için ara sıra kendime hatırlatmalıyım bunu.

Sin mesaj atıp on gibi evde olacağını söylemişti. O yüzden duş alıp bacaklarımı iki kere tıraş ediyorum. En sevdiğim vücut losyonunu sürüyorum. Sonra da siyah, ipek geceliğimi giyiyorum ve üstüne de bugün aldığım sabahlığı geçiriyorum.

Yeni nevresimlerimizin üzerinde uzandığımda saat dokuz kırk beş. On oluyor ve Sin ortada yok. On birde sinirlenmeye başlıyorum. Gece yarısı olduğunda endişeleniyorum ve mesaj atıyorum. Cevap yok. Aramak geliyor içimden ama Kardeşlik meseleleriyle uğraştığına eminim. Onu rahatsız etmek ya da tedirgin bir kız arkadaş gibi görünmek istemiyorum.

Bahse girerim bir sorun varsa Lorna'nın haberi olmuştur. Kardeşlik üyeleriyle dolu bir barda çalışırken bir sürü şeyden haberin oluyor.

Numarasını tuşluyorum. Daha bir kere bile çalmadan

ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve telefonu kapatıyorum. Yatağa koşup baştan çıkarıcı pozumu alıyorum.

Bir süre sonra sesler duyuyorum, birkaç kişi koridor-
dan yatak odasına doğru geliyor. Panikliyorum. Kapı çar-
parak açıldığında yataktan yuvarlanarak Sin'in tabanca-
sını koyduğu komodine doğru uzanıyorum. İki kişi koluna
girmiş Sin'i yatağa taşıyorlar. Gömleği kan içinde ve leke
sağ omuzunda yoğunlaşıyor. "Tanrım! Ne oldu?"

Sin külçe gibi yığılmadan hemen önce yataktan kalkı-
yorum. "Yine gittim kendimi vurdurdum."

"Öyleyse niye hastanede değil de buradasın?"

Gömleğinin düğmelerini çözüyor ve çıkarıyor. "Yetkili-
lere rapor edilme riskini alacak kadar kötü değilim."

Bu saçmalık. "İnsanların tedavi edilmeyen kurşun ya-
rasından enfeksiyon kapıp öldüklerinden haberin var mı?"

"Tedavi edileceğim. Jamie yolda. Dikiş atılacak ve
eskisinden daha iyi olacağım. Ayrıca enfeksiyon kapma-
mam için antibiyotik de vereceğinden eminim. Her şey
yoluna girecek tatlım." Yatak odasında bekleyen iki ada-
ma başıyla işaret ediyor. "Gidip salonda bekleyin. İçki do-
labından ne istiyorsanız alın."

Çıkıyorlar ve kanlar içindeki yaralı Sin'le yalnız kalı-
yorum. Kurşun yaralarına yapılması gereken ilk yardım
uygulamalarını hatırlamaya çalışıyorum. "Baskı uygula-
malıyım."

"Hayır tatlım, bunu yapmana gerek yok."

"Burada hiçbir şey yapmadan duramam."

"Bir koşu sokağa fırlayarak iğne ve iplik bulup dikme-
ye başlayabilirsin belki?" Ukalalık edebildiğine göre yete-
rince canı yanmıyor.

"Dikiş konusunda pek iyi değilim, o işi Jamie'ye bıraksak
daha iyi olur." Yanına oturuyorum. "Canın yanıyor mu?"

“Evet, orospu çocuğu gibi yanıyor. Sert bir içkiden bir yudum almak iyi gelebilir.”

“En azından bunu yapabilirim.”

Elimde viskiyle dönüyorum ve oturur pozisyona gelmesine yardımcı oluyorum. “Jamie acını azaltmak için bir şeyler verecek mi?”

Oturup bir bardak Johnnie Walker’ı kafaya dikerken yüzünü ekşitiyor. “Evet ve ben de memnuniyetle alacağım.”

“Bir tane daha?”

“Evet.” Kapıdan çıkarken arkamdan sesleniyor, “Şişeyi getir.”

Onun için bu kadar endişelenmem şaşırtıyor beni. Yaşamaya ya da ölmesi umurumda olmamalı ama elimde değil, umursuyorum.

Yanına dönüyorum ve elini geceliğimin yumuşak, ipeksi kumaşında gezdiriyor. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler.”

Elini kalçama götürüp okşuyor. Kurşun yarasıyla yatağa uzanmış halde ama elleri rahat durmuyor. Azgın piç. “Adamlarımın seni böyle görmesi hoşuma gitmiyor. Bu manzara yalnızca bana ait olmalı.”

“Planım öyleydi.”

“Üstelik yatak örtüsü de yeni.” Fark etmesine şaşırdım. “Hoşuma gitti.”

“Benim de gitmişti ama sen üstünü kana bulamadan önce.” Sırıttıyorum çünkü vereceği kaba karşılığı tahmin edebiliyorum. “Aklından bile geçirme Breck.”

Gülüyor. “Kısa zamanda beni çok iyi tanımışsın.”

Yataktan kayıp onunla yüz yüze gelecek şekilde dizlerimin üstüne oturuyorum. Elini avucumun içine alıp sıkıca kavıyorum. “Bu gece neler olduğunu anlat bana.”

"Bazen işleri benim halletmem gerekiyor. Kardeşlerden biri sınırı aştığında, cezasını infaz edecek kişiye götürmek benim işim. Her zaman gönüllü olmuyorlar tabii... ama bir şekilde gelmelerini sağlıyorum."

"Kötü bir şey yapar ve cezalandırılmam gerekirse, bunu başka birisi mi yapacak yani?"

"Kesinlikle hayır. Sana dokunabilecek tek kişi benim." Başparmağını başının üstünde gezdiriyor. "Eve gelip sana dokunabilmek için can atıyordum. Bütün gün bunu düşündüm."

"Biliyorum, ben de."

Jamie odaya girip Sin'in yanına geliyor. "Yine başını ne belalara soktum kardeşim?"

"O Neil Allaway boku haftalardır kaçıyor benden. Bu gece buldum onu ama peşindeyken vurdu beni."

"Yakalayabildin mi bari piçi?"

"Tabii ki yakaladım. Sangster'in ellerinde artık." Sangster'in kim olduğu hakkında bir fikrim yok ama Neil'in başı büyük dertte olmalı. Ben bile anlayabiliyorum bunu.

"Dur bakayım bir."

Jamie'nin rahat çalışması için kenara çekiliyorum. "Hâlâ içeride mi?"

"Evet."

"Sadece hafif bir sıyrık olduğunu söylemiştin." Alçak herif, bana yalan söylemiş.

Jamie çantasına uzanıyor ve fenerini çıkarıyor. "Yarayı açtığımda, kurşunu bulabilmem için feneri buraya tutman gerek."

Bu ne şimdi? Ortaçağda mı yaşıyoruz? "Ciddi misin? Ben burada durup feneri tutarken sen de etini mi deşeceksin?"

"Bu iş böyle yapılır Tatlı."

"Feneri tutabilir misin yoksa içerideki heriflerden birini mi çağırmalıyım?"

"Benim tatlının gözü pektir." Sin elimi sıkıyor. "O yapar."

Yanında kalmamı istiyor. Nasıl hayır diyebilirim? "Yaparım."

Kurşun yiyen ajan arkadaşlarımın yanında kalmıştım ama bu tamamıyla farklı bir tecrübe. Jamie'nin yaptıklarını izlemek istemiyorum. Kafamı her çevirmeye kalktığımda ışık hareket ediyor ve beni fırçalıyor. O yüzden, uzun bir iğneyle ona lokal anestezi yaparken ve paslanmaz çelik kargaburnu omuzuna sokarken gözümü Sin'in yarısından ayıramıyorum. "Acısını dindirmek için bir şey veremez misin?"

"Verdim. Koluna lidokain ve morfin enjekte ettim. Sorun yok."

"Sorun var gibi görünüyor." Elim, canımı acıtacak kadar sıkıyor. "Bir içki daha ister misin?"

"Geri çevirmem."

Bardağını dolduruyorum ve bir dikişte bitiriyor. "Teşekkürler."

Yatağa uzanırken homurdanıyor. "Haydi bitirelim şu işi."

"Dışarıdakilerden birini içeri çağırıp ışığı tutmasını söyle, böylece onunla konuşabilirim." Acısını tamamen yok edemem ama belki zihnini biraz olsun rahatlatırlım.

Jamie sesleniyor ve sıska olan içeri geliyor. Sin'in elini tutuyorum ve Jamie işine geri dönüyor. "Çocukken birkaç kere serum takılmıştı bana. Babam da böyle yapardı o zamanlar. Yatağın yanına çömelir, elimi tutar ve konuşurdu. Sesi acıyı tamamen geçirmezdi ama beni sakinleş-

tirirdi. Babanın sana her şeyin yoluna gireceğini söylemesinin özel bir gücü var. Doğruyu söylediğine inanmama şansın yok,” diyorum.

“Küçükken zatürree olup hastaneye kaldırıldım. Serum yoluyla antibiyotik verdiler ve çok canım acıdığı için ağladım. Babam hepsini bitirmemi ve bebeklik yapmayı bırakmamı söyledi. Sanırım beş yaşındaydım.”

Sin yüzünü buruşturdu. Dönüp Jamie'ye baktım. Derinlere dalıyor.

“Yavaş ve derin nefes al.” Dediğimi yapıyor ve göğsü genişliyor. “Şimdi yavaşça ver. Gözlerini kapat ve nefese odaklan. Acıyı zihninden dışarı çıkar. Yapabilirsin.”

Dört kere tekrarlıyoruz bu döngüyü, konuşarak onu yönlendiriyorum. Sonunda Jamie iyi haberi veriyor, “Yakaladım.”

Şükürler olsun!

“Çok derine girmiş piç.” Eldivenli elindeki kurşunu ışığın altına tutuyor. “Üzgünüm dostum. Canının çok fena acıdığını biliyorum. Yeterince uzun bir iğnem olmadığı için anestezi o kadar derine etki edemedi. Normalden fazla acımasının nedeni bu.”

Şimdi yarayı dikmesi gerektiğini bildiğim için bir viski daha dolduruyorum. Hiç tereddüt etmeden içiyor. “Bu kısım fazla acıtmayacak çünkü deri uyuşmuş durumda. Derinleri oyma işi canımı okudu.”

Duruşunda büyük bir fark görebiliyorum. Çok daha rahat artık.

Elimi tutmaya devam ediyor. Başparmağını, Jamie'nin göremeyeceği şekilde avucumun içinde dolaştırıyor. “Annemle bugünkü alışveriş nasıl geçti?”

Jamie durup bize bakıyor ama hiçbir şey söylemeden dikiş dönüyor.

“Şaşırtıcı derecede iyi geçti. Bu nevresim takımını seçmeme yardım etti. Onun hakkında yanıldığını söylemek istiyorum ama doğru bir zaman değil.

“Az önce batırdığım nevresim takımını.”

“Değiştirilebilir. Sen iyisin. Önemli olan bu.”

Başının yanındaki yastıklardan birini alıyor. “Aynısını tekrar almanı istiyorum. Fırfırlı yastıkları filan, hepsini.”

“O kadar mı sevdin?”

“Sen sevdiysen ben de severim.”

Jamie müdahalesini bitirip çıkıyor ve ikimiz yalnız kalıyoruz. “Pantolonunu çıkarmalıyız.”

“Aklımı okudun.” Ben pantolonunu çekerken kalçalarını kaldırıyor. “Bitkinliğimden faydalanmaya çalıştığını zı düşünüyorum Bayan MacAllister.”

“Çok beklersin.”

“Evet, sonsuza kadar bekleyebilirim.”

Boğuşarak pantolonunu çıkarıyorum ve onu boksör külotuyla bırakmaya karar veriyorum. Morfin etkisini göstermeye başlıyor. Bu koca bebeği giydirmek istemiyorum.

Nefesi ağırlaşıyor. Uykuya dalıyor.

Bu kadar zamanda Sin’le böylesine yakınlaştığıma inanamıyorum. Mümkün olduğu kadar hızlı olmasını planlamıştım aslında. İş bitirip eve dönmek istiyordum fakat bu kadar kısa sürede gerçekleşebileceğini hayal bile etmemiştim. Bu hızla gidersem, çok yakın zamanda Thane’in evine sızarım. Buradaki işim de bitmiş olur.

Sin’in alnına düşen saçları çekiyorum. “Burada gittiğimde seni özleyeceğim. Gerçekten özleyeceğim.”

On Altıncı Bölüm

Sinclair Breckenridge

Bleu birkaç gündür yaptıklarımın hoşlanmıyor. İyi-
leşme için evde kalmam gerektiğini düşünüyor. Ben
farklı düşünüyorum.

Pek çok açıdan birbirimize benziyoruz ama bu onlar-
dan biri değil. Bu yaranın önemsiz olduğunu anlatmak
için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Omuzuma giren
basit bir kurşun yalnızca. Çok daha beterlerini geçirdim.

“Bay Breckenridge.” Başımı kaldırdığımda sekterimin
masamın başında durduğunu görüyorum. “İyi misiniz?”

“Tabii ki.”

Şaşırmış görünüyor. “Cevap vermeden önce üç kere
seslendim size.”

“Üzgünüm duymamışım.”

“Yüzüme bakıyordunuz efendim.” Hiç sanmam. Yüzü-
ne bakarken adımlı söylemiş olsa hatırlardım. “Normal
görünmüyorsunuz Bay Breckenridge. Yüzünü soluk.”

Gerçekten de pek iyi değilim. “Bir şey düşünüyordum
herhalde. Bugünün geri kalanında dinlensem iyi olacak.”

“Hafta sonu fazla yorulmayın,” diyor Heather. “Pazar-
tesi kendinize gelmiş olursunuz.”

Evet, dinlenmeye ihtiyacım var. “Öyle yapacağım.
Haftaya görüşürüz.”

Arabama biniyorum fakat sonrası yok. Sterling inmem için kapıyı açtığı anda kendime geliyor. İşten eve gelişi-miz kayıp. "İyi misiniz efendim?" Hayır, değilim. Bir ters-lik var.

"İyiym. Bugünlük bu kadar."

Eve girip Bleu'ye sesleniyorum. Sessizce yanına yak-laşmanın doğru bir hareket olmayacağını öğrendim artık. Ne olduğunun farkına varamadan suratıma yumruğu in-diriverir. "Tatlım, erken geldim."

Evini arka tarafından salona geliyor. Günlük koşusun-dan yeni döndüğü anlaşılıyor. "ne güzel bir sürpriz. Bir-kaç saat sonra gelirsin diye düşünüyordum."

Sözüne geldiğimi öğrenmek hoşuna gidecek. "Korka-rım siz haklıydınız Dr. MacAllister. Yaram sonunda beni yere serdi."

"Gördün mü? Biliyordum böyle olacağını, artık inanı-yor musun bana? Dinlenmen gerek."

Tartışacak halim yok. "Biraz kanepeye uzanacağım. Belki televizyon seyredirim."

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

"O zaman duş alacağım. Çok terliyim." Normal zaman-da, onu terli yakalamaya bayılıyorum çünkü bu kıyafetle-rini çıkarıp banyoya girmesine yardım edebileceğim anla-mına geliyor. Ama bugün yapamam.

Kanepeye devriliyorum.

"Duştan sonra sana bugün çektiğim fotoğrafları gös-termek istiyorum." Yatak odasına doğru giderken sesi de giderek azalarak kayboluyor. "Muhteşemler. Sanırım bir gezi dergisine filan satabilirim." Belki de bayılmak üzere olduğum için öyle hissediyorum.

Bleu'nün sesiyle uyanıyorum. "Breck! Ateşler içindesin."

"Hımm?.." Yine anlamakta güçlük çekiyorum.

Yüzümde eller dolaşüyor, alnım ve yanaklarım arasındadır gidip geliyorlar. "Yanıyorsun."

Hayır yanmıyorum. Soğuktan titriyorum. "Battaniye ihtiyacım var. Donuyorum."

"Seni kaldırıp acile götürmem gerek."

Bunu anlıyorum. "Hayır, götüremezsin."

"Hastasın. Hem de çok fena."

"Olabilir ama hastaneye gitmiyorum." Sesim çok sert. Bunu tartışacak halde değilim.

"Bir terslik var bunda."

Isınmak için top şeklinde büzülüyorum. "Jamie'yi ara."

"Üzgünüm ama onun yapacağı tedaviye inanmıyorum artık."

Başım dönmeye başladığı için ellerimle gözlerimi kapatıyorum. "Jamie'yi ara dedim."

Somurtarak ceketimin cebinden telefonumu çıkarıyor. "Benim, Bleu. Gelip hemen Sin'i görmem lazım. Ateşi çok yüksek ve hiç iyi hissetmiyor."

Ayaklarımın yanına oturuyor ve onları ovuyor. "Geliyor. Ne zamandır ateşin var?"

"Hiçbir fikrim yok. Pazartesi mahkemeye çıkacak bir dava üzerine çalıştım bütün gün. Düşünecek vaktim olmadı." Bugünkü kafa karışıklıklarımı anlatmam gerek ona. "Bugün birkaç olay oldu. Sanırım hafıza kaybı yaşadım birkaç defa."

Eli duruyor. "Nasıl bir hafıza kaybı?"

"Sekreterim dikkatimi çekmekte güçlük yaşadı."

"Önemli bir davayla meşgul olduğunu söyledin. Belki dalgındın."

"Tam karşımda duruyordu. Söylediğine göre üç kere

seslenmiş ve ben yüzüne boş boş bakmışım. Hiç hatırlamıyorum.”

“Ah.”

“Ve eve geliş yolunu da hatırlamıyorum.”

“Kurşun yarısından sonra enfeksiyon kapılabilir. Ateşlenmeni anlıyorum o yüzden ama zihinsel bir etkisi olmamalı. Endişelenmeye başlıyorum.”

Ben de. “Jamie dışında kimseye söyleme bunu.”

“Ailene bile mi?”

“Özellikle onlara.” Babamın Abram’a benim iyi olmadığımı söylemesini istemiyorum. Bleu’ye ikinci kez harekete geçmek için mükemmel bir fırsat olarak görür bu durumu. “Ciddiyim. Onların öğrenmemesini istememin önemli nedenleri var. Bir kelime bile etme.”

“Etmem.”

Kanepeye uzanıp Jamie’yi bekliyorum. Bundan daha beter olabileceğimi tahmin etmiyordum ama Jamie geldiğinde kendimi çok daha kötü hissediyorum. Kesinlikle bir terslik var. “Pantolonumun paçasını sıyrıyor ve bileğimi sıkıyor. “İdrarın normal mi?”

“Normal derken?”

“Rengi ya da miktarı değişti mi?”

Şimdiye kadar aklıma gelmemiştir. “Daha koyu ve eskisi kadar çok yapmıyorum.”

“En iyi ihtimalle serum ve antibiyotik alman gerek.”

“Hadi yap o zaman.”

Karşımdaki sandalyeye oturuyor. “Körlemesine bir tedavi olur bu. Basit bir enfeksiyondan daha fazlası olmadığından emin olmak için kan tahlili yapılmalı. Bir laboratuvarım olmadığı için hastaneye gitmen gerek.”

“Hadi ama Jamie. Hastaneye gidemeyeceğimi biliyorsun.” Altı yıl önce taburcu olduğumdan beri adımımı at-

madım. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Seni burada tedavi edebileceğimi düşünsem gitmeni tavsiye etmezdim. Üzgünüm ama enfeksiyonun yaratabileceği inflamatuvar tepkiyi göz ardı edemeyiz. Bunun için gerekli ekipmanım yok.”

“İnflamatuvar tepki mi? Ne demek bu?” diye soruyor Bleu.

“Vücudun bazı durumlarda enfeksiyona verdiği bir tepki.”

Sanırım ortada önemli bir sorun var ve bana söylemek istemiyor. “Lafı geveleyip tıbbi saçmalıklarla geçiştirmeye çalışma beni. Ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Kafa karışıklığı yaşadın mı hiç?”

Bu fena işte. “İki olay oldu.”

Yanıtından hoşlanmayacağım belli ki. “Kan zehirlenmesi yaşadığını düşünüyorum. Zaman kaybedemeyiz. Hemen gidip tahlil yaptırmalısın. Çıkan sonuçlara göre de enfeksiyonunu tedavi edecek antibiyotik seçilecek.”

Duymak istediğim şey bu değildi. Hastane yatağında yatarak Bleu’yü Abram’dan koruyamam. Fakat ölürsem hiç koruyamam.

Hastaneye geldiğimizde durumum daha da kötüleşiyor. Zihnim iyice bulandığı için muayene sırasında konuşmaları Jamie yapıyor.

Hastaneye yatışım onaylanıyor ve kan zehirlenmesi teşhisi konur konmaz tedaviye başlanıyor. Her şey çok hızlı geliyor ve benim yokluğumda Bleu’ye kimin bakaacağı konusunda endişeleniyorum.

“Thane’in burada olduğundan ve neler olup bittiğinden haberi olmalı.”

Jamie haklı. Bunu ondan saklayamam. “Evet. Aradı-

ğında annemi hastaneye çağırır mısınız? Onunla konuşmam gerek.” Yirmi yıldır ilk defa anneme ihtiyaç duyuyorum.

“Tamam söylerim.”

Jamie çıkıyor ve Bleu gelip yanına oturuyor. Ne Jamie ne de Bleu durumum hakkında konuşmuyor ama hızla kötüye gittiğini biliyorum. Odaklanma yetimin zayıflamasından anlıyorum. “İki kelimeyi bir araya getirme yetimi kaybetmeden önce sana söylemem gerekenler var.”

Elini elime sarıp yaklaşıyor. “Tamam.”

“Eğer kurtulamazsam, İskoçya dışına çıkan ilk uçağa atlayıp arkana bile bakmadan Edinburgh’u terk etmelisin.”

“Hayır!” Doğruluyor, sırtını dikleştirerek yüzüme bakıyor. “Neden bahsediyorsun? Ölmeyeceksin sen.”

Aklımın başımda olduğu son anları tartışarak geçirmek istemiyorum. “Eğer ölürsem en kısa zamanda burayı terk edeceğine söz ver.”

Elimi dudaklarına götürüp öpüyor. “Peki. Terk edeceğim ama sen ölmeyeceksin.”

“Tatlım, gerçekçi olalım. İnsanlar insanlar kan zehirlenmesinden ölüyorlar. Kurşun yaralanmasından sonra pek çok kardeşimin başına geldi bu.”

“Hayır.” Elimini yüzüne götürüyor ve yanağına sürüyor. “Hayatımda ilk defa mutluluğu buldum. Bırakmaya hiç niyetim yok.”

“Sır perdesini hiç kaldırmadın.”

“Sırlarımı öğrenmek istiyorsan biraz daha buralarda takılman gerek.”

“Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum Tatlı Bleu.” Parmaklarını öpüyor ve gözlerini hafifçe yumuyor. Yanağına tek bir damla gözyaşı düşüyor. “Bırakmayı ben seç-

miyorum. Savaşacağım ama benim gücümü aşıyor.”

Parmaklarını benimkine dolarken gözlerini açıyor. “İçimi... görüyorsun,” diyor fısıldayarak.

Başıyla onaylayıp ellerini öpüyorum. “İçimi... görüyorsun.”

Birilerinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve ailemin kapının ağzında durduğunu görüyorum. “Konuşmanız bittiğinde gelebiliriz.”

“Hayır, lütfen girin.”

Bleu'nün gözlerinden daha fazla yaş boşalıyor. Bana değer veriyor. “Annem ve babamla biraz yalnız kalmam gerek.”

Gözlerindeki yaşları siliyor. “Tabii ki.” Ayağa kalkıp alnımdan öpmek için eğiliyor. “Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım.”

Boynunun arkasından tutup gerçek bir öpüşme için kendime çekiyorum onu. Son öpüşmemiz olabilir. “Konuşmam biter bitmez geri gelmeni istiyorum.”

“Tabii ki.”

Babam ayakta duruyor, annemse yanıma oturuyor. “James durumunun pek iyi olmadığını söyledi bize.” Ona hep böyle hitap eder.

“Doktor olan o,” diyorum cılız bir gülümsemeyle.

“Tamamen iyileşebileceğini söyledi,” diyor babam.

“Ya da ölebilirim. Yazı mı tura mı?”

“Sen bir Breckenridge’sin. Bunu atlatacaksın.” Kan zehirlenmesinin soyadımı umursayacağını zannetmiyorum.

Doğrudan onları çağırma sebepime geçiyorum. “Ya-kın zamanda Abram’la aramdaki tartışmayı babam biliyor ama senin de bilmeni istiyorum. Bleu’nün muhbir olduğunu düşünüyor. Ben dışarıdayken evime Malcolm’u yolladı, muhtemelen onu korkutup kimin için çalıştığını

öğrenmek için." Bir an durup nefes alıyorum. "Asıl amacının bu olup olmadığından emin değilim ama ölümcül bir sonucu oldu. Karanlık olduğu için Malcolm'u tanımayıp kaza sonucu öldürdüğüme inandırdım Abram'ı. Fakat olayın aslı bu değil." Başım döndüğü için tekrar duruyorum. "Bleu'ye saldırdı ve o da kendini savundu. Onu öldüren Bleu'ydü."

"Bu hiç iyi değil." Babam iç çekiyor. "Fakat Abram nasıl olduğunu öğrenmemeli. Yangına körükle gitmek olur bu."

"Yazık kızcağıza," diyor annem. "Şok geçirmiş olmalı." Malcolm'u boyun kısılcasına alıp boğduğunu göz önüne alırsak bundan pek emin değilim.

"Bleu konusunda ona güvenmiyorum."

"Haklı nedenlerin de var gibi görünüyor," diyor annem.

"Baba, Bleu'ye kendisini koruyacağıma dair söz verdim ve bu yataktayken bunu yapamam. Ben buradayken Abram saldırmaya karar verirse onu koruyabilecek tek kişi sensin."

"Senin için ona göz kulak olurum oğlum."

"Anne, çocukluğumdan beri senden hiçbir şey istemedim ama şimdi istiyorum çünkü sana ihtiyacım var. Babam her zaman onun yanında olamaz. Lütfen onu yanına al. Senin çatın altındayken ona dokunamaz."

"Güvende olmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler." Üstümden bir yük kalktığını hissediyorum.

"Bu kıza değer veriyorsun değil mi?" Soru sormuyor. "Bunu görebiliyorum."

Yaşam ve ölüm arasında gidip gelmiyor olsam bu gerçeği kabul edebileceğimi zannetmiyorum. "Evet, hem de çok."

"Birini önemseyebileceğini hiç düşünmemiştim." Annemin benim bencil biri olduğumu düşündüğünü biliyorum.

"Beklenmedik bir durum." Bir kadını önemseyebileceğimi ben de hiç düşünmemiştim.

"Sana âşık olmak üzere olduğunu söyledi bana. Bence olmuş." Annemin yüzü gülüyor. "Ona âşık mısın?"

"Benim aşkımla onu büyük bir hedef haline getirir." Tek tehdit Abram olmaz o zaman. "Âşık olmak istemiyorum ama kendimi tutamıyorum."

Babam ve annem önce birbirlerine sonra bana bakıyorlar. "Birbirinize ne söylediğinizi duyduk. Onu talep ettin değil mi?" diyor babam.

"Ettim. Ve pişman değilim. Yine ederim."

"Bunu saklaman akıllıca olur. Kardeşliğin bunu öğrenmesi işine gelmez."

"Zaten, öldüğüm taktirde burayı terk etmesini söyledim ona. Güvenle buradan uzaklaşmak için yardımınıza ihtiyacı olacak."

"Burada yatarken onun için endişelenme. Güvenli el-lerde olacak. Dinlen ve kendini toparlamaya odaklan."

Garip. Yetişkin hayatımda ilk defa annemle bir bağ kuruyorum. Bunun tek sebebi Bleu'nün hayatımıza girmesi. Onun sayesinde gerçekleşen bir ilk daha.

"Lütfen Bleu'ye gelmesini söyleyin. Neden sizinle kalması gerektiğini açıklamalıyım ona."

"Abram konusunda uyarmayacaksın onu değil mi?" diye soruyor Annem.

"Onun yanında paranoyak davranması için bir sebep vermeyeceğim tabii ki. Bu yalnızca onu daha da fazla şüphelendirir."

Annem yanıma geliyor ve çocukluğumdan beri yap-

madığı bir şey yapıyor. Bana sarılıyor. "Seni seviyorum Sinclair."

"Ben de seni seviyorum." Bu kelimeleri en son ne zaman söylediğimi ya da duyduğumu hatırlamıyorum.

Annem çıkıyor ve Bleu'yü içeri yolluyor. "Kendini koruma konusunda çok iyi iş çıkardığını biliyorum ama yalnız kalmanı istemiyorum. Ailemle konuştum, buradan çıkana kadar onlarla kalacaksın."

"Eğer iyi hissetmeni sağlayacaksa kalırım."

Tartışma yok mu? Çok kolay oldu. "Bunu istiyorum."

Güzel. Güvenliğini garantiye aldım. Şimdi tek yapmam gereken hayatta kalmak.

On Yedinci Bölüm

Bleu MacAllister

Sin'in durumunun bu hızla kötüleşmesine hazırlıklı değildim. Bir saat içinde, solunum cihazına bağımlı hale geldi çünkü kendi başına nefes almayı beceremiyordu. Bu geceyi atlatamaması ihtimali beni korkutuyor.

Ah, tanrım. Bu orospu çocuğunu önemsemeye ne zaman başladım? Nasıl oldu bu? Kim olduğunu bir tarafa bırakırsak, gerçek şu ki birbirimizi bu kadar bağlanacak kadar süredir tanımıyoruz.

Kendi sorumu yanıtlamış oluyorum aslında. Bir yabancısı değil o. Liam Sinclair Breckenridge'i yıllardır çalışıyorum. Uzun süredir hayatımın bir parçası. Buraya onun hakkında her şeyi bilerek geldim. Neredeyse her şeyi.

O bir hırsız ve benim için her şeyden daha değerli bir şeyi çaldı: Kalbimi. Bin yıl düşünsem annemin katilinin oğluna âşık olacağım aklıma gelmezdi. Ne kadar hastalıklı bir durum? Psikolojik bir tanımı bile olduğunu sanmıyorum.

Uzun süredir diğer insanların hissettiklerini bilmek istiyordum. Şimdi biliyorum ve tek istediğim buna son vermek. Yeniden hiçbir şey hissetmemek için her şeyimi veririm.

Acil bakım hemşiresi odaya girdiğinde elini tutuyo-

rum. "İki gündür yanından ayrılmadınız. Sizin de dinlenmeniz gerek."

Onu bırakamam. İki dakikalığına uyanıp beni ararsa ve bulamazsa ne olacak? "Arada bir uyukluyorum burarlarda."

"Yaptığınız şey uyumak olarak nitelendirilemez."

Sin'in saçlarını yüzünden çekiyorum. Saçlarının kesilmesi ve sakallarının da kısılması lazım.

"Uzun süredir beraber misiniz?"

"Yalnızca beş haftadır ama çok daha uzunmuş gibi geliyor. Hayatım boyunca tanıyormuşum gibi." Gerçek tam olarak öyle değil. Yıllardır onun hakkında bilgi sahibiyim. O ise beni yeni tanıyor.

"Onunla konuşuyor musunuz?" diye soruyor.

"Hayır." Bir bakıcının yapacağı bir şey bu. Bense bakıcısı değilim.

"Konuşmalısınız. Sizi duyabilirler."

"Ne diyebilirim bilmiyorum."

"Ne söylediğiniz önemli değil. Tek ihtiyacı olan sesinizi duymak ve yanında olduğunuzu bilmek. Korkuyorsa ya da aklı karışmışsa güvende hissetmesini sağlar ama daha da önemlisi iyileştirici bir etkisi olur."

Sesimin onu iyileştireceğini pek sanmıyorum ama zararı da olmaz. "Deneyebilirim."

Hemşire çıkınca Sin'e bakıyorum ve ona ne söyleyebileceğimi düşünüyorum. Bu tür şeylere alışık değilim. Fakat yardımı olacaksa denemeye hazırım. "Breck. Benim Bleu. Yanındayım. Yalnız değilsin." Elini sıkıyorum. "Hissediyor musun?" Tepki vermiyor. Elleri ya da gözleri kılmıdamıyor.

Sandalyeden kalkıp yatağa geçiyorum. Tüplere ve kablolarla takılmamaya özen göstererek yanına kıvrılıyorum.

Sesimi duymak ona yardım edecekse, dokunmam da iyi gelecektir.

Parmaklarımı tıraşsız yüzünde gezdiriyorum. "Sinclair Breckenridge. Hemen şimdi bana dönmeni istiyorum. Lütfen, buradayım, seni bekliyorum."

Elimi göğsüne götürüyorum ve altındaki kalp atışını hissediyorum. "Karanlığın içinde benim sesimi dinlemeni istiyorum. İçine sızmasına izin ver." Parmaklarımı koruyucu Keltik dövmesinde gezdiriyorum. "Seni bırakmıyorum. Hikâyemizin sonu henüz gelmedi."

Hiç.

"İçimi görmeni istiyorum."

Sin birkaç kez ölümün eşiğine geldi ama sonunda iyileşme belirtileri göstermeye başladı. Kolay olmadı ama neredeyse tamamen toparladı. Yarın hastaneden taburcu edilebilecek kadar iyi durumda. Bu da demek oluyor ki, bu geceden sonra ailesinin evindeki son gecem. Başka şansım yok. Thane'i öldürmem gerek.

Breckenridge malikanesindeki tüm güvenlik kameralarının yerlerine, Thane'in programına, girişteki güvenlik görevlerine ve rotasyon zamanlamalarına hâkimim. Şanslıyım, düşmanlarına kucak açtıklarının farkına varmadılar.

Verdiğim kararlar boğuşuyorum. Thane'i önemsedğim için değil. İçimdeki çatışmanın nedeni Sin'e karşı hislerim. Hayatını mahvedecek olmam hoşuma gitmiyor, özellikle de ölümle burun buruna gelmesinden hemen sonra. Fakat onunla Harry arasında bir seçim yapmam gerek.

Kalmaya devam edemem. Zaman benim düşmanım. Bu işi halledip eve, ölüm döşeğindeki babama dönmem gerek. Zaten planladığımdan çok daha fazla zaman kaybettim.

İşe koyulmadan önce Harry'nin güven veren sesini son bir kez duymaya ihtiyacım var. Aramak için takip edilemeyen telefonumu kullanıyorum. İlk çalışta açıyor. "Alo, kızım."

"Hesabımın durumuyla ilgili arıyorum." Şifreli konuşuyorum.

Harry'yle aramızda kimsenin bilmediği bir dil var. Her cümleyi belli bir şeyi anlatmak için dikkatle seçiyorum. Böcek yerleştirilmiş olmasına karşın, kimse söylediklerimi anlamasın diye yapıyoruz bunu. "Tüm bakiyemi çekiyorum yani hesabımı bugün kapatacağım."

"Thane'in evinde misin?"

"Evet."

"Bu gece harekete mi geçiyorsun?" Geçmek zorundayım. Başka bir şansım olmayabilir.

"Evet doğru."

"Dikkatli ol kızım. Aslanın inine girmiş bir kuzusun. Hata payı yok." Haklı. En ufak hatamda ölürüm. Oyun sona erer.

"Tabii ki."

"Tüm hayatını bu işe adanmışken hata yaparsan yazık olur. Sakin ol. Cinayeti aceleyle getirme." Tüm varoluşumu bu an üzerine kurdum. Bunun için yaşadım ve nefes aldım. Şimdi her şeyi mahvetmeyeceğim.

"Her şey doğru görünüyor."

"Halleder halletmez beni aramanı bekliyorum," diye hatırlatıyor Harry.

"Her şeyin yolunda gittiğini bildirmek için arayacağım."

"Seni seviyorum." Bunun için bir şifremiz yok.

"Teşekkürler." Onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama teşekkürle yetinmek zorunda.

Takip edilemeyen telefonu çantamdaki gizli bölmeye geri koyuyorum. Zihnimde son bir kez planın üstünden geçerek misafir odasına yürüyorum. Thane geç saatlerde ofisinde çalışıyor olacak. Bourbon içiyor, her gece en az üç bardak, yani refleksleri yavaşlamış ve zihinsel kapasitesi azalmış olacak. Kapıyı çalıp içeri gireceğim. Konuşmaktan başka bir motifim olmadığını düşüneceği için tehlikeyi sezemeyecek. Öldürmeden önce ona kim olduğumu söyleyeceğim. O geceyle ilgili tüm detayları hatırlatacağım. Yatağın altındayken nasıl silah sesleri duyduğumu, köpeğimi öldürüşünü izlerken nasıl dehşete kapıldığımı ve yüzüme yastık bastırırken nasıl korktuğumu anlatacağım. Bitirdiğimde, dizleri üstüne çökmesini isteyeceğim. Umarım tabancamı şakağına dayadığımda onu öldürmem için valvarır.

Zaman geldi.

Koridorda yürüyorum ve tam planladığım gibi hareket ediyorum. Kapıyı çalıp beni içeri çağırmasını bekliyorum.

Thane'in kapısında beklerken, tüm hayatımı ve sevdiğim her şeyi bu an için feda ettiğimi fark ediyorum. Tüm varoluşum bu infaza adanmış durumda ve birden anlam veremediğim duygulara kapılıyorum. Hayattaki amacım sona ermek üzere. Bu iş bitince ne yapabilirim? Hayat boyu süren bir görevin sonundayım, rüyam sona eriyor. Mutlu olmalıyım ya da en azından tatmin olmalıyım ama olamıyorum.

İçeriden yanıt gelmeyince tekrar çalıyorum kapıyı. Yine cevap yok. Kapıyı açıp içeri girdiğimde kanepede uyuyan Thane'le karşılaşıyorum. Düzeltiyorum, leş gibi *bourbon* koktuğuna göre sızmış bir Thane'le karşı karşıyayım.

İnfazını çok kolay bir hale getiriyor. Böyle olmasını istemiyorum. Thane'i baygın haldeyken öldürmek tatmin

edici olmaktan çok uzak. Ölerken zarar verdiği küçük kızın gözlerinin içine bakmasını istiyorum. Hayatım boyunca böyle tasarladım bu anı, daha azıyla yetineceğimi sanmıyorum.

“Uyan Thane.” Omuzunu dürtüyorum ama uyanmıyor. “Uyan. Kafana kurşun sıkarken gözlerinde belirecek korkuyu görmek istiyorum.”

Kımıldanıyor ve elinden bir fotoğraf düşüyor yere. Fotoğrafi alıyorum. Onun gibi bir adam neye sevgi besler? Bayılana kadar içerken neyi kalbine bastırır?

O ve annem var fotoğrafta. Sarılmışlar, gülümsüyorlar. Bir kumarhanenin önündeler. Sanki... mutlu görünüyorlar. Âşık gibiler.

Neden bu fotoğrafa sarılmış? Belki de yaptıkları on sekiz yıl boyunca yakasını bırakmadı. Umarım öyledir.

Silahımın namlusunu şakağına yerleştiriyorum. Tıpkı yıllardır planladığım gibi. Tereddüt ediyorum, beklenmedik bir durum bu, hepsi Sinclair'in yüzünden.

Thane'i öldürürsem görevim biter ve burada durmam için bir neden kalmaz. Sin'le geçirdiğim zaman sona erer. Kum saatindeki son tanecik düşmüş olur. Birden, onu bırakıp gitmeye hazır olmadığının farkına varıyorum.

Bunu yapamam. Şimdi olmaz. Sin'le istediğim kadar zaman geçirmedim.

“Ne yapıyorsun burada kızım?” diye soruyor Isobel. Gözleri elimdeki tabancaya gidiyor. “Nereden buldun onu?”

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Yalan söylüyorum. “Uyuyamadım. Çay koymak için mutfığa inerken ışığı gördüm ve içeri girdim. Bunu yapmamalıydım ama iyi ki girmişim. Thane bunu elinde tutuyordu. Yanlış bir şey yapmasından korktum ve elinden aldım.”

“Ayyaş hergele.” Kafasını sallayarak tabancayı elimden alıyor. “Ben hallederim. Salona git, beraber bir viski içelim. Çaydan daha yardımcı olur uyumana.”

“Lütfen Thane’e bundan bahsetmeyin. Onu böyle gördüğümü bilmesini istemem.”

Masasına gidiyor ve tabancayı üst çekmecesine koyuyor. Thane onu bulmadan buraya tekrar gelip onu almam gerekecek. “Söylemem. Bizim küçük sırrımız olarak kalır.”

Yatmaya gitmeden önce Isobel’le bir içki içiyorum ve odama döndüğümde kendime sövüyorum. Silahımı kapı tırdığıma inanamıyorum. Umarım Thane yeterince viski içmiştir çünkü Isobel yatağa girince odasına tekrar girmem gerekecek.

Odama girince Harry’yi arıyorum. “Alo, baba. Harika haberlerim var. Sinclair yarın hastaneden taburcu oluyor.” Bu planladığımız bir konuşma değildi o yüzden doğaçlama yapıyorum.

“Hallettin mi?”

“Korkarım hayır.” Umarım Harry’yi hayal kırıklığına uğratmamışımdır.

“Sorun çıktı mı?” Gerçek bir konuşma yapmadığımız için mutluyum. Sorunun kalbim olduğunu ona nasıl anlatabilirdim bilmiyorum.

“Her şey yolunda ama toparlaması beklenenden biraz daha uzun sürecek.”

“Endişelenmeli miyim?” diye soruyor.

“Hiç gerek yok.”

“Tamam. Rahat konuşabildiğin en yakın zamanda ara, planı yeniden düzenlemeliyiz.”

“Tabii ki. Geçmiş olsun dileklerini iletirim Sin’e.”

O telefonu etmekten çekiniyorum. Harry’ye yalan söylemek istemiyorum ama oğluna âşık olduğum için Thane’i

öldürmeyi başaramadığımı söyleyemem ona. Bunu anlamasına imkân yok.

Sin, bir erkekte olmasını isteyeceğim her şeye sahip ama bir yandan da onu bu hale getiren her şeyden nefret ediyorum. İki uç arasında gidip geliyorum. Aşk ve nefret. Hangisinin daha güçlü olduğundan emin değilim.

Kirli işleri olmasa, Sin'in tam aradığım kişi olduğunu düşünüyorum. Hayatımın tek aşkı. Ona her bakışında kalbim bunu söylüyor. Birlikte olduğumuzda hissettiğim duygular, tam olarak âşık olduğumu hayal ettiğim zamanlardaki gibi. Tek eksisi, âşık olduğum kişinin bir organize suç örgütünün gelecekteki lideri olması.

Fırtınanın gelişini fark edemedim.

On Sekizinci Bölüm

Sinclair Breckenridge

“**K**anepeye uzanmak mı istesin yoksa yatağa geçmek mi?” Ah hayır. Annem üzerime titreme oyunu oynamadı, Bleu de yapamaz bunu.

“Tek seçeneğim bunlar mı?”

“Evet. Doktor bolca dinlenmen gerektiğini söyledi. Boş yere söylediğini de sanmıyorum.” Bir hafta önceki halimden kurtulmamı sağlamasının bir mucize olduğu göz önüne alınırsa, boşa konuşacağına ben de inanmıyorum açıkçası.

“Yatağı seçersem benimle gelir misin?”

Başını yana yatırıyor. “Gelirim ama aklımdaki nedenle değil.”

Onu ima etmiyordum. Sevişecek halim yok şu anda, maalesef. Tatlı Bleu’yle olmayı özledim. “Bana beş gün daha ver, sonra arayı kapatırız.”

Yaklaşıyor ve ellerini belime doluyor. “Dört gözle bekliyorum.”

“Benden daha hevesli olamazsın.” Öpüyorum. “Hımm... özlemişim.”

“Ben de.” Belimi sıkıyor. “Eve döndüğümüze sevindim.”

“Ailemle anlaşılabildiniz mi? Yani, benim yanımda ol-

madığın zamanlarda.”

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade beliriyor. “Ailen bana karşı çok iyiydi. Aşırı derecede. Konuk olarak, daha iyi bir şekilde ağırlandığımı hatırlamıyorum. Güney’den geldiğimi düşünürsen bunun ne kadar büyük bir iltifat olduğunu daha iyi anlarsın.” Gülüyor. “Çok konuk sever insanlarız.”

“Onlara teşekkür etmem gerek.” Sanırım hastanede bize kulak misafiri olduklarını söylemeliyim. “Seni talep ettiğimi biliyorlar.”

Şaşıyor. “Ve?”

“İkisi de sorun etmedi ama bunu sır olarak saklamamız gerektiği konusunda hem fikirler.” Özellikle de Abram’dan.

Gülümseyerek sarılıyor. “Benim söyleyebileceğim kimse yok.”

“Bardaki arkadaşlarını özlüyor musun?”

“Arkadaş olarak görebileceğim tek kız Lorna’ydı. O da belki. Pek umurunda olduğumu sanmıyorum.”

Sevgilimi incitmemiştir umarım. “Neden öyle?”

“Leith’e âşık.” Lorna Leith’le defalarca kez birlikte olmuştur ama romantik hisler beslediğine inanmam.

“Hımm... ve o da sana asılıyordu.”

“Arkadaşlığımızın neden sorunlu olduğunu anladın o zaman.”

Gayet mantıklı. “Kesinlikle.”

“Kardeşlikten kimseyle arkadaş olamam çünkü beni bir yabancı olarak görüyorlar. Dışarıdan geliyorum ve içlerine girmemi sağlayacak tek bilgiyi de onlardan gizlemem gerek.”

Sorunlu bir arkadaş çevresi olduğu kesin. “İkilemini anlıyorum. Özür dilerim.”

"Ama annene yakınlaştım. Bu iyi bir şey." Bleu ve annemin arkadaş olması hoşuma gidiyor.

"Kendi çoban böreği tarihini öğretti bana ve şu anda canım deli gibi salçalı biftekli sandviç çekiyor. Yanına da patates ve havuç?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Bu akşam yemek yapmayı düşünüyordum. Hastane yemeklerinden bıktım, eminim sen de bıkmışsındır."

"Senin yapacağın bir yemeği geri çeviremem." Bleu'nün her yaptığı yemek harika oluyor.

"Güney mutfağı mı seviyor musun?"

"Hem de çok."

"O zaman kanepeye geç, birazdan hazır olur."

Evim açık mutfak olduğundan kanepeye uzanıp rahatça Bleu'yü seyredebiliyorum.

Sağlam bir kız. Bildiğim tüm erkekler kadar iyi dövüşüyor, hatta onlardan daha iyi. Aynı zamanda da çok lezzetli yemekler yapabiliyor. "Beceremediğin bir şey var mı senin?"

"Hiç örgü öremem. Anneannem öğretmeye çalıştı bir ara. O kadar sıkıldım ki şişi birinin gözüne sokabilirdim." Nedense şaşırmıyorum buna.

"Senden bana kazak örmeni istememeliyim o zaman."

Gülüyor ve elindeki çatalla şişleme hareketi yapıyor. "İyi edersin."

Akşam yemeğinden sonra, yatma vakti gelene kadar televizyon seyre ediyoruz. Yan yana gecelik rutinlerimizi tamamlayarak yatmaya hazırlanıyoruz. Çok rahat hissediyorum. Bir aile gibiyiz.

Ölümle burun buruna gelen bir adamın düşüneceği tuhaf fikirler bunlar. Vücudumun yorgunluğuna yenik düş-

mekten korkuyorum. Gözlerimi bir saniye kapatırsam, bir daha ayılamayacağımı düşünüyorum. Her şey karanlığa gömülmeden önce Bleu'ye son kez baktığımda, saf anılar belirdi zihnimde; kâbuslarından uyandığında ona sarılışım, işe giderken alnını öpüşüm, karanlıkta nefesini dinleyişim. Uçuşan tüm bu anılar arasında en önemlisiyse, yan yana durarak yatağa hazırlanışımızdı. Ben pijamalarımı giymişim, o da yumuşak, dökümlü geceliğini.

Bleu yansımaları izlediğimi fark ediyor. Durup bana bakıyor. Diş fırçası puro gibi ağzından sarkıyor. "Ne?" Konuşurken diş macunun köpükleri dudaklarına saçılıyor. Tükürüp ağzını çalkalıyor.

"Bunu yapmayı özlemişim." Gözlerim sade, saten geceliğinin üstünde dolaşıyor. "Özellikle de üstünde böyle bir gecelik varken."

Önünü kapatıyor ve belindeki kuşağı bağlıyor. "Bakmayı kessen iyi olur çünkü aklındaki gerçekleşmeyecek. Vücudun sarsılmış durumda ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Beni neyin iyileştireceğini biliyorum. "Bakmayı kesmek istemiyorum."

"Bulabildiğim en az seksi olan gecelik buydu ama yine de problem olacaksa tişört ve yoga taytına dönebilirim."

"Asla." Sarılmak için arkasına yaklaşıyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Kesinlikle olmaz. Seni tatlı geceliklerinin içinde görmeyi çok özlemişim."

Boynun kenarını öpüyorum ve ürpererek bana yaslanıyor. Elini kolumdan aşağı götürerek parmaklarını benim kilere doluyor. "Çok korktum. Seni kaybedeceğimi sandım."

"Biliyorum." Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. İfade sinin bir süre devam etmesini istediğim için başının arkasını öpüp banyodan çıkıyorum.

Bir süre sonra losyonunu sürerek arkamdan geliyor ve yatağa girip yanıma uzanıyor. Yan dönerek bana bakıyor. "Seni kaybetmekten korktuğumu nasıl bilebilirsin?"

Elimi kalçasına koyup dairesel bir hareketle ovuyorum. "Söylediklerini duydum."

Kaşını kaldırıyor. "Ne söylediğimi sanıyorsun?"

"Beni bırakmayacağını, hikâyemizin sonuna gelmediğimizi söyledin. Kalma nedenin olmama izin ver."

Söylediklerimi ne reddediyor ne de onaylıyor. Zaten onaylamasına ihtiyacım yok. Tüm söylediklerini biliyorum.

Oturur pozisyona geçiyor ve parmaklarını benimkilere doluyor. "Duydukların hakkında ne hissediyorsun?" Sanırım bu kabul ediyor demek.

"Hikâyenin devamını bilmek istiyorum.

Doğrulup bir bacağını kasıklarımın üstünden geçirerek üstüme oturuyor. Öne eğiliyor, dirsekleri başımın iki yanına bastırıyor ve dudaklarımdan öpüyor. Elim bacaklarına koyup çıplak kalçasına ulaşınca kadar kaldırıyorum. "Bayan MacAllister, korkarım iç çamaşırı giymeyi unutmuşsunuz."

Yaramaz bir gülümseme yayılıyor yüzüne. "Sanırım öyle olmuş."

Bacaklarımdan arasına doğru geriliyor. Parmaklarını pijamamın beline geçirip çekiyor. Kalçamı kaldırıyorum ve pijamamın altını aşağı indiriyor.

Vücudunu dokunacak kadar benimkine yaklaştırıyor ama ağırlığını üstüme vermiyor. Yeniden üstüme binmek için yukarı geldiğinde geceliği üstünden kayıyor. Geriye eğiliyor ve sertliğim ılık kapısına dayanıyor.

Elimi karnına koyup ipeksi geceliğinin üstünde gezdiriyorum. Göğüslerini avuçlarıma alıyorum, elleri benimkilere dolanıyor ve göğüs uçları dokunuşlarımdan etkisiyle

sertleşiyor. Elleri göğsüne, omuzlarına ve sonra da boyunun arkasına doğru yükseliyor. Uzun saçlarını kaldırıp dağınık bir şeklide başının üstünde topluyor ve kalçalarını kivrırarak kasığını benimkine sıkıca bastırıyor.

Elimi geceliğinin altına sokuyorum ve o da saçlarını bırakıp geceliğinin altından tutuyor. Kafasının üstünden çıkarıyor ve fırlatıyor.

Şüphesiz, gördüğüm en güzel kadın o. Her şeyi mükemmel geliyor bana.

Aletimin ucuna uzanıp onu kaygan ve ılık girişine yerleştiriyor. İçine tamamen gömülene kadar üstüme çöküyor. Geriye doğru uzanıp elleriyle bacaklarıma dayanıp ağır ve ölçülü bir ritimde gidip gelmeye başlıyor.

Elimi, avucum yukarı gelecek şekilde çevirip parmaklarımla klitorisini bulmaya çalışıyorum. Ağzından kesik bir inleme duyduğumda doğru noktaya dokunduğumu anlıyorum. Yavaş, spiral bir hareketle başlayıp o hızlı hareket etmeye başladıkça hızını artırıyorum. "Ohh... tam orası Sin."

Fazla iyi gittiğimi anlamam pek uzun sürmüyor. Bitiş çizgisine benden önce ulaşabilir. "Yoksa gelmek üzere misin?"

"Evetttt!"

Ondan yavaşlamasını isteyemeyeceğim için daha sert sokmaya başlıyorum. Bir süre sonra orgazmım onunkine yaklaşıyor.

Kendinden geçip inlemeye başlıyor. "Ohh.. ohh."

Hemen arkasından ben de geliyorum. Uzun süre geçtiği için güçlü bir boşalma olacak. Doğrulup kalçalarını kavırıyorum ve onu sertçe kendime çekerek derinlerine dalıyorum. Kasılmalarım bitene kadar bırakmıyorum ve tamamen boşalıyorum.

Bittiğinde, elimi beline götürüp başımı göğsüne dayıyorum. "Seni çok özlemişim."

"Ben de seni özledim. Sana kavuştuğum için çok mutluyum." Ellerini yüzüme koyuyor ve yüzüne bakmam için kendine çekiyor. "Bir daha bana bunu yapma. Sakın."

"Elimden geleni yaparım." Ama Kardeşlikte olduğumu biliyor. Söz veremem.

Yüzümü tutmaya devam ediyor. "Benimle birlikte söyle."

Ne demek istediğini anlıyorum. Birlikte söylüyoruz. "İçimi... görüyorsun."

İç çekiyor ve kollarını omuzlarıma koyuyor. Yaramı unutup biraz fazla sıkı sarılınca irkiliyorum. "Oh, özür dilerim. Uzanman gerek senin."

Omuzumdan uzak durmaya çalışıyor. "Uzanırım ama benimle yer değiştirirsen. Yaramdan dolayı uzak duruyorsun böyle olunca." Onun yakınlığına hasretim. Bu hafta çok uzak kaldık.

Başını yaralı olmayan omuzuma dayayarak uzanıyor. Kolunu okşuyorum. Bir süre öylece kalıyoruz, sessizce birlikte olmanın keyfini çıkarıyoruz.

Sessizlik düşüncelerimi canlandırıyor, birlikte olduğumuz ilk gece geliyor aklıma. Bleu doğurganlık sorunlarını açıklamadı. Yalnızca önemsemeyeceğim bir şey olduğunu söyledi.

O zaman önemsemedim. Mutlu olmakla meşguldüm ve bu konuda soru sormayı düşünemezdim. Fakat şimdi durum değişti.

Hamile kalmayı deneyip başarılı olamadıkları sürece genç kızların doğurganlıkları konusunda rutin kontrole girmediklerini herkes bilir. Bleu'yle birlikte olduğumda bakire olduğuna göre durumu farklı. "Hamile kalamayacağına nasıl öğrendin?"

Hemen cevap vermiyor. "Hamile kalamayacağımı söylemedim."

Birden doğruluyorum çünkü bu konuyu açıklarken yüzüme bakmasını istiyorum. "Bana hamile kalamayacağını söyledin."

"Öyle anlamış olabilirsin ama söylediğim bu değildi."

"O zaman lütfen açıkla mısın?"

"Beni hamile bırakmakla ilgili endişen olmasın dedim. Aynı şey değil."

"Kısır olduğunu düşündüğüm için korunmadan seviyoruz."

"On yedi yaşımdan beri şiddetli polikistik yumurtalık sendromu yaşıyorum. Yirmi yaşında yumurtalıklarımın birini kaybettim ve kalan da fonksiyonsuz. Doktorum, büyük ihtimalle birkaç yıl içinde diğerini de kaybedeceğimi söyledi. Yani hamile kalmamın tek yolu rahim dışı gebelik."

Üreme uzmanı değilim ama temel bilgilere sahibim. "Yumurtalıkların yoksa, nasıl rahim dışı gebelik yaşayabilirsin?"

"Bebek yapmayı isteme ihtimalime karşı, iki sene önce bir kurtarma operasyonu geçirdim. Yumurtalarım ben kullanmayı isteyinceye kadar donduruldu."

Çocuk istemese böyle bir şey yapmazdı. "Bebek yapmak istiyorsun." Nedenini bilmiyorum ama bu açıklama beni rahatlattı.

"İstiyorum, hem de çok ama koşullar elverişli olursa. Sen istemiyor musun?"

"Ne istediğimi düşünmek istemedim çünkü benden bekleneni biliyordum. Kardeşliğin onayladığı bir nikâh kıyıp geleceğin liderini dünyaya getirmem bekleniyor. Kendimi bildim bileli bunu zihnime kazıyorlar."

“Çok kasvetli bir bağıklık yemini bu.” Daha doğru bir şekilde ifade edemezdi.

“Karım başlangıçta benden nefret etmese bile, oğlunu elinden alıp Kardeşliği yönetmek üzere eğitmeye başladığımda etmeye başlayacaktır.” Annem ve babam arası da bu yüzden açıldı.

“Karını Kardeşlik içinden seçmezsen ne olur?”

“Kardeşlik onaylamaz.”

“Sana, geleceğin liderine baş mı kaldırırlar?”

“Karımı zayıflık olarak görürler. Görmezden gelemecekleri bir konu bu.”

“Onu öldürürler mi? Ya da onu içlerine soktuğun için seni mi öldürürler?”

“Kardeşliğin kendisine karşı yapılan hareketlerle ilgili kesin kanunları vardır. Buna kefaret denir.”

“Yani ne demek oluyor bu?”

“Bleu. Bu dünyadan olmamana karşılık, bu hayatı kabulleniyorsun. Bu tavrın hoşuma gidiyor ama seninle kefaretin ne olduğunu tartışmak istemiyorum. Hoş bir konu değil.”

“Bilmek istiyorum.”

Zaten boğazına kadar battı Kardeşliğe. “Kara bölge dediğimiz gizli bir yer var. Konumunu sadece birkaç kardeş biliyor. Pek çok işi orada hallediyoruz. Kefaret, kabul töreni, bazen işkence veya... Götürülmek isteyeceğin bir yer değil orası anlayacağın. Kendini orada bulursan, en hızlı şekilde kaçman gerek.”

“Saldırıya uğradığım gece öldürdüğün adamları oraya mı götürdün?”

“Bu konu hakkında konuşmayacağız.”

“Onlara ne yaptığını söylemedin bana.” Ne yaptığımı bilse, Bleu’nün bana bakışının aynı kalacağını zannetmiyorum.

“Şimdi de söylemeyeceğim.”

“Neden?”

“Bazı şeyleri öğrendiğinde, dönüşü olmayan görünmez bir çizgiyi geçmiş olursun. Kalbinin bir daha asla aydınlanmamasına neden olacak kadar karanlık şeyler bunlar. Bunun başına gelmesini istemem.” Bu yüzden de Kardeşliğin yöntemleriyle lekelenmesine asla izin vermeyeceğim.

On Dokuzuncu Bölüm

Bleu MacAllister

Perdeler kapalı ama güneş ışığı küçük bir açıklıktan içeri sızıyor. Aylardır İskoçya'dayım ve hâlâ uzun saatler süren günışığına alışamadım. Kısa geceler zihnimi ve bedenimi allak bullak ediyor.

Sin'e uzanıyorum ama yanımda değil. Eminim ofisinde çalışıyordur. Hastaneden taburcu olduğu günden beri, iki haftadır sadece bunu yapıyor. Biriken işlerini halletme oyunu oynuyor.

Doktorun önerdiğinin aksine, Sin'in şirketteki işlerine dönmesi yalnızca birkaç gün sürdü. Şaşırdığımı söyleyemem. Kurşun geçirmez olduğunu düşündüğünden, sağlığından neredeyse hiç kaygılanmıyor. Tüm endişesi Kardeşliğin işlerinin yolunda gitmesi. Ve bir de benim.

Sin'in beni fazla önemsemeye başladığından eminim. İlişkimiz Kardeşlikle bağdaşmıyor. Buna göz yummayacakları muhtemel. Başıma büyük belalar açabilir bu. Beynimin mantıklı yanı, söndüremeyeceğim bir ateşle oynadığım için aptallık ettiğimi söylüyor. Aklımı başıma alsam, bu işi bitirir, Thane'i öldürür ve foyam ortaya çıkmadan önce burayı terk ederim.

Fakat aklım başımda değil. Âşığım.

Yatağın kenarına oturup esniyorum. Ayaklarımı yere

basarken bir keman sesi duyuyorum. Sabahlığımı kapıyorum ve kimin çaldığını anlamak için Sin'in ofisine giderken üzerime geçiriyorum.

Kapının eşiğinde durup Sin'in çalışına hayran kalıyorum. D Majör Kanon çalarken sanki enstrümanıya seviyor. Arşeyi çekişini izliyorum ve neredeyse kemanıyla yaşadığı aşkı kısıkanıyorum.

Keman çaldığını nasıl fark etmemiş olabilirim? Onun hakkında yeni şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor ama bilmemem büyük bir hata. En azından parmaklarındaki nasırları fark etmeliydim.

Beni görünce çalmayı bırakıyor. Daha fazla dinlemek istiyorum onu. "Lütfen... durma. Çok güzel çalyorsun."

Masasına oturmaya gidiyorum ve sırtarak çaldığı melodiye devam ediyor. Gözlerimi kapatıp sonuna kadar çaldığı her notanın tadını çıkararak dinliyorum. Bitirince uzanıp alınma bir öpücük konduruyor. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır. Sesini duyduğumda zaten uyanmıştım."

"Uzun süredir çalmıyorum. Neden şimdi çalma isteği geldiğini bilmiyorum." Güzel. Demek ki o yüzden araştırmamda buna rastlamamışım. Uzun süredir çalmıyorsa, parmaklarının nasır tutmamış olması da normal.

Kaşlarımı kaldırıp ellerimi ona doğru uzatıyorum. "Deneyebilir miyim?"

"Tabii ki."

Arkama geçip kemanın altını köprücük kemiğime yaslıyor. "Çeneni buraya koy, şu çeneliğin üstüne." Elimini tutup sapına yerleştiriyor. "Rahat mı?"

Hiç elime almamışım gibi kemanı yerleştirmesine izin veriyorum. "Evet."

"Bileğini eğik tut. Sapa bastırma," diyor.

"Peki."

Parmaklarımı istediği yere yerleştiriyor, sonra da arşeyi almam için uzatıyor. "Denemek ister misin?"

"Tabii ki."

Geri çekiliyor ve parmaklarımı kendi istediğim yere koyup arşeyi tellere sürüyorum. Arkasına yaslanıp en sevdiğim şarkının başlangıcını çalmamı izliyor. "Müzik zevkim seninkinden biraz farklı."

"Fark ettim." Çalmama şaşırıyor. Hatta etkileniyor sanırım. "Parçayı bilmiyorum ama çok iyi çaldığını görebiliyorum."

"Adı 'Black Orchid,' Blue October'ın parçası." Hiç değilse bin kere çaldığım bir parça. Genellikle kaçamayacağım, karanlık bir ortamdayken çalarım. Sözleri çok depresif ama bana tuhaf bir huzur veriyor.

Thane'in işini bitirme planımla alakası olmayan çok az şey oldu hayatımda. En önemli iki tanesi, fotoğraf yoluyla anı yakalamaya olan tutkum ve keman çalmanın bana verdiği neşeydi. İkisi de duygularımı kimsenin anlayamayacağı şekilde sıkıştırmama ve ifade etmeme yardımcı oldu.

Bitirince eğilerek reverans yapıyorum.

"Çok üçkâğıtçısın Tatlı Bleu."

"Bunun son kandırılışın olduğunu sanmıyorsundur umarım." Acı gerçek.

Sin, keman ve arşeyi elimden alıp masanın üstüne koyuyor. Ellerini saten geceliğimin altından kalçalarım, sonra da belime götürüyor. "Hiçbir kadınla bu kadar ortak yönüm olmamıştı, hatta hiç kimseyle. Leith ve Jamie'yle bile." Beni kendine çekip öpecekmiş gibi bakıyor ama öpmüyor. Onun yerine gözlerimden başlayarak yüzümü inceliyor. "Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum." Parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve başparmağıyla

altdudağımı okşuyor. "Gördüğüm en güçlü kadınsın. Seni korumama ihtiyacın yok. Bu özelliğine bayılıyorum ama aynı zamanda da nefret ediyorum. Bazen keşke biraz olsun bana ihtiyaç duysa diyorum."

Karşılaştığım diğer erkekler gibi Sin'i de iğdiş ediyorum. Lanetliyim ben. Dikkatli olmazsam dayanıklılığım yüzünden bu ilişkiyi de batırabilirim. "İstersen porselen bebeğin olabilirim."

"İstediğim bu değil Bleu. Erkek gibi hissetmek için seni kırmaya ihtiyacım yok."

Öyleyse ne istiyor benden? "Anlamıyorum."

"Koruyucun olmak istiyorum. Zamanı gelirse bunu yapmama izin vermeni istiyorum." Bana söylemediği bir şeyler olduğunu düşünüyorum.

Harry dışında beni korumak isteyen bir erkeğim olmadı. Kafam karmakarışık oluyor. Kendimi ona teslim etmemi istiyor. Buna kesinlikle karşı olmama rağmen, gözlerine bakınca kendimi ona bırakmaya can atıyorum.

"Seninim, koru beni." Kendimi Sin'e teslim etmemle hiç bilmediğim bir dünyanın kapıları aralanıyor ve arkamdaki kapı çarparak kapanıyor.

"Bu kararının bana tanınmış bir imtiyaz olduğunun farkındayım." Dudaklarını benimkilere dokunduruyor. "Sadece korumayla ilgili değil bu. Seni mümkün olan her konuda gözetmek istiyorum."

"Bunu zaten yapıyorsun."

Beni kendine çekip kalçamı sıkıyor ve dişleriyle altdudağımı çekiyor. "Git hazırlan. Seni dışarı çıkaracağım bugün."

"Nereye gidiyoruz?"

"Önce kahvaltı, sonra da doğru düzgün bir şehir turu yaparız. Rahat ayakkabılar giy."

"Güzel. Kameramı da kullanırım biraz. Toz tutmaya başlamıştı."

Royal McGregor'da masaya oturmuş menüye bakıyoruz. "Ne yemek istersin?"

Her zamanki gibi seçeneklerim kısıtlı. İskoç mutfağı hayranı değilim. "Sanırım Fransız tostı yiyeceğim."

Elinde tuttuğu menünün üstünden bana bakıyor. "Seni otantik Edinburgh gezisi için dışarı çıkarmışken, güne Fransız tostı ve Kanada şurubuyla mı başlayacaksın? Bunun İskoç geleneklerine hiç uymadığını söylememe gerek yoktur umarım. Geleneksel bir kahvaltı etmen gerek."

İçinde neler olduğuna bakıyorum. "Sizin sosisiniz evde yediklerime benzemiyor. Biraz... ögh. Ve domuz pastırmanız da domuz pastırması değil. Domuzun tuhaf bir yerinden yapılıyor. Ve sakatat yahnisi ya da siyah pudinginize dokunacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. İçinde kan ve bağırsak olan hiçbir şeyi yemiyorum. Evde de yemezdim, burada da yemiyorum. Fransız tostı ve kahve güvenli bir seçim, kararımı değiştirmeyeceğim."

Menüyü masaya bırakıyor. "Benimkinden deneyebilirsin."

Bir lokma alacağımı sanıyorsa yanılıyor. "Ah... hayır. Mümkün değil."

Sırtıyor, kendi dediği gibi olacağını sanıyor. "Göreceğiz."

Kahvaltının yarısına geldiğimizde sakatat yahnisinden bir lokma uzatıyor. Dönüp bakmıyorum bile. "Bir dene, bayılacaksın."

"Hayır teşekkürler."

"Hadi tatlım."

"Hayır dedim." Tabağıma koymasıyla midemin kalkması bir oluyor. "Tabağımdan çek şunu. Midemi bulandırıyor."

Pis pis sırtıyor. "Çocukluk yapıyorsun."

Midem kötüleşiyor. "Gözetmek olmuyor bu." Kusma hissini geçirmek için peçeteyi ağzıma götürüyorum.

"Neyin var?"

Tabağımı gösteriyorum. "Bu oldu! Midemi kaldırıyor." Peçetemi tabağa fırlatıyorum çünkü artık üstündeki her şeyden iğreniyorum. "İzninle."

Masadan kalkıp tuvalete gidiyorum. Soğuk ve ıslak bir havluyu yüzüme hafifçe vurarak derin nefes almaya çalışıyorum.

İçeride uzunca bir süre kalmış olmalıyım ki kapıya vurulduğunu duyuyorum. "Tatlım? İyi misin?"

"İyiyim. Bir dakikaya ihtiyacım var, geliyorum."

Tabii ki kapıyı açtığımda yerine dönmemiş oluyor. Kapının yanında durmuş beni bekliyor.

Sinirlendiğim için yanından geçmek istiyorum ama kolumu tutuyor. Silkeleyip bıraktırıyorum. "Bu yaptığın tam bir götlük. Sana o şeylerin beni kötü yaptığını söylemiştim."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İyileşecek misin?"

Bazı etlere karşı tuhaf bir iğrenme hissi duymuşumdur hep. Polikistik yumurtalık sendromumdan dolayı oluşan insülin direncim için aldığım haplar da bu hissi körüklüyor. "Sayende durumum şüpheli."

"Özür dilerim. Eğlendiğimizi zannedyordum. Seni kötü yapacağını tahmin edemedim." Parmağını çenemin altına koyup yüzüne bakmam için başımı yukarı kaldırıyor. "İyileşmene nasıl yardımcı olabilirim?"

"Su istiyorum. İçine en az beş tane buz atsınlar." O iğrençlikleri tekrar görmeye dayanamam. "Ve o tabakları masadan kaldırt."

"Çoktan kaldırttım." Kolunu omuzuma koyarak ma-

saya götürüyor. "Bol buzlu bir bardak su alabilir miyiz lütfen."

Birkaç yudumdan sonra biraz toparlıyorum. "İyi hissetmiyorsan şehir turunu başka bir güne erteleyebiliriz."

"İyiym. Geçti."

"İki saat önce seni gözeteceğime söz verdim ve şimdi benim yaptığım bir saçmalık yüzünden hastalandın. Kendimi kötü hissediyorum." Başını sallayıp bakışlarını sıkıca tuttuğu elime indiriyor. "Gözetme konusunda pek güven uyandırmıyorum."

"Bir parça sakatattı yalnızca. Dünyanın sonu değil. Yumurtalıklarım için ilaç alıyorum ayrıca. İnsülin direnci için diyabetik bir ilaç. Sıklıkla kusma hissi uyandırıyor, muhtemelen onun da etkisi oldu." Uzanıp boynundan yakalayarak öpmek için kendime çekiyorum. Kimin izlediği umurumda değil. Alnımı onunkine dayıyorum. "Lafını etmeye değmez," diye fısıldıyorum. "Anlaştık mı?"

Başını sallıyor, benimki de onunkıyla birlikte sallanıyor. "Anlaştık."

Royal MacGregor'dan çıkıyoruz. El ele Royal Mile yokuşunda yürüyoruz. Yolda dükkânlara girip çıkıyoruz ama çoğu hediyelik eşyalarla ve yakında ayrılacağını bildiğin zaman alacağın şeylerle dolu. Hiçbir şey alasım gelmiyor çünkü yaklaşan ayrılığımı sembolize ediyorlar.

"MacAllister İskoç ismi. Soyağacını araştırdın mı hiç?"

Harry kendi ailesini araştırmıştı ama ben MacAllister kanından gelmediğim için öğrendikleri benim için geçerli değil. "Hayır."

"Araştırmalısın. İlginç gerçekler çıkabilir altından."

"Araştırmalıyım. Talep edilmiş bir kadın olduğum için bir sürü boş zamanım var." Yüzüme birkaç yağmur damlası düşüyor. Gökyüzüne bakıyorum. Hava birden kararmış,

on beş dakika öncesinin tam zıttı. Buralarda hava durumunun hızla değişmesine alıştım. "Sanırım ıslanacağız."

"Fazla uzun sürmez. Hızlanırsa, düzelinceye kadar bir dükkâna ya da saçığın altına gireriz.

Tepeyi tırmanırken yağmur damlaları daha hızlı düşmeye başlıyor. "Saçım ve makyajımla bir saat uğraşmadığım için mutluyum."

"Onca zahmete girmeden de güzelsin zaten." Hilekâr bir gülücük atıyor. "Hadi gel, gidebileceğimiz bir yer biliyorum."

Taşlara oyulmuş oturakların olduğu karanlık ve serin bir ara sokağa götürüyor beni. "Dinene kadar burada bekleyelim." Elimi tutuyor ve başparmağını üstüne ileri geri sürterek okşuyor.

"Bacağını nasıl kaybettiğini anlatacak mısın?" Belli ki Sin'in vurulmasıyla ilgili okuduğum kayıtlar doğru değil çünkü sakatlığından bahsetmiyorlar.

"Ne bilmek istiyorsun bu konuda?" Her şeyi.

"Nasıl oldu?"

"Kendilerini Düzen olarak adlandıran bir düşmanımız tarafından pusuya düşürüldüm. Elllerinde makineli tüfekler vardı. Bacağım fazla dayanamadı. Acile ulaştığımda kopmak üzereydi. Kurtarma şansı kalmamıştı." Dehşet verici. Ve onun sürekli peşinde olan bir tehlike.

"Bunu nasıl sır olarak saklayabildiğini anlayamıyorum."

"Zor olmadı. Babam Luceme'ye yolladı ve aylarca orada kaldım. Avrupa'nın en iyi doktorları tarafından tedavi edildim. Fizik tedavimi bitirdiklerinden neredeyse hiç akşamadan yürüyebiliyordum."

"Çok feci olmalı." Travma sonrası stres bozukluğu sergilemiyor. Terapistle gidiyor mu diye merak ediyorum.

“Hoş değildi.”

Öğrenmeden önce hiç şüphelenmemiştim. “Bazı zamanlar yürüyüş şeklinin değiştiğini fark ediyorum. Ama bilmesem hiç anlayamazdım.”

“Takma bacak zaman zaman rahatsız ediyor.”

“Paylaştığın için teşekkür ederim.”

Yeniden başparmağıyla elimi okşuyor. “Belki sonra içki içeriz diye düşünüyordum.”

“Ama Duncan olmaz.”

“Maalesef, içecek yeni bir çukur bulmamız lazım.”

Sokağa bakıyorum. Haklıymış, yağmur uzun sürmedi. “Dinmiş görünüyor.”

Neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum. Dünyanın geri kalanından uzaktaki bu dar sokakta Sin’le oturmak hoşuma gidiyordu. “Sanırım haklısın.”

Saklandığımız yerden çıkıyoruz. High Sokağından Edinburgh Kalesine doğru yolumuza devam ediyoruz ve sokak satıcılarının dizildiği bölgeye geliyoruz. Çok çeşitli mallar ve hizmetler var ama bir tanesi hemen gözüme takılıyor; bir medyum.

Ölülerle iletişime geçtiklerini ve geleceği gördüklerini iddia eden insanlar hep ilgimi çekmiştir. Bunun nedeni insanları nasıl okuduklarını incelemeyi sevmem. Onlara bir an bile inanmam ama bu kadının söylediklerimi ve tepkilerimi alıp nasıl kullanacağını görmek istiyorum. “Medyuma fal baktırmak istiyorum.”

“Falcılara inandığını söyleme bana.”

“Tabii ki hayır. Yalnızca eğlence amaçlı.” Pek hevesli görünmüyor, o yüzden elinden tutup çekiyorum. “Hadi, eğlenceli olacak.”

Masanın başına geliyoruz ve medyum kadın gülümsüyor. “Günaydın. Fal baktırmak ister misiniz?”

“Evet.” Gerçek bir medyum olsa bunu önceden bilirdi.
“Ne kadar?”

“Bir kişi yirmi, ikinize otuz olur.”

“İkimize lütfen.” Sin’in kolay kanacağını sanmıyorum,
bakalım bunun altından nasıl kalkacak.

“Seni izlemek için geldim, katılmak için değil.”

“Üzgünüm, parasını ödedim bile.” Medyuma bakıp gül-
lümsüyorum. “Önce ona bakın.”

“Buyurun oturun.” Sin karşısındaki sandalyeye yöne-
liyor.

Bana kızgın bir bakış atarak kadının dediğini yapıyor.
“Bu yaptığını unutmayacağım.”

“Adım Mary.”

“Ben de...”

“Hayır,” diye hızla sözünü kesiyor. “Hiçbir şey söyle-
meyin.” Hımm... bunu beklemiyordum. “Daha önce bir
medyuma gittiniz mi?”

“Hayır,” diyoruz aynı anda.

Önüne bir not defteri çıkarıyor ve yazmaya hazırlanı-
yor. “Altıncı hissimi yardımıyla öte dünyadakilerle iletişi-
me geçiyorum. Her zaman çok net olmuyor o yüzden gör-
düklerimi, hissettiklerimi ve sezdiklerimi yorumlamam
gerekıyor.” Pozitif bilim olmadığı ortada. Öyle olsaydı bir
açıklaması olurdu ve insanlardan para koparamazdı.

“Başlamadan önce bir sorunuz var mı?”

“Hayır,” diye yanıtıyor Sin. Ben de başımı sallıyorum.

Kalemini kâğıdın üstüne koyup sayılar karalamaya
başlıyor. “Beş, on ve on üç sayılarının sizin için bir anlamı
var mı?”

Sin çekinerek cevap veriyor. “Evet.”

“Bir kız görüyorum. Beş yaşındayken, bundan on yıl
önce ölmüş, ayın on üçünde. Bir şey ifade ediyor mu size?”

Sin dönüp bana bakıyor, ürkmüş görünüyor. Tekrar Mary'ye dönerek cevap veriyor, "Evet."

"Adı C harfiyle başlıyor. Clara gibi bir şey."

"Cara."

"Oh, güzel." Zincire takılmış bir kalp çiziyor. "Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Onun kolyesi."

"Mükemmel. Ve bu küçükhanım sizin kardeşinizdi?"

Sin eliyle çenesini kaşıyor. Rahatsız olduğu zamanlar bunu yaptığını fark etmiştim. "Evet." Yine önce bana sonra Mary'ye bakıyor. "Bu bilgiyi size kim verdi?"

"Cara."

"Cara öldü."

"Bu sayede onunla iletişime geçebiliyorum." Kalemimi tekrar kâğıdın üstüne koyuyor. "Nefes almakta güçlük çekiyorum. Akciğerleriyle ilgili bir sorun nedeniyle öldüğüne işaret ediyor bu." Çizmeyi bırakıyor. "Bu çocuğun başına korkunç şeyler gelmiş ama acı çekmediğini bilmenizi istiyor."

"Öldürüldü, boğularak öldürüldü. Kimin yaptığını bulamadık." Sin tedirgin olmaya başlıyor. "Kim olduğunu öğrenmem gerek."

"Bir adamın gölgesini görüyorum, karanlık bir odada, kızın odası sanırım fakat adamın yüzünü göremiyorum."

"Hiçbir şey söyleyemez misin? Genç mi? Yaşlı mı? Dövmesi filan var mı?" Tanrım. Gerçekten oltaya geldi. Bu kadın fenaymış.

"Kız kardeşiniz başka bir görünüme büründü. Kendisine ne olduğunun üzerine gitmenizi istemediği anlamına geliyor bu."

"Ne görüyorsunuz şimdi?"

"Sizi, mutlu olduğunuzu görüyorum. Mutluluğu ken-

di ailenizde bulacağınızı söylemek istiyor. Bir karınız ve bir de çocuğunuz olacak, hem de gördüğüm kadarıyla çok yakında."

Saçmalık!

Defterinin sayfasını çeviriyor. "Hazır mısınız canım?"

Konuşmadan başımı sallıyorum ve Sin'le yer değiştiriyoruz. "Annemi kaybetmişsin?"

Sin bunu biliyor ama ona anlattıklarımınla çelişmemek için söylediklerime dikkat etmeliyim. "Evet."

"Ve bir anne figürü daha var."

Hımm... gerçek olsaydı üvey annem Julia'yı kastettiğini düşünürdüm. Ama dolandırıcılık olduğu için, yeni kaybettığım sahte halamı kastetmiş gibi yapabilirim.

"Evet."

Bir kelime yazıp defterini okumam için bana uzatıyor. Minik Kuşum. "Bu size bir şey hatırlatıyor mu?"

Anlamıyorum, bunu nereden bilebilir? "Evet."

"Annen sana böyle mi seslenirdi?" Bunu bilmesine imkân yok. Fakat biliyor.

"Evet." Oltaya nasıl gelindiğini anlıyorum şimdi. Yanlış bir şey söylememek için dikkatli olmalıyım.

"Annen kendi varlığını ve benim onunla iletişime geçtiğimi kanıtlamak için yapıyor bunu. Çok kuşkucu olduğunu söylüyor."

Bunu söylemem sorun olmaz. "Çok doğru."

Mücadeleyi kabul etmiş gibi gülümsüyor ve tekrar defterine karalamaya başlıyor. Bitirince defteri kaldırıyor. Çikolatalı kurabiyeler. "Anlıyor musun bunu?"

"Evet." Sesim çatallaşıyor ve gözlerim doluyor. Omuzumda Sin'in destek olmak için koyduğu elini hissediyorum.

İkna oluyorum çünkü herhangi bir yabancının böylesine özel şeyleri bilmesi mümkün değil. Ona inanmak iste-

miyorum ama kendimi durduramıyorum. "Annem iyi mi?"

"İyi olmasa onunla iletişime geçemezdim." Mary masaya uzanıp ellerimi tutuyor. "İyi dinle çünkü bu çok önemli. Yapmayı planladığın şey seni mutlu etmeyecek. Onu gerçekleştirsen içini yiyip kocan ve çocuklarıyla yaşayabileceğin mutluluğu elinden alacak."

Thane'i öldürme planımdan bahsettiği gerçeği gözüm-den kaçıyor çünkü yalnızca iki kelimeyi duyuyorum. "Kocam? Çocuklar?" diye fısıldıyorum.

"Yapacağın hiçbir şey olanları değiştirmeyecek." Eli-me hafifçe vuruyor ve tüm bedenim ürperiyor. "Annen boş hayallerin peşinde koşup mutlu geleceğini tehlikeye atmanı istemiyor."

Bahşış vermek için çantamı karıştırırken yanağımdan aşağı tek bir damla süzülüyor. İyi ki başımı eğmişim. Sin'in beni ağlarken görmesini istemiyorum. "Teşekkürler Mary."

Bir süre konuşmadan yürüyoruz. Sonunda sessizliği Sin bozuyor. "İçki faslını öne almak ister misin?"

Bugün duyduğum en iyi fikir bu. "Açıkçası, hemen gitmek isterim."

Girminci Bölüm

Sinclair Breckenridge

Barmenin bizi görüp yeniden içki doldurması için boş bardağımı kaldırıyorum. İki tane kesmeyecek. Bleu kafasını sallayarak onaylıyor ve birkaç dakika içinde bir çift Black Label daha geliyor önümüze.

İkimiz de medyumla ilgili konuşmuyoruz ama ikimizin de ürktüğümüzü biliyorum.

Konuyu Bleu'nün açmasını beklemekten vazgeçiyorum. "Bu gerçek değildi, değil mi? Aldatmaca olmalı."

"Beynimin mantıklı yanı uçkağıtçılık olduğuna ikna etmeye çalışıyor beni ama diğer yan ona izin vermiyor. Gerçekten medyum değilse, annemin beni minik kuşum diye çağırdığını bilmesine imkân yok. Ve çikolatalı kurabiyeleri... Annemle birlikte yaptığımız özel bir şey olduğunu nereden bilebilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Gerçek olduğuna inanırsam yakında evleneceğimi kabul etmiş olurum. Tuhaf şekilde, karım ve çocuğumla mutlu olacağımı duymak hoşuma gitmiyor çünkü Bleu o hayata dahil olamaz. Onunla geçirdiğim zamanlar beklediğimden çok daha erken sonlanmış olur ve bu olasılık beni heyecanlandırmıyor. "O kadının söylediklerini düşünmek istemiyorum. Tek istediğim bolca viski içmek ve

sonra da seni eve götürüp yatağa atmak.”

Bleu bardağını şerefe kaldırıyor. “Anlaştık.” Viskilerini mizi tokuşturuyoruz.

Barmenin görmesi için tekrar bardağımı kaldırıyorum. “Şişeyi alalım biz.”

Önümüze yarım şişe viski geliyor. Bardaklarımızı ağzına kadar dolduruyorum. “Şerefe?”

“Evet.”

Bleu’yle birbirimize bakıyoruz ve aynı duyguları hissettiğimizi düşünüyorum. “Şimdiki zamana.”

Bleu gülümsüyor ama gözleri hâlâ donuk. Üzgün görünüyor. “Burada ve şimdi olanlara.”

Kapıyı açmaya çalışırken Bleu çılgınca öpüyor beni. Zar zor açıyorum ve birlikte girişe yığılıyoruz. Geri geri yürüyerek beni kanepeye doğru çekiyor. “Seni hemen istiyorum.”

Kanepenin koluna yaslanıp beni açılan bacaklarının arasına çekiyor. Eliyle boynumun arkasında kavrayıp dudaklarımız buluşuncaya kadar aşağı çekiyor. Normalden daha sert davranıyor. Sanırım bunun için viskiye teşekkür etmem gerek.

Dizleri kırık ve bacakları belime dolanmış durumda. Avuçlarımı bacaklarının üstüne doğru götürerek kalçalarını kavriyorum. “Kıçına bayılıyorum. Mükemmel.”

Etrafıma doladığı bacaklarını sıkıyor ve böylece kasıklarımız birbirine sertçe yapışıyor. “Mükemmel olan sensin. Bacaklarımın arasındayken beni daha sert sikmen için topuklarımla kalçalarına bastırmaya bayılıyorum.”

Bleu’nün beni tahrik etmesinden daha fazla sevdiğim hiçbir şey yok.

Elimi kalçalarından şortunun önüne doğru getiriyorum. Düğmesini çözüp külotuyla birlikte bacaklarından

aşağı indiriyorum. Yere düşüyorlar ve Bleu uzanıp üstünü çıkarırken onları tekmeyle bir kenara savuruyorum.

Öne çekerek kolumla belinin altından kavıyorum, kalçaları kenardan sarkıyor. Dizlerimin üstüne çökerek bacaklarını omuzlarıma yerleştiriyorum. Bacakları ardına kadar açılıyor. "Erkekleri nasıl dizleri üstüne çöktüreceğini iyi biliyorsun."

Dilim yavaşça merkezine dokunurken vücudu titriyor ve ağzından kesik bir inleme çıkıyor. "Ohh."

Dilimi aşağı yukarı oynattıktan sonra klitorisinin üstünde daireler çizmeye başlıyorum. Avucumu yukarı çevirerek iki parmağımı içine sokuyorum ve okşamaya başlıyorum.

Bleu'nün azgınlığı beni de azdırıyor. Bazen ne kadar hızlı hareket ettiğimin farkına varamadığım anlamına geliyor bu. Şu anda bu iyi bir şey. "Çok... güzel, sanki bir kelebek doğru noktanın üstünde çırpınıyor. Sakın durma."

Durmayı aklımdan bile geçirmiyorum. Bleu boşalana kadar yalamaya bayılıyorum. "Çok yaklaştım." Bleu'yü doruğa çıkarmaktan daha fazla hoşuma giden tek bir şey var, o da bunu yapan tek kişinin ben olduğumu bilmek.

Belini büküp haykırana kadar klitorisini emmeye devam ediyorum. "Oh Tanrım! Tam orası, devam et." Parmaklarımla etrafında kasılmalarını hissediyorum ve sonunda adımı haykırıyor. "Oh Sin." Bacakları geriliyor, parmak uçlarını omuzlarıma geçiriyor.

Sonra her yeri gevşiyor ve orgazm sonrası keyfine geçtiğini anlıyorum. "İyi miydi?"

Kıvrandığı için başı kanepenin minderiyle yer değiştirmiş. Gözleri kapalı ve öylece durarak inliyor. "Mımm hımm."

Konuşmuyor. Demek ki çok hoşuna gitmiş. Mükemmel.

Tişörtümü başımın üstünden çıkarıyorum ve yerdeki kıyafetlerinin yanına atıyorum. Pantolonumu çözüyorum ve elimi kalçalarına sarıp onu zapt etmeye çalışırken çıkarıp fırlatıyorum. "Şimdi benim sıram."

Hızlı ve sert bir giriş yapıyorum. Her zaman aynı tepkiyi veriyor. Nefesi kesiliyor, geriliyor ve rahatlıyor. Üçünden de keyif alıyorum.

Ayak tabanlarını kavrayıp bacaklarını ayırarak geriye atıyorum. İçine hafifçe girip çıkıyorum çünkü gergin bir pozisyon. Benim çok hoşuma gidiyor ama onu incitmekten çekiniyorum. Her zamankinden daha derin geliyor. "Hoşuna gidiyor mu?"

Gülümseyerek altdudağını ısıyor. "Mımm, hımm. Hoşuma gidiyor."

Devam edebileceğim anlamına geliyor bu. "Sevindim çünkü bu pozisyondan keyif alıyorum ve durmak istemiyorum."

Daha hızlı sokmaya başlıyorum ve bir dakika sonra orgazma yaklaştığımı hissediyorum. Aldığım zevki uzatmak umuduyla yavaşlıyorum ama çok geç. Bleu'nün böylesine derinlerine dalmak öyle muhteşem bir his ki hızla boşalmamak elde değil.

Neden denediğimi bile bilmiyorum. Onunlayken hiçbir zaman kendimi kontrol edemiyorum.

Ayaklarını bırakıp kalçalarından tutuyorum. "Ohh, geliyorum."

Bacaklarını belime dolayıp topuklarını kıcıma bastırıyor ve kasıklarımız birbirine yapışıyor. Başlangıcı ve sonu olmayan bir an. Bir oluyoruz. Sonra içinde patlıyorum.

Orgazmım bittiğinde Bleu'nün gülümsediğini fark ediyorum. "Neden gülüyorsun?"

"Boşalırken yüzün harika oluyor." Kahkaha atıyor.

"Ben de senin yüzüne bayılıyorum. Sık sık görmek hoşuma gidiyor."

"Sana düzenli olarak göstermeye karşı değilim."

Kalçasına bir şaplak atıp sıkıyorum. "Kaldır kıcını tatlım, yanına uzanmak istiyorum."

Bleu kenara çekiliyor ben de yanına sıkışıyorum. Yüzümüz birbirine dönük. Bacağını bacağımın üstüne atarak sokuluyor. Parmağının ucunu alnımdan burnuma, sonra da dudaklarıma doğru indiriyor. Altdudağımın üstünde ileri geri oynatıyor. "Bu ağzı seviyorum."

"Bu ağzın bir itirafta bulunması gerek."

Bir kaşı kıvrılıyor. "Peki."

Sanırım ne söyleyeceğim konusunda endişeleniyor. Haklı. Bolca viski içtim ve dilim düştü.

"Ben bencil bir piçim. Eminim daha fenasıyla karşılaşmamışsındır. Yani seni başkasıyla paylaşmak istemiyorum. Başka birinin sana bu şekilde sahip olması fikri... beni çılgına çeviriyor. Sana dokunmaya kalkan herhangi bir erkeği öldürebilirim."

Konuşmadan uzanıp ağzımı öpüyor. Eliyle bacağımı okşuyor ama bacak arama yakın kısmını değil. Kesik bacağımın yakınlarını.

İtirafım henüz bitmedi. "Seni hiç bırakamayabilirim Tatlı Bleu."

"Kardeşliğin onayladığı karın bunu hoş karşılamayabilir." Bunu mu öne sürecek?

"Senin kocan kadar hoş karşılayacağından eminim." Şimdiki zamanla alakası olmayan bir gelecekle ilgili sinirlenmemin mantıksız olduğunu biliyorum, ayrıca muhtemelen de uydurma bir gelecek fakat bir gün Bleu'nün başka bir adamla evleneceği fikri gözümü döndürüyor.

Henüz gerçekleşmeyen bir aldatma gibi geliyor ama yaklaştığını biliyorum.

"Sin." Başını ellerinin arasına alıyor. "Bana kızmış gibi konuşuyorsun."

Bunu kabul etmeli miyim?

Evet, etmeliyim. "Tabii ki sinirlenirim. Başka biriyle olacaksın."

Sakat olmayan koluma yumruk atıyor. "Neden bana kızyorsun? Sen de başka biriyle olacaksın. Ve sonra da bebeğiniz olacak. Hep özlemini kurduğum ama muhtemelen gerçekleşmeyecek her şeye sahip olacaksın. Bunun beni nasıl üzdüğünün farkında mısın?"

Bunun benim umurumda olmadığını mı düşünüyor? "Merak etme. Sen ve kocan çocuğunuzu dünyaya getirmek istediğinizde yumurtalarını çözöverirsiniz olur biter."

"Dondurulan yumurtalar dondurma işlemi sırasında zarar görebilir. Ayrıca benimkilerin çok başarılı bir şekilde alındığını da söyleyemem. Yani bebek yapma ihtimalim yüksek değil."

Aramızda sorun yaratacağını bilseydim fal baktırmazdım. "Medyumlar gerçek değildir. Söylediklerinin hepsi yalandı."

"Bir grup geri zekâlıyı yönetecek aptal bir suç örgütü lideri olacağını bilmek için bir medyuma ihtiyacım yok. Ya da kiminle birlikte olup olamayacağına onların karar vermesine göz yumduğunu." Doğrulup oturuyor ve sırtını dönüyor. Başını ellerinin arasına alarak öne eğiliyor. "Senin başkasıyla birlikte olduğunu düşünüyorum ve tepem atıyor."

"Aldatılıyormuş gibi hissetmek manyakça değil mi?" diye soruyorum.

"Kesinlikle öyle." Kalbim hızla çarpıyor ve göğsüm daralıyor.

Bu hissi tanımlamasına gerek yok çünkü çok iyi biliyorum.

Kolumu Bleu'nün beline dolayarak tekrar yanıma yatması için çekiyorum. "İlişkimizin sonsuza kadar süremeyeceğini söyleyecek sahte ya da gerçek bir medyuma ihtiyacımız yok. Bu ortada ama şu anı birlikte yaşıyoruz. Mümkün olduğu kadar tadını çıkaralım."

Kolumu vücuduna sararak iyice kendime yaklaşıyorum. Yanağım sırtına bastırıyor ve titrediğini hissedebiliyorum. Ağlıyor. Elimle saçlarını okşuyorum. "Şşş... lütfen yapma."

Ağlayan kadınlar beni etkilemez ama Bleu'nün ağlaması... farklı bir durum. Onu hafife almıyorum. Numara yapmıyor. Gizli bir amaç için gözyaşı dökmüyor. Yakında ilişkimizin biteceği gerçeğiyle yüzleşiyor.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama bu kadına delicesine âşık oldum. Aklımı kaçırıyor olabilirim ama onun da bana âşık olduğunu düşünüyorum. Sevmeye değmeyecek bir hergele olduğum göz önüne alınırsa, bu beklenmedik bir sürpriz.

Henüz her şey bitmedi. Bleu'yü içermeyen herhangi bir gelecek planını kabul etmiyorum. Başıma gelen en güzel şeyin peşini bırakmayacağım. Hiç kimse ya da hiçbir şey için bırakmayacağım. Şimdi bunu Kardeşliğe kabul ettirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Masanın karşısında oturan kadın beni doğurdu ama bir yabancından farksız. Hayatımın büyük bir kısmında aynı evi paylaştık ama Isobel Breckenridge'in bana annelik yaptığı çok az anım var. Onu tanımıyorum ancak şu anda konuşmak istediğim tek insan o.

"Tavsiyene ihtiyacım olduğu için seninle kahvaltı yap-

mak istedim. Bu konuda yalnızca sana güvenebileceğimi düşünüyorum.”

Gülümsüyor, mutlu olmuş görünüyor. “Bleu’den bahsedeceksin?”

Başım la onaylıyorum. “Tartışmamızdan beri Abram’la konuşmadım fakat fikrini değıştirmedigine eminim. Bu işin peşini bırakmayacak.”

“Onunla görüşmeye başlamadan önce de bunu biliyordun. Neden şaşırdığını anlamıyorum.”

“Abram tam tahmin ettiğim gibi tepki verdi.” Beni şaşırtan kendi tepkim. “İlişkimizin bir anlamı olacağını düşünmüyordum. Yalnızca...” Amacımın ne olduğunu biliyor. Cümleyi tamamlamama gerek yok.

“Fakat sonra hislerin değışti.”

Bleu’yle aramda geçenleri inkâr edip anneme saldırmayacağım. “Ne yapmalıyım?”

“Büyük bir kargaşaya hazır olmalısın.”

Pek yardımcı olmuyor. Önümdeki problemin farkındayım. “Sorun çıkacağı belli.”

“Tüm bu çılgınlığı sonlandıracak bir çözüm geliyor aklıma.” Kaşını kaldırarak gülümsüyor. “Kardeşlik yasasının ikinci kuralı nedir?”

“Başka bir üyenin karısına ya da çocuklarına asla zarar veremezsin.” Düşündüğüm şeyi mi ima ediyor?

“Evl en onunla. Böylece Kardeşliğin bir parçası olur ve kimse onun içimizden olmadığını söyleyemez.”

Hiçbir üyenin, dışarıdan birini zorla kabul ettirdiğini duymadım. “Daha önce uygulanmış mı bu?”

“Hiç duymadım.”

“Kardeşliğin bundan etkilenip onu kabulleneceğini sanmıyorum.”

“Belki de, ama kimse ona zarar veremez.”

Çok aşırı bir önlem. "Birbirimizi yalnızca iki aydır tanıyoruz."

"Babanı on sekiz yıldır tanıyorum. Ne kazandırdı bana?"

Evlenmem gerekirse tek adayım kesinlikle Bleu olur ama bunu istemiyorum, o da istemiyor. Her şeyi mahveder bu. "Yemeğe çıkabilmek için evlenmek gibi olur bu."

"İnsanlar daha azı için bile evleniyor. En azından ona âşkınsın. Ve böylece güvende olur."

O kadar belli ediyor muyum? "Ona âşık olduğumu söylemedim."

"Söylemene gerek yok." Kahvesine bir küp şeker atıp sırtıyor. "Onun da sana âşık olduğunu göremeyecek kadar kör olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

Âşık mı? Bilmiyorum, hiç söylemedi. Ayrıca öyle olması neticeyi değiştirmez. "Evli ya da değil, kardeşler onu kabullenmez."

Isobel Breckenridge omuzlarını geriye atıp oturuşunu dikleştiriyor. İfadesi belirgin şekilde değişiyor.

"Kardeşliğin lideri olarak babanın rolünü üstleneceksin. Onların iznine ve ya affına ihtiyacın olmadığı anlamına geliyor bu." Parmağını bana uzatıyor ve gözlerinden ateş fışkırdığını görüyorum. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. "Kuralları sen koyarsın... çünkü sen yasanın kendisisin. Aksini kabul edemezsin."

Henüz lider değilim. "Abram'ın onu ele geçirmesinden korkuyorum."

"Korkmalısın. Onu gözünü kırpmadan öldürür. Fakat karın olursa saçının teline zarar veremez. Kardeşliğin bu mutlak yasasını çiğnemeye o bile cesaret edemez."

"Evlenmek çok aşırı olur."

"Kızı koruyacak kadar sevmiyorsan, o zaman bırak

gitsin. Ve elini çabuk tut.”

“Ne evlenmeye ne de göndermeye hazır değilim.”

“Bleu’yü çemberimize sokup tehlikeye attın. Ne olursa olsun onu korumak senin sorumluluğun. Nasıl yapacağın sana kalmış ama uyarımı dikkate al. Senin yerine kararı Abram’ın vermesine izin verme. Onun da planları var ve sonuçları kız için iyi olmaz.”

Bir şey biliyorsa bana söylemesi gerek. “Ne planlıyor?”

“Seni Westlyn’le evlendirmek istiyor.”

Ne? “Onunla evlenemem. Kuzenim o benim.” Bunu açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum.

“Aynı kanı taşıyorsunuz.”

Abram’ın evlat edinildiğini biliyorum fakat kızıyla evleneceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalı. Aileden biri o kız. “Bunu yapacağımı nereden çıkarmış? Onunla birlikte olmak akraba evliliği gibi olur.”

“Westlyn ya da senin ne düşüneceğiniz umurunda değil. O yalnızca kendini düşünür. Ayrıca şunu da söyleyeyim, kız bu birlikteliğe karşı değil. Hatta buna can atıyor. Abram uzun süredir onun kanına girerek bir gün senin karın olacağına inandırmış.”

Abram’ın lider olma şansı yok. Bu durum sürekli içini yiyor ve benim kayınpederim olmanın onu liderliğe bir adım daha yaklaştıracaklarını düşünüyor. Beni kukla gibi oynatmak istiyor. Ne yazık, beni buyruğu altına alamayacağını göremiyor.

Hayatım boyunca amcam olarak Abram’ı hep sevdim. Çocukken gerçek yüzünü göremiyordum ama şimdi durum değişti. Pembe gözlüklerim çıktı.

Zorla evlendirilmeyeceğim. Yalnızca kendim karar verdiğimde birini karım olarak kabul ederim. “Düşünmem gereken çok şey var.”

“Dediğim hiçbir şeye kulak asmiyorsan bile bunu dinle,” diyor annem. “Abram’a boyun eğmek yapacağın en büyük hata olur. Erkenden harekete geçip ona haddini bildirmek senin görevin. Kimsenin seni kukla gibi oynatamayacağını göster Kardeşliğe. Bunu yapmazsan korkarım kardeşliğin yapısı sarsılacak.”

Girmi Birinci Bölüm

Bleu MacAllister

Sin bu sabah tek bir kelime etmeden çıktı. Hatta öpmeden. Yalnızca yanımda, sıcak bedeninin olması gereken yere el yazısıyla yazılmış bir not bırakmış. Dün geceki olayla bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Birçok nedenden dolayı ağlayabilirdim ama ağlamadım. O da bunu biliyor. Bu ilişkinin sona ermesini istemiyorum. Bu sabah öpmeden çıkmasının nedeninin bu olduğundan eminim. Kırılğanlığımı göstermem midesini bulandırdı. Öyle olmalı, Sinclair Breckenridge zayıflıktan hoşlanmaz.

Büyük ihtimalle maskem düştü; ona bağlanmadığımı ve âşık olmadığımı saklayan maskem. Aptal bir kadını. Gerçekten öyleyim. Ve beni kendine âşık ettiği için, bu tamamen onun suçu.

*Günaydın Tatlı Bleu. Çok huzurlu
uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım,
hatta öpmeye bile. Rüyanda neler
gördüğünü bilmek isterdim.*

“Seni görüyordum Sin, hep seni görüyorum.”

Notu göğsüme koyarak tekrar yatağa uzanıyorum. Benden gitmemi isteyecek bir adamın cümleleri değil bunlar. Şefkat dolular. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Üstümden büyük bir yük kalkıyor.

Bugün pazartesi. Yani Harry’yi arama günüm.

Eve zorla giren saldırgandan beri, Sin mutlaka evden çıkarken kapıyı kilitliyor. Yine de prosedürü izliyorum ve gidip kontrol ediyorum. Telefonumu çıkarıp babamla konuşurken, içeri fark ettirmeden girip beni yakalaması isteyeceğim son şey olur.

Her yer temiz. Bandı çıkarıp komodinin altına sakladığım telefonu alıyorum. Harry anlayışlı olsa da bu saatte aramak hoşuma gitmiyor, orada saat gece yarısını geçmiştir. Dinlenmesi gerektiğini biliyorum ama konuşabileceğim en güvenli saat bu.

Harry hasta olmasaydı her şey farklı olurdu. Birkaç yıl daha gizli görev yapıp deneyim kazanabilirdim, daha da önemlisi burada, yanımda olurdu. Plan böyleydi. Thane’i ben öldürecektim ama Harry de burada yanımda olacaktı. Ekip olacaktık.

Kanseri de onu başımıza getireni de sikiyim.

Babamın telefonunu Ellison açınca kalbim çarpıyor. Hemen bir terslik olduğunu anlıyorum. Sağlığı kötüleşmese telefonunu asla ona vermez. “Sorun nedir?”

“Hemen telaşlanma, her şey yolunda.”

Saçmalık. “Bu telefonu sen açıyorsan her şey yolunda değildir.” Kendimi en kötüsüne hazırlamak için derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. “Ne kadar kötü durumda?” Cevap vermiyor. “Elli! Bana cevap ver. Hemen!”

“Sakin ol.” Ne dediğini çok zor işitiyorum çünkü sessiz bir tonda konuşuyor. “Onu uyandırmadan konuşabilmek

için koridora çıkıyorum.”

Haklıymışım. Harry hastaneye yatmış. “Ne zaman yatırdınız?”

“İki gün önce. Önce zatürree teşhisi koydular fakat dün değiştirdiler. Radyasyon pnömonisiymiş.”

Kız kardeşim bazen benim de kendisi gibi hemşire olmadığımı unutuyor. Tıbbi dili bilmiyorum ve radyasyon pnömonosu nedir, onun ne olduğunu konusunda hiçbir fikrim yok. “Açıklar mısın lütfen. Benim anlayabileceğim bir düzeye indirerek tabii.”

“Radyasyon tedavileri nedeniyle akciğerlerinde oluşan bir enfeksiyon.”

Fakat haftalardır radyasyon almıyordu... tabii bana yalan söylemediyse. “Son radyasyon tedavisi ne zamandı?”

“Altı hafta önce.” Peki. Yalan söylemediğini öğrenmek bir nebze rahatlattı. “Enfeksiyon başlangıcının gecikmesi normal.”

Ben uzaktayken böyle bir olay çıkmasından korkuyordum. “Ciddi bir durum mu? Eve gelmem gerekiyor mu?”

“İyileşecek. İltihabı azaltmak için steroid tedavisi uyguluyorlar. Bugün ya da yarın çıkacağını umuyorum. Tabii akyuvar sayımına bağlı.” Enfeksiyon miktarını anlamak için yapılan bir kan testi bu. O kadarını biliyorum.

“Durumu stabil. Yakın zamanda bir terslik olacağını sanmıyorum ama sana ulaşması gereken kişi ben olacaksam bir plan yapmalıyız. Evi aramanı bekleyemeyebilirim. Bana denetimcinin iletişim bilgilerini verir misin lütfen?”

Bunun yaratacağı risklerin farkında. “Ellison, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun.”

“Peki acil bir durum çıkar ve sana ihtiyacım olursa? Onu sık arayamıyorsun. Ayrıca durumu kötüye gitse bile

sana söylemez. Kötü bir olursa seni aramak için haftalık aramanı beklemek istemiyorum.”

Hatırlatmasına gerek yok, ne kadar kötü bir evlat olduğumun farkındayım zaten.

“Bu operasyonun kariyerinin en önemli operasyonu olduğunu ve tehlikeye atamayacağımız söyledi. Fakat sana bir şey söylemem gerek Bleu. Burada onunla yalnızım ve bu adil değil. Korkuyorum.” Sesi çatlıyor. “Kötüye giderse burada yalnız olmak istemiyorum.” Annemin ne kadar kötü olduğunu hatırlıyorum. Birbirimize yaslanabiliyorduk o zaman. Tüm yükü onun omuzlarına yüklemem hiç adil değil.

Şimdi ben de ağlıyorum. “Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, sonra eve döneceğim.”

“Lütfen acele et. İşini hallet ve hemen buraya gel.”

Elli neler olup bittiğin anlamıyor, hiçbir fikri yok. Benim artık Federal Bürodan ayrılıp serbest çalıştığımı bilmiyor. “Sana bir cep telefonu numarası vereceğim ama isim vermeyeceğim. Güvenlik meselesi.” Debra’nın iletişim bilgilerini veriyorum. “Bir kadın açacak. Ona hesabınla ilgili sorun yaşadığını söyleyeceksin. Alfa üç bir dört delta yedi dokuz.”

“Bekle. Yazmazsam hayatta hatırlayamam.”

Müthiş. Tüm o tıbbi saçmalıkları ezberleyebiliyor ama yanlış insanların eline geçmemesi gereken bir dizi numarayı yazması gerekiyor. “Tamam. Tek bir kâğıda yaz o zaman ve avucuna dayayarak yaz. İzinin çıkabileceği bir not defteri kullanma. Ezberlediğinde de kâğıdı yok et. Numarayı hiçbir yere kaydetme.” Sesi çıkmıyor, sanırım ne yapacağını biliyorum. Telefondaki notlarına kaydedecek. “Ciddiyim Eli. Bu ciddi bir mesele. Bu numaraları yalnızca zihnine kaydedebilirsin.”

"Anladım Bleu." Ukala.

"Babama aradığımı ve onu çok sevdiğimi söyle," diyorum. "Uygun olur olmaz tekrar arayacağım."

"Lütfen elini çabuk tut. Seninle konuşamazsa çıldırır." Homurdanıyor. "Aradığını söylemekten bile çekiniyorum, onu uyandırmadığım için sinirlenecek kesin."

"Benim üstüme at. Dinlenmesini gerektiği için uyardırmanı istemediğimi söylersin. Yarın vakit bulabilirsem aramaya çalışacağım."

Kendimi tamamen kaybetmeden telefonu kapatıyorum. Yalnızca ağlamaktan bahsetmiyorum. Çılgına dönüyorum, avazım çıktığı kadar böğürüp, koltuğu tekmeliyorum, sonra da kendimi kanepeye atıp yastığa kapanarak çığlık atmaya başlıyorum.

Kuvvetli iki kolun beni arkadan kavradığını hissediyorum. Beni koltuğa bastırıyor. "Sakin ol." Kulağımın yanından gelen ses Sinclair'in sesi. "Geçti tatlım. Benim. Yanında sadece ben varım. Başka kimse yok." Bedenim gevşiyor, onunki de.

Dudaklarını geceliğimin üstünden çıplak tenime dokunduruyor. "Sadece ikimiziz. Sadece sen ve ben."

"Özür dilerim." Ağlıyorum. "Çok üzgünüm."

"Önemli değil." Üstümden kalkıyor, ben de dönüyorum. Kanepeye oturup beni kucağına alıyor ve kolunu belime doluyor. "Anlat bana."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Neyi anlatayım?" Sorusunu geçiştirebileceğimi sandığımdan sormuyorum bunu, sadece uyduracak bir yalan bulmak için zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Seni bu kadar savunmacı yapan, bir an bile düşünmeden saldırmama neden olan nedir ya da kimdir?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Yalan.

“Hadi Bleu. Bunu aştık artık.”

“Neyi aştık?”

“Yalanları.” Eliyle kolumu sıvazlayıp omuzumu öpüyor. “Bana her zaman gerçeği söyleyebilirsin. Bunu hâlâ anlayamadın mı?”

Söyleyemem. Gerçek öldürülmeme sebep olur.

Sin bana başka şans bırakmıyor. Sürekli savunmacı davranışımı ilgili bir açıklama bekliyor ve artık bir yanıt vermem lazım. “Küçükken bir adam tarafından saldırıya uğradım. Çok çabaladım ama onu kafamdan atamadım. İçimde bir şeyi tetikledi. O olaydan beri kendimi zapt edemiyorum.”

“Kim yaptı bunu sana? Onu dünyanın neresine kaçarsa kaçsın yakalayıp geberteceğim.” Bunu yapacağına neredeyse inanacaktım ama yapan kişi kendi babası.

“Bir komşumuzdu,” yalan söylüyorum. “Yıllar önce öldü.”

“Ama yaptığının etkileri hâlâ hayatta.” Bana sarılıp başımı omuzuna yaslıyor. “Benimle paylaşacak kadar yakın hissettiğine sevindim. Teşekkürler.”

Cevap vermiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

“İçeri girdiğimdeki krizi tetikleyen neydi?”

Kafayı üşütmüş gibi görünmeden bunu nasıl açıklayabilirim? Düşün. Düşün. Düşün. “Uyandım ve hoşça kal demeden gittiğini fark ettim. Tekrar uyumaya çalıştım ama olmayınca buraya gelip kanepeye uzandım. İçim geçmiş olmalı çünkü senin sesine uyandığımda korkunç bir kâbus görüyordum.”

“Huzurlu uykun uzun sürmemiş... zaten genellikle öyle oluyor.” Bu kadar mı yani, inandı mı bana. Çok kolay oldu sanki.

Bir yangını söndürüyorum ama öfkeden telefonumu nereye fırlattığımı hatırlayamayınca yenisi parlıyor.

Çaktırmadan etrafı kolaçan etmek için Sin'in kucığına kıvrılıyorum. Ayaklarımızın dibinde yerde duruyor. Kahretsin. Onu görmemesini nasıl sağlayabilirim?

Dikkatini dağıtmalıyım. Tek umudum sevişmek.

Ağzım kulağına gelinceye kadar burnumu boynuna sürüyorum. "Yanıma yattığında huzurlu oluyorum." Parmaklarımı ensesindeki saçlara doluyorum. "Ve üstümde olduğunda." Kulak memesini emiyorum. "Yani... belki de beni yatak odasına götürüp... güvende hissetmemi sağlamalısın."

"Hımm." Elini bacağımdan yukarı götürerek, külotunun ucuna kadar getiriyor. "Belki de bunu yapabilirim."

Kucağından kalkıyorum ve benimle beraber kalkması için elini tutuyorum. "Lütfen?" Kollarımı omuzlarına atıp onu öpmek için kendime çekiyorum ve o sırada ayağımla telefonu bulup kanepenin altına itiyorum.

"Eve gelme nedenim bu değildi."

"O zaman bunu ikramiye say."

Daha dikkatli olmalıyım. Sin eve birkaç dakika önce gelse Ellison'la konuştuklarımı duyabilirdi ve kıyamet kopardı.

"Konuşmamız gerek." Biri bunu söylediğinde arkasından iyi haber çıkmaz genelde.

"Eve dönme nedeninle mi ilgili?" diye soruyorum.

"Evet." Oturur pozisyona geçerek kafasını yatak başına dayıyor. "Bu sabah annemle buluştum."

"Oh." Tuhaf. Ona çok nadir işi düşer. "Nereden çıktı bu buluşma?"

"Buluşmayı ben istedim. Kişisel bir meseleyi konuş-

mak istedim ve güvenilebileceğim tek kişinin o olduğunu düşündüm,” diye açıklıyor.

“Anlıyorum.” Benim yerime çok az tanıdığı bir kadınla konuşmak istiyor. İlişkimizin ulaştığını sandığım yerden geri adım atmış gibi görünüyor.

Uzanıp elimi seviyor ve gülümsüyor. “Seninle ilgili konuştuğum için seni çağırmam pek doğru olmazdı.”

“Benimle ilgili konuşmanı gerektiren neydi?”

“Bir konuda sana karşı tamamıyla dürüst olamadım.”

“Hiç şaşırmadım.” İstemsizce kahkaha atıveriyorum, sonra da aniden durduruyorum kendimi. “Özür dilerim ama senin kim olduğunun ve ne iş yaptığının farkında olduğumu biliyorsun değil mi?”

“Bu dünyada benim hakkımda en fazla bilgiye sahip kişinin sen olduğun gözümünden kaçmadı,” diyor.

“Öyleyse hangi konuda bana yalan söyleme ihtiyacı duydun?” diye soruyorum.

“Yalan denemez. Belli bir konuyla ilgili tüm bilgileri paylaşmadım demek daha doğru. Aralarında fark var.”

“Hangi konuymuş bu?” Sıkıntılı görünüyor. “Bana her şeyi anlatamayacağını biliyorum. Birbirimizi görmeye başladığımızda bunu kabullendim. O yüzden sana kızmayacağım.”

“Bundan pek emin değilim.” İç çekiyor. “Birkaç hafta önce sana saldıran adamla ilgili söylemediğim bir şey var. Saldırgan bizden biriydi, kardeşlerimizden biriydi.”

“Kanımın çekildiğini hissettim,” tabirini çok duymuştum ama bu ana kadar ne anlama geldiği hakkında fikrim yoktu. “Bir kardeşi mi öldürdüm yani?”

“Senin hatan değildi.” Elim tutuyor. “Bilemezdin.”

Yavaş yavaş yaptığının ne anlama geleceğini kavramaya başlıyorum. “Anlamıyorum. Haftalar geçti ve ko-

nusu açılmadı, tek kelime bile konuşulmadı. Ne anlama geliyor bu?" Tanrım. Hiç beklemediğim bir anda üstüme çullanmayı planlıyorlar. Öyle olmalı. İntikam almak için beni öldürecekler kesin. "Buradan kaçmam gerek."

Sin bileğimi sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bir yere gitmiyorsun."

Tanrım. Sin yapacak bunu. Beni öldürecek kişi o olmalı.

Âşık olduğun adam tarafından öldürülmekten daha kötü bir ölüm düşünemiyorum.

"Adı Malcolm'du. Abram göndermiş. Seni öldürmek için gelmemiş. Yalnızca kimin için çalıştığını öğrenmek için korkutacaktı." Nedenini sormama gerek yok.

"Bir Kardeşlik üyesini öldürdüğümü söylemeliydin." Bunu kendine saklaması ölüm fermanımı imzaladığı anlamına gelebilir.

"Bilseydin ne yapabilirdin ki?" diye soruyor.

"Hazır vakit varken buradan uzaklaşabilirdim."

"Konuyu hallettim. Ailem dışında senin yaptığını bilen kimse yok. Fakat şimdi bunu sana açıklamamın bir nedeni var. Abram senin muhbir olduğunu düşündüğü için Malcolm'u gönderdi. Hâlâ da aksine ikna olmadığı için güvenliğinden endişe etmem doğal."

Açık bir hedefim. "Bana buradan gitmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Senden kalmanı ve seni korumama izin vermeni istiyorum." Elimi sıkıyor. "Seni koruyabileceğime inanıyor musun?"

"İnanıyorum ama ikimiz için de endişeliyim." Bunun onun için ne anlam ifade edeceğini bilmiyorum. "Benim için kardeşliğe karşı geleceksin. Bunu hafife alacaklarını zannetmiyorum."

"Bu noktada onlara gelecekteki liderlerinin neler yapabileceğini göstermem gerekiyor. Benim açımdan iyi bir hamle ve onlar için de iyi bir ders olacak."

Söyledikleri canımı acıtıyor. Benimle birlikte olma kararlılığıyla alakası yok görünüyor. Onlara ve onların kurallarına boyun eğmeyeceğini ispatlamak istiyor. Asıl derdi oyunu kendi lehine çevirmek.

"Evet, iyi bir hamle olduğu belli ama zaten burada son-
suza kadar kalmayacağım için üstüne körükle gitmemen
daha doğru olabilir."

"Ne demek şimdi bu?"

"Sadece hep burada olmayacağımı söylemek istiyorum
ve eminim kardeşler bunun peşini kolay kolay bırakma-
yacaktır. Bir kadın uğruna onlara ihanet ettiğini düşü-
necekler, o yüzden mücadeleni akıllıca planlaman doğru
olabilir."

"Bence bu mücadeleye değersin."

Şimdi kafam karışıyor. Amacını anlayamıyorum. "Bu
mesele beni seçmenle mi ilgili yoksa istersen beni seçebi-
leceğini onlara kanıtlamak mı amacın?"

"İkisi de." Yanağıma dokunup başparmağıyla çenemi
okşuyor. "Şaşkın kız. Göremiyorsun değil mi?"

"Neyi göremiyorum?"

"Seni elde etmek için yapamayacağım aşırılık olmadı-
ğını." Sonunda. Ümitsizce duymayı beklediğim onay gel-
di nihayet. Tanrım! Bu adama böylesine âşık olmam çok
saçma ama esas trajik olan bunu hiçbir zaman öğreneme-
yecek olması.

Hayatta en çok nefret ettiğim kişi, hayatta en sevdi-
ğim insanla karşılaşmamı sağladı. Kim hayal edebilirdi
bunu?

Yirmi İkinci Bölüm

Sinclair Breckenridge

Bleu'yle hayatımdaki yerini tartışalı iki hafta geçti. Ona âşık olduğumu söyleyemeyeceğim için bunu göstermek için bildiğim tek yola başvuruyorum. Ona sahip oluyorum, hem de sıkça. O iki kelimeyi söylemek dışında, onu benim yapmak için her yola başvuruyorum. Halinden memnun görünüyor. Şimdilik.

Mutfakta çikolatalı kurabiye hazırlıyor. Üzgün ya da endişeli olduğunda yapıyor bunu. Bir şekilde onu rahatlatıyor.

Boynuna bir öpücük kondurmak ve hazırladığı hamurdan bir parmak çalmak için sessizce arkasından yaklaşıyorum. Elime şaplak atmak istiyor ama ıskalıyor çünkü çok hızlıyım. "Seni yaramaz çocuk."

Hamuru ağzıma atıyorum. Her şeyini elleriyle hazırlıyor. Marketten alınanlara benzemiyor, ekstra tereyağlı. "Cezalandırılmam mı gerekiyor?"

"Belki." Kollarımı Bleu'nün beline doluyorum ve tam bana yaslanırken ikinci bir parmak daha alıyorum hamurdan. "Kesinlikle cezayı hak ediyorsun."

Kulağına doğru eğilip, "Tatlı Bleu," diyorum ve boynunun kenarını öpüyorum. "Toplantıya gitmem gerekiyor."

Kollarımın arasında dönüp yüzüme bakıyor. "Endişeli

misin? Ben öyleyim biraz. İkimize de yetecek kadar hem de.”

Yalan söyleyemem. Bu konu çok önemli. “Sonuçlarıyla ilgili ciddi kaygılarım var.”

Ağlayacak gibi görünüyor. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Evet, yapmak zorundayım.” Annem haklı. Abram’a şimdiden haddini bildirmeliyim. “Bunu yapmamın şart olmasının birden fazla nedeni var.”

Onu kendime çekiyorum ve bana sıkıca sarılıyor. “Senin için korkuyorum.”

Ben de kendime inanılmaz derecede güvenmiyorum. “Toplantının nasıl gelişeceğine bağlı olarak bir süre dönmeyebilirim.” Saçlarını öpüyorum. “Sabaha dönmemiş olursam endişelenme.”

Geri çekilip bana bakıyor. “Ciddi misin? Bütün gece dönmeyebilir misin?”

“Bilmiyorum. Belki.” İç çekiyorum. “Sterling bir saate burada olur. Seni ailemin evine götürecek. Bu gece yalnız kalman güvenli olmayabilir, o yüzden annemle kalacaksın.” Hiçbir Kardeşlik üyesi ailemin evindeyken onun peşine düşmeye cesaret edemez, Abram emretmiş olsa bile. Hepsi babamın öfkesinden korkarlar. Bir kardeşi evime gönderebildiğine göre, benim konumum belli ki henüz netleşmemiş.

“Gerçekten gerekli mi bu?”

Öyle olmadığına inanmak istiyorum ama Abram’ın kafasından neler geçirdiğini bilmiyorum. “Seni göndermediğim için pişman olmak istemiyorum.” Bleu’ye onu koruyacağımı söyledim ve sözümde duracağım. “Gece kalma ihtimalin yüksek olduğu için bir çanta hazırlasan iyi olur.”

“Neden durumun bana anlattığından çok daha ciddi olduğu hissine kapılıyorum?” Çünkü öyle. Kitabın kapa-

ğının arkasındaki hikâyeyi sezebilecek kadar iyi tanıma-ya başladı beni.

Alnımı alnına dayayıp Eskimolar gibi burunlarımızı birbirine sürtüyorum. "Kaygılanma Tatlı Bleu'm benim. Yarın akşam bu saatlerde her şey yoluna girmiş olacak."

"Sin. Ben... "

Ne söyleyeceğini biliyorum, lafı ağzında dolaştırıp duruyor. Gözlerine dolan şefkati görebiliyorum, yüzüne boşalmak üzere. O yüzden parmağımla dudaklarına dokunarak başımı sallıyorum. "Şşş... yapma. Daha iyi bir ortama sakla, daha mutlu bir zamana."

Gülümsüyor ve yanağına bir damla yaş düşüyor. "Bunu yapabilirim."

"Gitmeliyim."

Yüzümü kavrayıp sertçe öpüyor. "İşini hallet ve bana dön."

"Korkma. Mümkün olduğu anda döneceğim."

Babam, konferans salonundaki masanın başındaki yerini almış. Ben ve Mitch de Abram ve Jamie'nin karşısında oturuyoruz. Komuta zincirini bilmeyen biri bile, oturma pozisyonlarımızdan konumumuzu tahmin edebilir.

Stajımı bitirdiğimde Abram en üstteki konumunu kaybedecek. Yıllardır yönetimde babamın yanındaki ikinci adam konumunda. Benim yaşımla gelinceye kadar böyle olmasını kararlaştırmışlar babamla birlikte. Bir süre önce zamanı geldi aslında fakat bana başka bir yerde ihtiyaç oldu. Babamın liderlik yapacak çok yılı olduğu için, Kardeşliğin tek avukatı olmaya gönüllü oldum. O zaman mantıklı gelmişti ancak şimdi bu kararımın doğruluğundan şüpheliyim. Abram edindiği kontrol ve gücün keyfini olması gerekenden çok daha fazla sürüyor.

"Hepinizin bildiği gibi, burada Bleu'yle aramdaki ilişkiyi tartışmak için bulunuyoruz."

"Onu beceriyorsun," diye gürlüyor Abram. "Buna ilişki kurmak denmez."

Ters adımla başlayacağız belli ki.

Abram ve masadaki diğer herkes, ben ve Bleu hakkında tamamen karanlıktalar. "İlişkimiz hakkında hiçbir bilgiye sahip değilsiniz, bu nedenle de gerçekliği konusunda bir fikriniz olamaz."

Elini masaya vuruyor. "Aranızda kesinlikle bir ilişki olamaz. Kardeşlik, kendi çemberi dışından biriyle eşleşmeyi yasaklar. Bunu biliyordun, yine de onunla görüşmeye devam etmeyi seçtin. Ortaya çıktığında ne düşüneceklerini sanıyorsun?"

"Kardeşler biliyor," diyor Jamie. Bana bakıyor. "Buraya gelirken Leith aradı. Bu gece Duncan'da konuşulan tek konunun bu olduğunu söyledi."

Ne tesadüf, bu konuyu tartışacağımız toplantıdan hemen önce kardeşliğin haberi oluyor. Bu kargaşa için Abram'a teşekkür etmem gerektiğinden eminim.

"Bana şunu açıkla evlat. Gelecekteki liderlerinin bir yabancıyla düşüp kalktığını öğrenince kardeşlerimiz ne düşünecekler?" Abram halinden memnun görünüyor.

"Hoş karşılamayacaklar."

"Beklenileceği üzere," diyor Abram.

Jamie babası yerine bana bakıyor. "Bleu zayıf halka olarak görülüyor. Onu ortadan kaldırmak tartışılıyor."

"Güvenilebilir biri o. Tahmin edebileceğinizden çok benziyor bize. Tanısaydınız ne demek istediğimi anlardınız." Beni sürekli şaşırtıyor. Aramıza katılmak için doğmuş sanki.

"Ama onu tanımıyoruz ve bunun bir nedeni var. İçimizden değil o."

"Konseyi toplamamın nedeni ortak bir çözüme varabilmek." diyorum.

"En hayati kurallarımızdan birini çiğniyorsun. Thane'in oğlu olduğun için başını okşayıp kabul etmemizi istiyorsun. Sen bu Amerikalıyı kabul ettiğin için, bizim de etmemiz bekleniyor. Öyleyse sana şöyle sorayım; kardeşlerden biri, kurallarımızdan birini esnetmek istediğinde, hayır diyorsak ne olur?"

Buna nasıl bir karşılık vereceğimi bilemiyorum. Kabul etmekten nefret ediyorum fakat Abram haklı. Kardeşlerin, kurallarımızın çiğneyebileceğini düşünmelerine izin veremeyiz.

"Evlat, Kardeşliğin lideri olmak iki yanı keskin bir kılıçtır." Sonunda Abram dışında biri söz alıyor. "Lider olarak, onların alamayacağı kararları almaya yetkilisindir fakat aynı zamanda da onlara hesap vermekle yükümlüsündür. İyi lider, iyi bir örnek teşkil etmelidir," diyor babam.

Kendisi bir zamanlar aynı sorunu yaşamamış gibi konuştuğuna inanamıyorum. "Amerikalı blackjack krupiyesiyle kurduğun ilişkideki gibi bir örnekten mi bahsediyorsun?" Aramızdan olmayan bir kadına âşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamasını sağlamalıyım.

"Amanda kardeşlerin arasında benimle birlikte yaşamıyordu. Amerika'daydı, onlarla hiçbir bağlantısı olmayan bir yerde. Onu bir sır olarak sakladım, senin de Bleu'yü saklaman gerekiyordu. Artık bunun için çok geç."

Mitch ellerini açarak soruyor, "Kimden bahsediyoruz?"

"Babamın Amerikalı sevgilisinden," diye yanıtlıyorum.

"Ne? Annem biliyor mu bunu?"

"Yıllar önceydi bu Mitch." Babam iç çekiyor. "Burada bulunma nedenimize dönelim. Sanırım hepimiz Sinclair'in

Bayan MacAllister'la yaşadığı ilişkiyi sürdürmeyi seçtiğini görebiliyoruz. Önerilerinizi bekliyorum."

"Sinclair'in stajyerliği yakında bitecek. Benim görüşüm, Amerikalıyla olan ilişkisini şu anda sonlandırmasının ve içimizden bir evlilik yapmasının Kardeşlik açısından hayati bir önem taşıdığı yönünde. Karısını seçme zamanının geldiğini düşünüyorum."

Annem Abram'ın beni Westlyn'le evlendirmek istediğini söylemişti. Bakalım haklı mıymış? "Seçmem gereken kadın hakkında bir öneriniz var mı?"

"Var. Westlyn'in iyi bir eş olacağını düşünüyorum."

"Baba!" diyor Jamie. Sinirlendiği yüzünden okunabiliyor. "Ciddi olamazsın. Kuzen onlar."

"Kan bağları yok. Başka bir kardeşin kızıyla birlikte olmasındansa kız kardeşinle birlikte olması Kardeşliği çok daha güçlü kılar."

Artık bu planının işleminin mümkün olmadığını bilmeli. "Westlyn'le asla evlenemem."

"Amerikalı yüzünden!"

"Kararımın Bleu'yle hiçbir ilgisi yok."

"Onunla zaman geçirirsen eminim fikrini değiştireceksin," diyor Abram.

Hayatım onunla birlikte geçti. "Westlyn'e farklı gözle bakamam, o yalnızca benim küçük kuzenim. Bunu yapamam." Beni evlenmem konusunda sıkıştıracaklarını biliyordum fakat en azından stajımın bitmesini beklerler diye umuyordum. "Zamanı geldiğinde bir eş seçeceğim ancak o zamana kadar Bleu'den vazgeçmeyeceğim."

"Öyleyse bunu sağlamak için bir önerim var," diyor Abram. "Bleu'yü içimize almalıyız."

Onunla evlenmemi teklif ediyor olamaz. Planına uymaz bu. "Nasıl olacak bu?"

“Üyeliğe kabul ederek.”

“Kadınlar üyeliğe kabul edilemez,” diye çıkışıyor Mitch.
“Bu yapamaz.”

“Daha önce yapılmadı. Arada fark var,” diyor Abram.
“Eşit hakların olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bir kadının Kardeşliğe üye olamayacağını kim söyleyebilir?”

Ondan böyle bir hamle beklemeliydim.

Onun dayak yemesini ve kardeşlik adına dayanıklılığının sınanmasını istiyor. Başaramayacağını sanıyor ama benim bildiklerimi bilmiyor. Dünya üzerinde benim Tatlı Bleum'den daha güçlü bir kadın yok. Fakat Abram istediği için acı çekmesine izin veremem. “Hayır! Kardeşliğin hiçbir üyesi ona vurmayacak.”

“Bayan MacAllister bir yabancı olarak kaldığı sürece kabul görmeyecek. Onu bizden biri yapmanın tek yolu kabul töreni.”

Bleu'yle evlenerek onları kabullenmeye zorlayabilirim fakat evliliği ikimiz de istemiyoruz. Geçici bir soruna yönelik kalıcı bir çözüm olur.

Yine Abram haklı. Kardeşliğin onu benimsemesinin tek tolu kabul töreni yapmak. Yine de onun dayanıklılık testine girmesine izin veremem. “Tamam. Kabul töreni yoluyla bizden biri olacak, ben de onun yerine kefareтини ödeyeceğim.”

“Hayır. Onun ödemesi gerek.”

“Adamlarımız karılarının kefareтини sıklıkla kendileri ödüyorlar,” diye savunuyorum. Onu sıkıştırdım bu sefer.

“Oğlum haklı Abram,” diye onaylıyor babam. “Bir kardeşin kendi isteğiyle karısının yerine geçmesi geçerli bir uygulama. Farklı bir durum yok.”

Tartışacak zaman bırakmıyorum ona. “O zaman karar verildi. Bleu resmi bir kabul törenine katılacak ve daya-

nıklılık bölümünde onun yerine ben olacağım. Bittiğinde bizden biri olacak ve bağlılığı bir daha asla sorgulanmayacak.”

“Sin bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye soruyor Jamie. “Kaç kişinin sonuna kadar dayanamadığını biliyorsun.”

Hayatımda, hiçbir konuda bu kadar emin olmamıştım. “Kendim için olsa dayanamayabilirim fakat onun için dayanırım.”

“Bu çok aptalca.” Mitch elini masaya vuruyor. “Baba! Ona bunu yapamayacağını söyle.”

“Bunun kardeşlerin kabullenmesini sağlayacak tek çözüm olduğuna katılıyorum. Beklentiyi yükseltiyor. Kendisini kurban ettiği için ona saygı duyacaklar ve Bleu’nün güvenilebilir biri olduğuna dair samimi inancını kanıtlamış olacak.” Babamın gözlerindeki gururu okuyabiliyorum. “Gerçek bir liderin kararı bu.”

Abram açıkça küplere bindi. Savaşı kaybediyor, tepedeki konumunu da. İkimiz de bunun farkındayız. “Birisi Ferguson’u arasın ve bizimle kara bölgede buluşmasını söylesin. Ona yeni bir üye adayı getiriyoruz.”

Alec Ferguson bileklerime iki metal zincir takıyor. “Sana bunu yapmak istemiyorum patron.”

Bundan eminim. Akli başında olan kimse gelecekteki liderini ölesiye dövmek istemez.

Kabul töreniyle gelmeilerse, kardeşlerini hayatın boyunca tanırırsundur. Bir zamanlar ebelemece oynadığın birinin canını yakmak daha zor bir iştir. “Sorun değil Alec. Endişelenme. Bunun hesabını sormayacağım senden.”

Kollarımı başımın üstüne doğru kaldırırken zincir geriliyor. “Bunu yapan ben olmamalıydım. Doğru gelmiyor.”

“Shona nasıl? Onu uzun süredir görmedim.”

“Karnı şiş,” diyor. “Üçüncümüzün üç haftası kaldı ama bu haftanın sonuna kadar bile dayanabileceğini sanmıyorum. Bu seferkinin kız olduğunu söylediler. Shona küçük pembe elbiseler alacağı için çok heyecanlı.”

“Öyleyse tebrikler sıraya dizilmiştir.”

Alec, Shona’yla yıllar önce evlendi ama birlikteliklerinin nasıl başladığını bilmiyorum. “Evliliğiniz ayarlanmış mıydı yoksa karını sen mi seçtin?”

“Birbirimizi seçtik. Fakat babası beni pek onaylamadı. Kızının daha iyisini bulabileceğini düşünüyordu. Jamie ya da Leith gibi birisini.”

“Ona âşık mısın?” diye soruyorum.

“Hem de çok.”

Ayak parmaklarımın ve tabii protezimin ucuna yükselene kadar çekiyor zinciri. Bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim. “Shona’nın hayatında kalması için yapamayacağın bir şey var mı?”

“O ve bebeklerimiz için yapamayacağım hiçbir şey yok.”

Zinciri kilitliyor ve mezbahadaki bir et parçası gibi sallanmaya başlıyorum. “Öyleyse buna neden gönüllü olduğumu anlamalısın. Onun çekmesi beklenen acılara dayanmak için yerine geçmeyi ben seçtim. Tam olarak anlamadığı bir hayat uğruna ıstırap çekmemesi için yapıyorum bunu.”

“Şimdi anladım patron.”

“Umarım kardeşler de anlar.”

“Amerikalıyla gizli gizli takılmana biraz öfkeliyim. İhanete uğramış hissediyorlar fakat şu anda yaptığın fedakarlık tüm duygularını değiştirecektir. Liderlik pozisyonundaki kimse daha önce böyle bir şey yapmadı. Kendini

saygın yerinden aşağı indirmeyi seçerek, onları zorla kabullenmek zorunda bırakmak yerine izinlerini alıyorsun. Kendi halkından inandığın bir kızı onaylamalarını istiyorsun. Kardeşlerin hoşuna gidecek bir davranış.”

“Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Farkına varmamış olabilirsin ama çok doğru bir karar bu.” Sırıttıyor. “Ayrıca kızına da kavuşmuş olacaksın. Bayan Bleu çok tatlı biri.”

“Evet, gerçekten çok tatlı.” İlk darbeye hazırlandığını seziyorum. “Sakın özel bir muamele yapma. Kardeşlere kanıtlamak için kayda alınıyor. Kimsenin kolay atlattığını düşünmesini istemem. Tek isteğim sol bacağımın dizden aşağısına vurmaman, terapisi hâlâ devam ediyor.”

“Tabii ki. Sürece yabancı olmadığını düşünüyorum?” diye soruyor.

“Değilim.” Dayanıklılık testine katılmayalı yıllar oldu ama ne kadar vahşi olduğunu hatırlıyorum. “Hadi başlayalım. Ben hazırım.”

İlk darbe belimin altına geliyor, sol böbreğimin tam üstüne. “Ahh...” Çok acıyor, neredeyse altıma işeyeceğim.

“Üzgünüm patron.”

“Her vuruşta özür dileme yoksa bütün gece sürer bu iş. Devam et ki hızlı bitirelim.”

“Nasıl istersen.”

Sonraki darbe diğer böbreğime geliyor. İlkinden daha fazla acıtıyor. “Sanırım bir süre kan işeyeceğim, öyle değil mi?”

“Büyük ihtimalle.”

Sol gözüme yumruk yemek için sola dönüyorum. Böbrekler kadar kötü gelmiyor. Sanırım boks yaptığım için yüzüme darbe almaya alışığım. Sonra diğer tarafa vuruyor. Yüzüme ılık bir sızı yayılıyor.

“İşe şu tarafından bak patron. Tamamen iyileştiğinde, bütün bunlara onun uğruna katladığın için sevgilin sana çok iyi davranacak.”

Onu elde edeceğim, benim olacak. Şu anda tek düşünebildiğim bu. Ta ki Fergusonun yumruğu mideme inene kadar. Sonrasında tek düşünebildiğim, bunun yalnızca başlangıç olduğu.

Girmiş Üçüncü Bölüm

Bleu MacAllister

“Sin’in neden geri dönmediğini anlamıyorum. Üç saatte ortada yok.” Bir kez daha ön pencereye gidip geliyor mu diye bakıyorum. “Bütün gece dışarıda kalması gerekebileceğini söylediğini biliyorum ama bu kadar zaman ne tartışıyor olabilirler ki?”

Isobel kanepede oturmuş en son dedikodu haberlerini okuyor. “İşin içinde Abram olduğunda kim bilebilir?”

“Onu pek umursamadığınızı seziyorum.”

“Hem de hiç.” Okumayı bırakıyor ve elindeki dergiyi önündeki sehpa üzerine koyuyor. “Bir sosyopat olduğunu düşünüyorum. Hiç kimseye veya hiçbir şeye saygısı yok. Davranışlarından hiç pişmanlık duymuyor ve sıklıkla vahşi tavırlar sergiliyor.” Araştırma yaptığı belli.

Federal Büroya girdikten sonra, kriminal kişiliklerle ilgili çalışma fırsatım oldu bir süre. Özellikle de sosyopat ve psikopatlarla ilgili çünkü Thane’in bunlardan biri olduğuna dair güçlü sezgilerim vardı. Hayatına sızmaya çalışacaksam, zihninin nasıl çalıştığını öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Kardeşlik üyelerinin çoğunun en azından sınırda sosyopat olduklarına inanıyorum çünkü toplumu ve kurallarını hiçe saymalarına karşın bir gruba bağlanabiliyor-

lar. Tamamen akıllarını yitirmiş değiller çünkü işlerine tutunup kendilerine uzun vadeli bir yer edinebiliyorlar. Psikopatlırsa farklı bir tür hayvanlar.

"Abram'ın sosyopat değil de psikopat olabileceğini düşündünüz mü hiç?"

"Farkını bildiğimden emin değilim."

"Psikopatlar duygusal bağıllık kuramaz ya da başkalarının duygularını anlayamazlar. Çoğunlukla çok etkileyici kişiliklerdir, insanları kendi çıkarları için yönlendirmekte ustadırlar ve kolayca güven uyandırırılar. Duyguları varmış gibi davranırlar fakat yoktur. Bazıları yönlendirme konusunda öylesine ustadırlar ki aileleri bile gerçek doğalarını asla anlayamaz."

"Tanrım! Sanırım Abram hakkında duyduğum en iyi tanımlama bu. Tıpatıp onu anlattın. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Üniversitede ana dahlm psikolojiydi." Yalan.

Telefonum titriyor ve mesaj sesini duyuyorum. "Sonunda! Bana ancak haber verebildiğine inanamıyorum."

Sin senin için bunu yapıyor. Umarım buna değersin.

Ne demek bu şimdi? "Bir video ve mesaj göndermiş." Mesajı Isobel'e okuyorum.

"Başka biri göndermiş bunu." Isobel yanıma yanaşıyor. "Oynat."

Telefonumun ortasındaki üçgene basıyorum ve video oynamaya başlıyor. Ne izlediğimi anlamam biraz zaman alıyor.

Sin bu. Tavana asılmış ölü gibi duruyor. Hiç görmediğim bir adam durmadan yumrukluyor onu ama neredeyse hiç tepki vermiyor. "Ona ne yapıyorlar?" Kafasını çeviriyor. "Isobel! O adam neden vuruyor ona? Mesajda bunu benim için yaptığı yazıyor. Anlamıyorum."

"Buna dayanıklılık testi deniyor. Kardeşlik içinde doğup büyümemiş olanların üyeliğe kabul edilmek için gücünü kanıtlayarak geçmek zorunda olduğu bir test."

Anlamıyorum. "Fakat Sin kardeşliğin içinde doğup yetişmiş biri."

"Evet, ama sen değilsin."

"Neler döndüğünü anlamıyorum."

"Sadece tahmin yürütüyorum fakat sanırım senin Kardeşliğe kabul edilmen için bir anlaşmaya varmışlar."

"Ne?"

"İçeride olmayan herkesin, kabul edilmek için dayanıklılık testine girmesi ve geçmesi gerekir. Senin yerine gönüllü olmuş sanırım."

"Hayır! Bunu yapmasını istemiyorum."

"Videoya bakılırsa bunun için çok geç."

Mesaj Sin'in numarasından geldi, karşıma onun çıkmayacağını bilerek numarasını çeviriyorum. "Mesajımı aldın demek canım." Psikopatın kendisiyle karşı karşıyayım.

"Bu çılgınlığa bir son verin Abram. Sin'in benim yerime bunu üstlenmesini istemiyorum."

"Acı çekmesini istemediğin için mi yoksa Kardeşliğin parçası olmak istemediğin için mi?"

İkisi de değil. "Kendi dayanıklılık testime kendim girerim."

"İşimiz neredeyse bitiyor canım. Sinclair karşı çıkacak durumda değil ama seninle baştan başlamak için durmamızın hoşuna gideceğini düşünmüyorum." Üç saattir sürüyor mu bu manyaklık?

"Bir saniye canım," diyor Abram. "Bir şey söylemek istiyor. Ne diyorsun Sinclair? Anlayamıyorum seni... Ah, sanırım hayır diyor. Bilinci pek yerinde olmadığı için ne

dediğini anlamak biraz güç.” Ne yapacağımı bilemiyorum. Benim için acı çekmesini istemiyorum.

“Thane onu eve getirsin mi? Yoksa kendi evine bırakmamızı mı tercih edersin?”

Sin’in annesine bakıyorum. “Thane orada.” Bir babanın oğluna bu yapılanları izlediğine inanamıyorum.

“Bir dakika,” diyor Abram. “Bir şey söylemeye çaballıyor... söylediklerinden anlayabildiğim tek kelime *evim*.”

Evet, kendi yatağında daha rahat edeceğinden eminim. “Evine getirin. Orada bekliyor olacağım.”

“Nasıl istersen canım.”

Telefonu kapatınca kanım donuyor. Abram’ın psikopat olduğuna daha da ikna oldum. Sin’e yapılanlardan keyif alıyormuş gibi geliyordu sesi. “Gitmem gerek. Onun için hazırlık yapmam lazım. Sterling’i çağırabilir misiniz lütfen?”

“Birlikte gideceğiz,” diyor Isobel. “Onunla yalnız baş edemezsin.”

“Jamie’yi armalıyım.” Sin’in videodaki haline bakılırsa hemen müdahale edilmesi gerekiyor.

Sin’in en yakın dostu ilk çalışta açıyor telefonunu. “Onunlayım Bleu.”

Sinirim iyice artıyor. Bu insanların nesi var? Nasıl bir baba ve dost arkasına yaslanıp izleyebilir bunu? “Onu öldüresiye döverlerken yanında mıydın? Ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadın öyle mi?”

“Bunu belli bir amaç uğruna seçen kişi kendisi fakat sanırım nedenini o açıklasa daha iyi olur.”

Tamamen dehşete düşüyorum. “Benim yerime acı çektiğini bilmek nasıl hissettiriyor biliyor musun?”

“Gurur duymalısın. Senin uğruna yaptığı çok onurlu bir davranış.”

Bu herifler kafayı üşütmüş. Onun ıstırabından neden gurur ya da onu duyayım? "Açıkçası duymuyorum. Dayanılmaz bir acı çektiğini bilmek ve sebebinin ben olduğunu bilmek beni kahrediyor."

"Sana olan hislerinin boyutunu gösteriyor." Diyor Jamie. "Basitçe açıklamak gerekirse, seni ne kadar sevdiğini ve sana ne kadar güvendiğini kanıtlamak için dayak yedi."

"Bunun yerine söylemesi yeterdi. Çok daha kolay olurdu."

"İyi olacak Bleu." Jamie gülüyor ama ortada gülünecek bir durum göremiyorum. "Biter bitmez acısını dindirecek bir şey vereceğim. Eve geldiğinde geçmiş olur."

Daha önce eve geldiğinde o kadar kötü durumdaydı ki neredeyse kaybediyordum onu. "Ona iyi bakacağına söz ver Jamie."

"Söz veriyorum."

Sin'in evinin ön penceresinden dışarı bakarak araba ışıklarını beklerken Isobel beni hazırlıksız yakalıyor. "Oğlum seni sevdiğini söyledi mi sana?"

"Hayır."

"Bunun görmem için bu kelimeleri söylemesine gerek yok." Bir an tereddüt ediyor. "Hatta hiçbir zaman duymayabilirsin."

"Bu akşam onu sevdiğimi söylemeye çalıştım ama ne söyleyeceğimi anlayınca durdurdu beni." Gülümsüyorum. "Parmağını dudaklarıma koyup daha mutlu bir ana saklamamı söyledi."

"İlk söylediğin anın özel olmasını istiyor. Romantik bir davranış."

"Evet."

"Bizim geleneklerimizi bilmediğin için sana korkunç derecede barbarca gelmiş olabilir. Öyle değil. Yaptığı şey

gerçek aşkın göstergesi. Kabalığından dolayı şu anda inceliğini göremiyor olabilirsin fakat gerçekte ne kadar ince bir davranış olduğunu zamanla anlayacaksın.”

Bedeninin çuvala dönmesindeki inceliği görmem imkânsız.

“Sinclair’in aşk konusunda hiç deneyimi olmadı. Büyürken gözlemleyebileceği bir deneyimi yoktu. Ona karşı sabırlı olmalısın.”

“Bence mükemmel idare ediyor.” Sokaktaki araba ışığını görünce heyecanlanıyorum fakat durmadan geçiyor binanın yanından. “Sizinle ilişki kurmak istiyor olmak istiyor.”

“Biliyorum. Ve bunun için sana müteşekkirim.” diyor Isobel.

“Ben ne yaptım ki?”

“Beni ve büyük oğlumu bir araya getirdin. Aynı kaldığımız onca yıldan sonra bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum: Thane’in, kendisi gibi onun da benden nefret etmesini sağladığını düşünüyordum.”

“Birbirinizden hep nefret mi ettiniz?” diye soruyorum.

“Hayır, evlendiğimizde Thane beni seviyordu. Başkasına âşık olan bendim ve bizi ayırdığı için onu suçluyordum. Soğukluğum onu farklı birine dönüştürdü sonunda. Kimsenin sevmeyeceği bir insan oldu.” Bu doğru değil. Annemin Thane’i sevdiğinden eminim.

Bir canavara âşık olması tuhaf geliyordu. Ta ki ben de âşık olana kadar. Onun izinden gitmiyor muyum? Sin babasının genç hali değil mi?

“Çay ister misin?”

Bir süre daha bekleyeceğiz gibi görünüyor. “İsterim.”

Pencerenin yanından uzaklaşmak üzere dönüyorum, Isobel de ayağa kalkıyor. “Sen kal kızım. Ben hallederim. Beklemeye devam et.”

Bir süre sonra elinde tepsiyle salona giriyor. "İki şeker ve biraz süttü değil mi?"

"Evet." Sin hastanedeysen evinde geçirdiğim günlerden hatırlıyor.

Hızla soğuması için çayı karıştırıyorum.

"Bleu, kendini neden bu çılgınlığın içine attığını merak ediyor musun?"

"Hayır dersem yalan söylemiş olurum. Fakat Sin'i düşündüğümde nedenini açıkça anlıyorum." Bir yudum almak için fincanı dudaklarıma götürüyorum ama hâlâ sıcak. "Kötü durumda olacak değil mi?"

"Evet, muhtemelen de bir süre öyle kalacak. Yanında olmana ihtiyacı olacak."

"Onu bırakmam söz konusu değil." İstesem de yapmam.

"Güzel." Yüzüne bir tebessüm yayılıyor. "Yanında olman ona güç verir."

İliyan çayın yarısına doğru kafein, zaten kımıldanmaya başlayan ellerimi titremesini artırıyor. "Bunu içmem pek iyi bir fikir değilmiş. Zaten yeterince gerginim."

"Uzun bir gün olacak ve hiç uyumadın. Yakıta ihtiyacın olacak."

Kapıya gidiyorum ve eşikte durup gelmelerini bekliyorum. Jamie ve Mitch Sin'i eve getirdiklerinde içimden çığlık atmak geliyor.

Baştan aşağı kan içinde. Yüzü şişmiş ve yamulmuş. Karşımdakinin benim Sinclair'im olduğuna birinin beni ikna etmesi gerekecek neredeyse çünkü bu kişi ona hiç benzemiyor.

Tek olumlu yanı rahatlamış görünmesi, acı çekiyor gibi bir hali yok. "Ona bir şey verdin mi?"

“Evet. Morfin.” Tanrı’ya şükür. “Nereye gidiyoruz?”

“Yatağını hazırladım.” Kan içinde olacağını tahmin ettiğim için yeni nevresimleri eskileriyle değiştirmiştım.

Sin yatağa kaya gibi yığılıyor. Bitkinlikten mi yoksa yatıştırıcıların etkisinden mi anlaşılmıyor.

“Birkaç saat uyuması gerek ama diğerinin etkisi geçmeye başladığında biraz daha ağrı kesici vermek gerek.” Jamie cebinden bir şırınga çıkarıp komodinin üstüne koyuyor. “Bunu saat sekiz gibi ver, diğerinin etkisi geçmemiş olur böylece. Yeni dozu vermeden çok beklersen tekrar kontrol altına almak güçleşebilir.”

Ne demek bu şimdi? Benim hemşirelik becerilerime fazla güveniyor. “Nasıl iğne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Zor değil.” Elini Sin’in kalçasına götürüp başparmağıyla işaretparmağını geniş bir V şekline getiriyor. “Merkezine batır. Şırıngayı geri çek. Kan gelmezse bastır. Çocuk oyuncağı.

Bu konuda eğitim almış biri için öyle olabilir. “Çocuk oyuncağıymış, yok ya!”

“Acı çekmesini mi istiyorsun?”

İstemediğimi biliyor. “Tabi ki hayır.”

“Bu dayaağı senin uğruna yedi, o yüzden sen de kendini toparlayıp bu morfin iğnesini yapacaksın.” Kendimi daha da kötü hissetmemi sağlıyor.

“Merak etme. Yapacak,” diyor İsobel Jamie’ye. “Ben yardımcı olurum.” İsobel’in yaralı bir kardeşe ilk defa bakmadığını hissediyorum.

“Uzun bir gece oldu hanımlar, gidip konuk odasında dinleneceğim. Herhangi bir terslik olursa beni uyandırmaya çekinmeyin.”

Sin leş gibi. Onun bu kirli ve kanlı kıyafetlerle yatma-

sına izin veremem. "Duşa sokmalıyız onu. Kıyafetlerini çıkarmama yardım eder misin?"

"En kolay yolu kesip çıkarmak sanırım," diye öneriyor.

"Kabul." Üstündeki hiçbir kıyafeti yıkayıp ütülemek gibi bir niyetim yok. Arka bahçede küçük bir kamp ateşi bile yakabilirim onlarla.

Isobel mutfaktan elinde bir makasla dönüyor ve bana uzatıyor. Pantolonunun paçasından başlayıp yukarı doğru kesiyorum. Protezi ortaya çıktığında keskin bir nefes sesi duyuyorum. "Tanrım. Bacağı kesilmiş."

Durup Isobel'e bakıyorum. Elini ağzına götürmüş.

"Bilmiyor muydun?" Bunun sürpriz olacağını hiç düşünmemiştim. Onun annesi sonuçta. Böylesine önemli bir şeyin nasıl farkında olmaz?

"Bana kimse söylemedi." Yatağın ucuna gidip oğlunun saçını okşuyor. "Yavrumun başına böyle bir olay geldiğini bilmiyordum."

"Altı yıl önce vurulduğunda kesilmiş."

"Yoğun fizik tedavi için gittiğini söylemişlerdi."

"Gitmiş ama bacağını kaybettiği için." Ağlıyor. Sin onun ağlamasını istemezdi. "Sorun yok. İyi uyum sağlamış. Hayal ettiğin gibi bir sorun değil. Her açıdan normal biri artık."

"Çok sıkı sakladıkları bir sır bu fakat seninle paylaşmayı seçmiş. Sana ne kadar güvendiğini gösteriyor bu."

"Sırrını saklayacağımı biliyor."

Pantolonu kesme işime devam ediyorum. İç çamaşırına geçmeden önce kasiğini çarşafı kapatıyorum. Kıyafetlerinin geri kalanını kesmeyi bitirince vücudunun her yanını yıkıyorum.

Feci durumda. Sayısız kesik, şişik ve sıyrık var. Yanını yıkarken yüzünü buruşturuyor, kaburgaları kırılmış

olabilir. Omuzlarından biri biçimsiz duruyor, yerinden çıkmış olabileceğini tahmin ediyorum. "Jamie'nin bunu gördüğünü zannetmiyorum. Tekrar yerine oturtması gerekecek."

"Uyandırayım mı onu?" diye soruyor.

"Henüz değil. Sekizde morfin vereceğim, daha fazla canını yakmadan önce etkisini göstermesini beklemeliyiz." Araba çarpsa daha iyi bir durumda olurdu büyük ihtimalle.

Saat sekiz oluyor ve Sin'in morfin iğnesi zamanı geliyor. Kalçasını alkolle siliyorum ve Jamie'nin gösterdiği şekilde elimi V şekline getirip hedefime bakıyorum. İğneyi etine batırma fikri midemi bulandırıyor. "Bana ne oldu anlamıyorum. Normalde midem bu kadar hassas değildir."

"Kasa iğne batırma fikrindendir. Yaptıktan sonra geçecek." Destek olmak için elini omuzuma koyuyor. "Uyandığında bu yaptığınla gurur duyacak."

Anlıyorum. Ona hizmet ediyorum. Bunu yaparak, benim için yaptıklarına minnettar olduğumu gösteriyorum. Onun yaptığı sevgi göstergesiydi ve bu da öyle.

"Breck. Benim Bleu. Kalçana ağı kesici iğne yapacağım." Beni duyduğundan emin değilim. Hatta çok şüpheliyim fakat başına ne geleceğini söylemeden iğneyi saplamak doğru gelmiyor.

İğneyi derisine batırıyorum, kasın içine kadar giriyor ama gözünü bile kırpmıyor. Hâlâ Jamie'nin önceden verdiği morfinin etkisi altında olmalı. Güzel. "İyi uykular, Breckim."

Girmi Dördüncü Bölüm

Sinclair Breckenridge

Yatakta dönünce baştan ayağa her yanıma ağırlı saplanıyor. Gözlerimi açıyorum, daha doğrusu tek gözümü çünkü sol gözüm şişlikten kapanmış durumda. Başımı kaldırıncaya beynim zonkluyor. Uyuşturucuların geri tepme etkisinden olmalı. Her zaman böyle etkiliyor bu bok beni.

Çevreme bakıyorum ve eve getirilip yatağa yatırıldığımı anlıyorum. Güzel. Şu anda olmak isteyeceğim tek yer burası.

Odadaki güneş ışıĒı miktarına bakılırsa akşam olmuş. Uzun süredir uyuyorum demektir ama şaşırmiyorum. Jamie'nin bana bolca uyuşturucu verdiğine eminim.

Bleu yanımda uyuyor, cenin pozisyonunda kıvrılmış. Ona dokunmaktan alamıyorum kendimi. Elimin tersiyle yüzünü okşuyorum. "Seni seviyorum Bleu MacAlister. Hep seveceğim ve seni korumak için her şeyi yapmaya hazırım."

Uykusunda kıpırdanıyor ve tekrar yüzünü okşuyorum. Onu uyandırmanın bencilce olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. "Tatlı."

Gerinip yüzünü bana dönüyor, gözleri açılmış. Uzanıp yüzüme dokunuyor, tuhaf hissediyorum. Şişkin ve donuk

geliyor, darbelerden yüzüm şişmiş muhtemelen. "Breck. Uyanmışsın."

"Şimdi uyandım." Fazla yaklaşmamaya özen gösterek yanıma sokuluyor. Dokunmasını çok sevmeme rağmen dayanabileceğimi sanmıyorum. Her yanıma acıyor. "Gözlerimi açıp seni yanımda görmek... daha güzel bir manzaraya uyanabileceğimi sanmıyorum." Hayatımızın her sabahında böyle uyanmaya hiç itirazım olmaz.

"Dün gece Kardeşlik konseyiyle toplantı yapmaya çıktın buradan. Bu noktaya nasıl tırmandı tartışmanız?"

Bleu'ye dün gece yaşananları anlatıyorum. "Açıkçası, kimsenin tahmin ettiği gibi gelişmedi."

"Belli oluyor," diyor.

"Abram çok mutsuz." Yetersiz bir ifade bu. Deliye döndü daha doğru.

"Neden? Senin ölesiye dayak yemeni seyretmiş. İzlerken mısır patlamış bile olabilir." Vay be, çok sert konuşuyor.

"Kızı Westlyn'le evlenmeyeceğimi söyledikten sonra izlemek hoşuna gitmiş olabilir gerçekten."

Yüzünde kafası karışmış bir ifade beliriyor. Kaşları kırışıyor ve gözleri kısılıyor. "Ama senin kuzenin o."

"Kan bağıımız yok. Abram'ın evlat edildiğini biliyorsun. Kardeşlik kabul eder, hem de memnuniyetle. Birlikteliğimiz kardeşliğimizi güçlendirir. Benim dışımda herkes için kazançlı bir durum."

"Seni yönlendirebilmek için damadı olmanı istiyor."

Hemen anlıyor. "Kesinlikle."

"Kayınpeder olarak tam bir kâbus olur."

"Şüphesiz," diye onaylıyorum.

"Sonunda bunun mümkün olmadığını anladığını sanırım."

"Güzel." Elimi tutuyor. "Canın çok yanıyor mu?"

Evet. Üzerimden tren geçmiş gibi hissediyorum ama bunu asla açık etmem. Kararımdan pişmanlık duymasını istemiyorum. "Çok fena değil."

"Yalancı."

"Daha kötü sözler duymuşluğum var." Gülüyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum çünkü orospu çocuğu gibi acıyor. "Arhhh..." diye homurdanıyorum.

"Peki, Bay Çok Fena Değil, daha iyi hissetmeniz için ne yapabilirim?"

"Ayağa kalkmayı hiç istemesem de tuvalete gitmem gerek ve korkarım bunun için yardımınıza ihtiyacım olacak." Yatağın etrafından dolanıp yanıma geliyor. "Yavaş olacağım."

"Merak etme. Çok zamanım var. Bir kapatma olduğum için gidecek bir yerim yok."

"Bu haldeyken seni ne kadar kapatabileceğimi bilmiyorum."

"Biz ortağız Breck." Eğilip başımın üstünü öpüyor. "Sen bana baktın ve şimdi de ben sana bakıyorum."

Yatağın kenarına oturuyorum ve o da eğilip evde giydiğim takma bacağımyı yerleştiriyor. Sonra da ona dayanarak yürüyorum. "Buradan sonrasını hallederim."

"Bacaklarına güvenmiyorum."

İlk işeyişimde yanımda olmasını istemiyorum. Kan gelecek muhtemelen. Böbreklerim ve mesanemin aldığı darbeleri düşünürsek çok fazla kan dökebilirim. Fenalaşmasından korkuyorum. "Hadi Tatlı Bleu. Sen kapıyı kapamadan bile yapmıyorsun çişini."

"Kapıyı kapatıyorum çünkü bir hanımefendiyim ben, vücut fonksiyonlarımyın farkına varmanı istemiyorum. Diğer yandan sen, her zaman ben yanımdayken yaparsın bu işi. Çekingen değilsin ve şimdi de olmana gerek yok."

"Bu konuda tartışmayalım."

Omuz silkip çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Tuvalette işimi bitiriyorum ve yanımda kalmadığı için mutluyum. Çok kan çıktı, Jamie'ye bahsetmemi gerektirecek kadar çok. Başıma gelenlere rağmen normal olduğunu sanmıyorum bunun. "Hallettim."

Yatağa yatmama yardım ediyor ve protezimi çıkarıyor. "Yiyecek bir şeyler ister misin?"

İştahımı kaçıracak kadar çok darbe yedim mideme. "Belki içecek bir şey. Bir Johnnie Walker."

"İçkiyle uyuşturucuyu çok karıştırdın. Onun yerine çay getireyim."

Uzaklaşırken gülümsüyorum. Kendime gelene kadar canımı okuyacak. Ve buna bayılıyorum.

Dayanıklılık testinden bu yana bir hafta geçti. Bleu'nün mükemmel bakıcılığı sayesinde çok daha iyiyim. Artık onun Kardeşliğe kabul edilme zamanı geldi. Tören ailemin Edinburgh yakınlarındaki çiftlik evinde yapılacak. Annem işi ele alarak resmi bir davete dönüştürdü. Birkaç tanık eşliğinde konferans salonunda yapılır genelde ve arkasından da Duncan'da bolca viski içilir. Neredeyse tam tersi bir organizasyon bu seferki.

Annemin, Bleu'nün kabulü için rutin hazırlıklar yapmıyor ama yine uygunlar. Zaten ne Bleu ne de ilişkimiz sıradan. Çemberimize kabulü de türünün ilk örneği, dolaısıyla törenin de özgün olması doğal.

Banyonun kapısında dikilmiş saatime bakıyorum. "Tatlım hazır mısın? Şu anda çıksak bile beş dakika geç kalacağız."

"Sadece birkaç dakika." Tabii. On dakika önce çıkmamız gerekirken de aynı şeyi söylemişti.

On beş dakika sonra elbisesinin önünü düzelterek banyodan çıkıyor. "Elbiseden emin değilim. Sen ne düşünüyorsun?"

Çok seksi. Siyah, üstüne oturuyor ve kısacık. Tatlı sevgilimin üzerinde hiçbir zaman kötü durmayacak bir kombinasyon. Saçı iki taraftan tutturulmuş ve sırtına dökülüyor. Bir anda harcadığı her dakika, geç kalmamıza neden olanlar bile, anlam kazanıyor. Nefes kesici olmuş.

"Daha güzel görüldüğünü hatırlamıyorum." Onu gören kimsenin, neden onun için cehenneme gidip geri döndüğümünden şüphesi kalmayacak.

"Güzel. Öyleyse hazırım."

"Henüz değil." Ceketimin cebinde sakladığım kutuyu çıkarıyorum. "Üzerine takman için bir şey aldım."

Onun için yaptırdığım Keltik düğüm kolyesini görmesi için kutunun üst kapağını kaldırıyorum. "Oh, Breck, çok güzel bu." Uzun süre inceliyor, ben de bağlantıyı kurması için bekliyorum. "Sandığım şey mi bu?" Gülümsüyorum ve cevabımı anlıyor. "Dövmenin bir eşi."

"Daha kadınsı ya da romantik bir parça seçebilirdim ama Keltik kalkanımı çok beğenmiş görünüyordun. Ayrıca ikimizde de birbirinin eşi olan bir sembol olması fikri hoşuma gitti. Benimki boya, seninki platin olsa bile."

"Bayıldım." Dönüp arkasındaki saçları topluyor. "Takar mısın?"

"Tabii ki."

Kopçasını kapatıyorum.

Saçlarını bırakıp aynaya gidiyor. Boynunda sallanan kolyeye dokunuyor. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

İçeri girdiğimiz dakikada annem Bleu'yü elimden kapıyor. Annem için herhangi bir Kardeşlik töreninden çok

daha anlamlı bir gece bu. Bleu'yü sevgilim olarak tanıştırmaktan ağzı kulaklarına varıyor. O da Bleu'nün büyüüne kapılmış görünüyor. Ve bundan çok mutluyum.

Babam herkesi bahçeye davet etmeden önce içkilerimizin yudumlayıp ordövrlerimizin tadını çıkardık. Beyaz örtüler serilmiş, mumlar ve çiçeklerle süslenmiş masaların üzerine geniş bir çadır kurulmuş. Ortam bir kabul töreninden daha çok düğünü andırıyor.

"Bu akşam burada toplanmamızın nedeni, Bleu'yü içimizden biri olarak Kardeşliğe kabul etmektir. Sinclair ve Bleu buraya gelin." Portatif, ahşap dans pistinin ortasındaki masanın yanına giderek babama katılıyoruz. Önümüzdeki masa da diğer masalar gibi süslenmiş fakat üstünde bir de hançer var.

Bleu'ye özellikle bundan bahsetmedim. "Liam Sinclair Breckenridge, Bleu MacAllister'ın sorumluluğunu üstleniyor musun?"

"Evet."

"Hançeri al." Dediğini yapıp hançeri alıyorum. Hiç uyarmadan, Bleu'nün elini tutup hançerin ucunu avucunun ortasına sürtüyorum. Ya acıdan ya da şaşkınlıktan nefesi kesiliyor. Hangisinden olduğunu anlayamıyorum. Kendi avucumu da çizip parmaklarımı, avuçlarımız üst üste gelecek şekilde birbirine doluyorum. Kan bileklerimizden aşağı akarak dirseklerimizde toplanıyor.

"Onu çömezsin olarak alıp kardeşliğin yöntemleri konusunda eğitecek misin?"

"Evet." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan elini sıkıyorum. "Onu alıyorum."

"Söylediklerimi tekrar et Bleu."

Babam kardeşlik kararnamesini okuyor. Hayatım boyunca belki bir milyon kere dinlemişimdir fakat bu sefer-

ki içinde bulunduğumuz yeni duruma uyarlanmış.

Yalnızca Bleu'nün babamın ardından tekrarladıklarını dinliyorum. "Kardeşliğin sırlarına sadık kalacağım ve onlara ihanet etmeyeceğim. Başka bir üyenin ailesine asla zarar vermeyeceğim. Kız kardeşlerimin görevlerimi öğretmesine izin vereceğim. Benim kanım Sinclair'ın kanı, onunki de benim. Bugünden itibaren biz Kardeşlik olarak bilinen tek bir aileyiz. Şerefim üzerine ant içerim."

Bitti. Bleu artık benim ve içimizden biri. Artık ona olan ilgimi gizlemek zorunda değilim. Bir sonraki adım hakkını talep ettiğimi herkese açıklamak olacak. Fakat şu anda tek istediğim ona sahip olmak.

Herkes Bleu'yle tanıştırılmak istiyor ama beklemleri gerekecek. Ant içmesi beni çok azdırdığı için bir an önce içine girmeliyim. Geç bile kaldım.

Elini tutup çekiyorum. "Gel."

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Annem seninle alışverişe çıktıktan sonra konuk evini yeniden dekore etti. Çok güzel olmuş. İlhamı sen verdiğine göre bir tur atmayı hak ettin."

"Bak sen. Bu gece dekorasyonla pek ilgilisin." Kıkırdıyor.

"İlgilendiğim bir konu var fakat yeni çarşafarla pek alakası yok."

"İnisiyasyon töreni hep böyle... ateşli midir?"

Tamamen katılıyorum, seksilikten yanıyordu. "Hiç değildir. Toplantı salonunda iki adam ve birkaç tanık arasında yapılır. Yaşlı üye yeni kabul edilen üyenin sorumluluğunu üstlenir."

Annem birden önümüzde belirip yolumuzu kesiyor. "Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

"Mmm... "

“Evet, bunu söyleyeceğini biliyordum fakat geri dönse-
niz iyi olur. Akşam yemeği servisi yapılıyor ve onur konu-
ğumuz konuk evinde sevişmek için ortadan kaybolamaz.”
Kendi annem tarafından engelleniyorum.

Üzülerek masamıza dönüp yemek için ailemin yanın-
daki yerimizi alıyoruz. İkinci tabaklarımız geldiğinde eli-
mi masanın altından Bleu’nün bacağına koyuyorum. Ya-
vaşça yukarı doğru kaydırıyorum. “Kuzu budu çekmiyor
canım. Bu bacakları istiyorum, yanına da tatlı olarak özel
bir şey alabilirim.”

“Çok kötüsün.” Kıkırdayıp elimi çekiyor. “Tüm istedik-
lerini elde edebilirsin ama şimdi değil.”

Yemeğiyle oynadığını ama ağzına bir lokma atmadı-
ğını fark ediyorum. “Yine mi hoşuna gitmeyen bir İskoç
yemeği çıktı karşına?”

“Hayır, ondan değil.” Burnunu büküyor. “Yumurtalık
meselesi için aldığım ilaçlardan. Hâlâ yan etkileri sürü-
yor. Sindirim sistemim biraz sorunlu.”

“Belki de burada bir doktora gitmen iyi olur.”

“Doktorum bunun olabileceğini söylemişti, sürpriz de-
ğil yani.” Omuz silkiyor. “Gelişme olmazsa randevu ayar-
lamayı düşünebilirim.”

Yemek bitince, müzik grubunun ilk parçayı çalmaya
başlamasıyla herkes annemin bakımlı bahçesinin ortasın-
daki dans pistine çıkmaya başlıyor. Tabii ki, onur konu-
ğuyla ilk dans bana ait. “Her yeni üye böyle mi karşılanır?”

“Yalnızca sen.”

Gülümsüyor. “Kendimi özel hissediyorum.”

“Hissetmelisin çünkü öylesin.” Alnından öpüyorum.
Onu sevdiğimi söylemek istiyorum fakat yine doğru za-
man olduğunu düşünmüyorum. Tüm kardeşliğin gözleri
önünde olmamalı.

"Çok insan var burada. Hepsi Kardeşlikten mi?" diye soruyor.

"Çoğunluğu. Kardeşlikten değillerse bile yoldaşımızdır. Seni bilmeleri gerekli görüldüğü için çağırılmışlardır."

"Bu kadar insanı asla hatırlayamam."

"Zamanla hatırlayacaksın." Sanki sonsuza kadar burada olacakmış gibi konuşuyorum ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Zamanı gelince üzerine eğilmemiz gereken yeni bir problem bu. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Fazlasıyla mutluyum.

Şarkı bitiyor ve yeni ailesiyle dans edip kaynaşması için onu bırakmak zorunda kalıyorum. Dans pistinde elim boş kalınca, Westlyn yerinden kalkıp bana doğru gelmeye başlıyor. Ona yakalanmamak için hemen en yakınımdeki kıza yapışıyorum.

"Beni dansa kaldırma yöntemin bu mu?" diyor Lorna.

"Sana dans ettiğimizi söyleme yöntemim bu."

"Öyleyse sanırım dans ediyoruz." Müzikle salınırken gözlerim kalabalığın içinde Bleu'yü arıyor. Gözümün önünde değilken endişelenmekten hiç vazgeçmeyeceğim sanırım. Beni ve bütün diğer kardeşlik üyelerini şaşırttın."

"Nasıl?"

"Bleu için büyük bir yükün altına girdin."

"Evet."

"Tamamen kalpsiz olmadığınızı bilmek güzel."

Leith'e mi gönderme yapıyor acaba? "Bleu bana Leith'e karşı hissettiklerini anlattı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ona âşık olmandan bahsediyorum."

Bu sefer inkâr etmiyor. "İş programı dışında varlığımdan bile haberi yok."

Eskiden sıklıkla içine girdiği için haberdardı. Hepimiz haberdardık. Fakat artık onun üstüne binmeyen tek kişinin ben olduğumdan haberim yoktu. "Sevişmiyor musunuz artık?"

Yere bakıp başını sallıyor. "Yaklaşık iki yıl önce seninle birlikte yakaladıktan beri yapmıyoruz. Ondan sonra aramız tuhaflaştı."

Leith'in bizi gördüğünü biliyorum ama hiç lafını etmedi. Üçümüzün de onunla eğlendiğimizi düşündüğüm için aklıma bile gelmedi.

"Yalnızca iş ilişkisi, o kadar. Eğer viskiyi fazla kaçırmamışsa. O zaman biraz rahatlıyor yanımdayken."

Çok garip. "Onunla konuşayım mı?"

"Hayır. Benden açıkça iğreniyor, o yüzden ne hissettiğimi bilmesini istemiyorum."

"Fakat o da aynı şeyi hissediyor olabilir."

"Hissetmiyor. Güven bana. Bana ne zaman isterse sahip olabileceğini biliyor ama olmamayı seçiyor."

Bleu beni biraz daha romantikleştirdi, Lorna'ya da aynı tavsiyeyi vermem doğru olur diye düşünüyorum. "Erkeklerin geneli hakkında bir şey söyleyeceğim. Konu kadınlarımız olduğunda bencil ve sahiplenici yaratıklarızdır. Başka birinin onlara sahip olmasını istemeyiz. Leith'le birlikte olmak istiyorsa, başkalarıyla düşüp kalkmayı bırak."

"O günden beri yapmıyorum zaten."

"İki yıldır kimseyle sevişmedin mi?"

Başını sallıyor. "Bizi gördüğü anki yüz ifadesi aklımdan gitmiyor. Bundan sonra başka biriyle birlikte olabileceğimden emin değilim."

Ringdeyken Leith'in bahsettiği kişi Lorna mıydı? İsteddiği her şeyi benim aldığımı söylemişti. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyor olabilirim.

Şarkı bitiyor. "Özür dilerim." Ne için özür dilediğimi bilmiyorum. "Onunla konuşmamı istersen haber ver."

Ağlayacak gibi duruyor. "Asla istemeyeceğim ama teklifine teşekkür ederim."

Pek çok kardeşin kızıyla dans ediyorum. Bazıları yas tutuyormuş gibi davranıyor. Geleceğin Kardeşlik lideriyle evlenme fırsatını ellerinden kaçırdıklarının farkındalar sanırım. Fakat konumuma âşıklar onlar, bana değil.

Westlyn'le yüz yüze gelince dans etmek zorunda kalıyorum. Onu reddetmek durumu daha da garipleştirir. Daha önce belki yüz kere yaptığım gibi kollarıma alıyorum onu ama bu seferki farklı. Benim karım olmayı umuyordu ve onu reddettim.

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" Tören yerine parti demek daha doğru geliyor. Onu kötü hissettirmek istemiyorum. Kuzenim sonuçta. Birlikte büyüdük ve onu seviyorum. Onu incitmeyi hiç istemiyorum.

"Her şey çok güzel. Isobel yine harika iş çıkarmış."

"Öyle. Korkarım biraz aşırıya kaçmış."

"Öyle olması gerekir. Gelecekteki liderimiz, âşık olduğu kadının aramıza katılması için her gün kendini dövdürmüyor."

"Böyle sonuçlandığı için özür dilerim." Yine anlamadığım bir nedenden dolayı özür diliyorum. "Duygularından haberim yoktu."

Şaşırmış görünüyor. "Ne duygusu?"

"Karım olmayı planlıyordun."

"Tanrım, hayır Sin. Seninle asla evlenemem. Seninle evlenmemi planlayan babamdı. Ben değil." Yüzümü daha iyi görebilmek için geriye eğiliyor. "Bu yüzden mi gece boyunca benden kaçtın?"

"Tek nedeni buydu."

"Hayır. Babam çıkardı bunu. Komuta zincirinde yükselmekle hiç ilgilenmiyorum ben. Hepsi onun başının altından çıkıyor. Seçme şansım olsa hepten bırakırım Kardeşliği."

"Tanrım, hiçbir şey beni bu kadar rahatlatamazdı." Westlyn'e tapıyorum. Jamie, Leith ve benim peşimde koşarak büyüdüğü için bu yanlış anlaşma inanılmaz canımı sıkıyordu.

"Bu konuyu netleştirmemize sevindim."

"Ben de." Hem fikir olmamıza sevindim.

"Bleu'yle arkadaş olmayı dört gözle bekliyorum. Kardeşlik dışından biriyle sosyalleşmeme hiç izin verilmedi."

"O da çok mutlu olur. Aylardır burada ve korkarım anem dışında bir arkadaşı yok. Kendi yaşıtı birini bulmak eminim hoşuna gider."

"Sonra bizi tanıştıırırsan memnun olurum."

"Kesinlikle."

"Bir şey itiraf etmem gerek," diyor West.

"Tabii?"

"Kardeşlikten biriyle evlenmeyi planlamıyorum."

Sıçtık. "Babanın, kardeşliğin dışından biriyle evlenmene asla izin vermeyeceğini biliyor olmalısın."

"Babamın ne dediği hiç umurumda değil."

Yaptıklarım kararını etkilemiş olabilir mi? "Ne zaman verdin bu kararı?"

"Yıllar önce. Sen ve Bleu'yle bir ilgisi yok."

Abram öyle düşünmeyecektir. Yalnızca kızıyla evlenmeyi reddettiğimden dolayı değil, aynı zamanda kafasına böyle bir fikri soktuğum için de suçlayacak beni. "İkimize de bir iyilik yapıp bombayı patlatmadan önce bir süre bekler misin?"

“Merak etme. Şu anda bir adayım yok. Henüz suları bulandırmaya gerek yok.”

Evet. Zaten şu haliyle bile yeterince bulanık.

Abram'ın, ben ve Bleu'yle işinin bitmediğini biliyorum. Bundan eminim. Tek yapabileceğim bekleyip yeni hamlesi için hazırlanmak. Bunu yanıma bırakmayacağı kesin.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bleu MacAllister

Resmileşti. İki haftadır Kardeşlik üyesiyim. Gelecekteki liderine delicesine âşığım. Sonsuza kadar onunla yaşamak istiyorum. Bunun ideal bir durum olmadığı su götürmez. Aptalca ve cüretkar ama kendi seçimim çünkü onsuz yaşamak istemiyorum.

Harry bunu asla öğrenmemeli. Kanseri onu ele geçirmeden önce kalp krizinden ölebilir.

Thane'le ilgili planıma karar vermedim. Bildiğim tek şey var, hâlâ onu öldürmeyi planlıyorum. Fakat yakın zamanda değil. Sin'i liderlik rolüne itmeye hazır değilim.

Orijinal planım boka sardı. Olur böyle şeyler demekten başka çarem yok.

Binlerce kilometre ötede ölmek üzere olan bir babam var ve yakında eve dönmem gerek. Başka şansım yok. Dün Ellison'la konuştum ve Harry'nin durumunun kötüleşmeye başladığını söyledi. Bunu bekliyordum ama Amerika'ya geri dönme fikrini ortaya atmak için bir süreye daha ihtiyacım var. Ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Sin ofisinde çalışıyor. Çalışmasını bölmeden önce, kapının eşiğinde biraz bekleyip hayranlıkla onu seyrederek ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Hâlâ iş kıya-

fetleriyle duruyor fakat kravatını ve ceketini çıkarmış. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıyırmış ve okuma gözlüklerini takmış. Mımm... haklıymışım. Orman yangınının ortasındaki, yeni sevişmiş bir tilkiden daha ateşli görünüyor.

"Böldüğüm için özür dilerim. Bir dakikanı alabilir miyim?"

"Bütün dakikalarım senin." Sandalyesini masadan uzaklaştırıp bacaklarına vuruyor. "Gel buraya."

Kolumu boynuna dolayarak kucağına oturuyorum. Yüzümü görebilmek için saçlarımı geriye atıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yalnızca bir süredir kafamı kurcalayan bir konuda konuşmak istedim."

"Ciddi bir konuya benziyor." Eliyle sırtımı ovuyor.

"Korkarım iyi bir kapatma olamıyorum. Çalışmaya alışmışım. Günlük yoga ve yemek hazırlığı benim işim değil."

"Tamam anladım, sıkıldın ve sanırım bana gelmenin nedeni de bir çözüm bulmuş olman."

"Fotoğraf işlerimi buraya taşımam konusunda ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Nasıl bir yanıtla karşılaşacağım ile ilgili hiç fikrim yok.

"Hımm... Bu fikre karşı değilim ama hizmetlerin Kardeşlik yararına değerlendirilebilir. Halk için çalışmanın kardeşliğe bir faydası olmaz."

Konuyu nereye getirmeye çalıştığını tahmin ediyorum. "Kardeşliğe nasıl hizmet edebilirim?"

"Bir fotoğrafçısın. Senin gibi bir profesyonelin hizmetine sıklıkla ihtiyacımız oluyor."

Bu fikir hoşuma gidiyor. "İnsanların gizli fotoğraflarını çekmeyi mi kastediyorsun?"

"Evet. Düzenli olarak ihtiyacımız olan bir iş bu, bence düşünmeye değer."

Utangaç gelinler ve başka insanların zırlayan bebeklerini çekmektense suçluları çekmeyi tercih ederim. Gözetlemek konusunda eğitilmiş olduğum için bu iş bana çok daha uygun. "Hoşuma gitti."

"Bu konuyu babama danışmam lazım ama onun da hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Bu işi yaptıracağınız tipik bir kardeşlik üyesine benzemediğim için şüphe uyandırmam. Umarım baban bu özelliğimi değerlendirir."

"Katılıyorum. Ayrıca eve döndüğünde babanı ve ablanı da ziyaret etmiş olursun. Eminim özlemiştir onları."

"Hem de nasıl." Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemez.

"O zaman eve gönderelim seni." Sin gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne koyuyor. "Bu hafta sana hak ettiğin ilgiyi gösteremedim. Bunun için üzgünüm, o yüzden işlerimi başka bir zaman halledeceğim."

"Teşekkürler."

"Bu gece dışarı çıkalım. Belki birkaç arkadaşımızı da vet edip hep beraber kumarhaneye gideriz? Ne dersin?"

Kulağa eğlenceli geliyor. Uzun süredir kumar oynamadım. "Çok sevinirim."

Altı kişiyiz. Sin, Jamie ve Leith'i davet etti. Ben de biraz olsun tanıdığımı düşündüğüm iki kızı, Lorna ve Westlyn'i. Westlyn kardeşi olduğu için Jamie pek şanslı değil fakat Lorna Leith'e âşık olduğu için, iş dışında buluşmalarına ön ayak olarak ona bir iyilik yapmış olabilirim.

"Ne oynayarak başlamak istersin?" diye soruyor Sin.

Benim oyunum Blackjack. Kâğıt sayabiliyorum ama

kimse bilmiyor bunu. Annemden aldığım bir özellik sanırım. Belki de krupiyelik işini bu sayede bulmuştur. Kumar kanımda var diyebilirim.

Kendimi ele vermek istemiyorum. "Amerikan ruleti masasıyla başlamak iyi olabilir."

Westlyn, Lorna ve ben masanın başına oturuyoruz, erkekler de arkamızda ayakta duruyorlar. Sin masaya bir tomar para bırakıyor ve krupiye çiplere çeviriyor. "İlk tur benden."

Lanet olası. Para saçıyor.

Sin'le finans konularını hiç konuşmadık ama ne kadar parası olduğunu biliyorum. Araştırmamın bir parçası da ne kadar parası olduğu ve nereden geldiğiyle ilgiliydi. Kardeşlikle hiç bağlantısı olmayan yasalara uygun yatırımları var. Para konularında çok zeki ve bu yüzden de zengin bir adam. Kardeşlikteki diğer bekâr kadınların, Sin'in benim gibi birini seçmesine çok üzülmemesinin nedenlerinden birinin de bu olduğuna eminim. Ona bu kadar fazla kadının âşık olması fikrinden hoşlanmıyorum.

Sin'in benim yerime dayanıklılık testine girmesinin tek bir iyi yanı var. Kardeşlikteki hiçbir kadın, bana olan hislerini sorgulayamaz artık. Hâlâ kelimelere dökmedi ve dökeceğinden de şüpheliyim ama kalbimde ya da zihnimde hiçbir soru işareti bırakmadı. Sinclair bana âşık.

Herkes bahislerini oynuyor, ben de sıfır ve çift sıfıra oynuyorum. En sevdiğim bahis bu çünkü çok kazandırıyor. "Yalnızca bu kadar mı oynuyorsun?"

"İyi bir bahis. Eğer sıfırlardan biri gelirse çok kazandıracak." Kendi paramı kullanmadığım için aptalca bahisler oynayacak değilim.

Lorna'nın ne yaptığı hakkında bir fikri yok. Birbirini götüren yerlere oynuyor. O yüzden arkamda duran

Leith'e dönüyorum. "Lorna'ya yardım etmelisin. Ne yaptığının farkında değil."

"Lorna ne yapacağına kendi karar verir." Viskisini ağzına götürüp bir dikişte bitiriyor.

"Oyunun kurallarını bilmiyor. Bahisleri mantıklı değil ve krupiyenin ona yaptığının doğru olmadığını açıklayacağını sanmıyorum."

"Öyleyse anlamadığı oyunları oynamamalı." Leith bazen Lorna'ya karşı çok soğuk davranıyor. Bardaki diğer kızlara böyle davrandığını hiç görmedim. Daha sonra Sin'e, Leith'in sorununun ne olduğunu sormalıyım.

Rulet masasında şansım pek yaver gitmediği için Blackjack masasına yöneliyorum. "Burada yeterince kaybettim. Şansımı kartlarda deneyeceğim. Benimle gelmek ister misin?"

"Evet." Yan yana oturuyoruz. "Nasıl oynandığını biliyor musun?"

Doğrudan cevap vermiyorum. "Yanmadan yirmi bire ulaşmayı deniyorsun, sonra da krupiye deniyor."

Açıklamam onu tatmin etmiş benziyor.

"Bol şans," diyor krupiye.

İlk kartlar düşük geliyor, ben de "hi-lo" stratejisini kullanmaya karar veriyorum. Düşük kartlar krupiye için daha faydalı, ayrıca düşük kart dağıtması yüksek kart açma olasılığımı artırdığı için işime geliyor. Oynanan her düşük sayı, destede kalanların yüksek olma ihtimalini artırıyor.

Ben başka bir kart istememeyi tercih ediyorum, Sin'se artırıyor. "Bunu yapmamalıydın, yanacaksın."

"Göreceğiz." Kendine çok güveniyor.

Kartlar dağıtılıyor ve tam tahmin ettiğim gibi geliyor. "Masa kazanır."

“Söylemiştim,” diyorum.

“Sen de kaybettin.”

Kaybettim ama birkaç kart daha sayınca durum değişecek. “Senden farklı olarak, ben az kaybettim.”

“Para kazanmak için para harcamalısın.”

“Ya da izleyip akıllıca artırmalısın,” diye karşılık veriyorum.

“Peki tatlım. Göster bakalım nasıl oynanması gerektiğini.” Arkasından dağıtılan on iki elde tam dediğini yapıyorum. Benim önümdeki çip yığını büyürken onunki azalıyor. “Doğal bir yeteneğin var.”

Evet öyle fakat nedeni hakkında bir fikri yok.

Dört el daha kazanınca Pit-boss’un dikkatini çektiğimi fark ediyorum. Uzamamız gerek.

Sin’in yanağını öpmek için uzanıp fısıldıyorum, “Gitme vaktimiz geldi Breck.”

“Çok iyi gidiyorsun ama.” Şimdi de o karşı çıkıyor.

“Uzun süre dışarıda kalmanı istemiyorum. Sabah işin var.” Önümdeki çipleri bütünlemeleri için uzatıyorum. “Paramızı alıp eve gidelim.”

“Sin, bu gece yanında sağlam bir Blackjack oyuncusu getirmişsin.” Kahretsin. Pit-boss Sin’i tanıyormuş. Bu işin sonunu iyi görmüyorum.

“Tanıştırayım, Bleu MacAllister,” diye beni gösteriyor Sin. Şimdi kim olduğumu da biliyor. “Bleu, bu Todd Cockburn.”

“Merhaba Bleu. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kumarhanedeyiz. Elimi uzatırsam yanlış anlaşılacağı için gülümseyip başımla selamlıyorum. “ben de memnun oldum.”

“Bleu’nün kabul töreninde gözlerimiz seni aradı.”

Ne?

Todd iç çekip etrafını gösteriyor. "Birin in burada durup işleri yürütmesi gerek."

Yan masadan bir krupiye yaklaşıyor. "Bay Cockburn, Bay Breckenridge'le konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim ama bir sorun var."

"Görev çağırıyor," diyor Todd.

Sin'in yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor.

"Bu kumarhane Kardeşliğin mi?"

"Evet." Kahkaha atıyor.

"Yakalandım zannedip dışarı fırlamaya hazırlanıyordum."

"Neden?"

"Kağıt saydığım için. Sanki bilmiyorsun."

Krupiyeye bakıyorum ve gülümsüyor. "Anlamam biraz zaman aldı." Sin'e bakıp omuzlarını kaldırıyor. "Bu kız gerçekten iyi."

"Evet, korkarım her konuda öyle."

Girmi Altıncı Bölüm

Sinclair Breckenridge

Bleu eve gidiyor. İki hafta onu göremeyeceğim. Üç aydır bir gün bile ayrı kalmadığımız için onsuz ne yapacağımı bilemiyorum.

Dün gece sabaha kadar vedalaştık. Birçok kez kalbimi Bleu'ye açmak geldi içimden. Seni. Seviyorum. İki basit kelime aslında ama bir türlü söyleyemedim.

Bleu'yle geçirmek istediğim zamanların çoğunu işlere harcadım. Bu nedenle öğleden sonrayı sevgilimle geçirmek için işe gitmiyorum. Uçuşu neredeyse gece yarısı olduğu için bir kaç saatimiz var... tekrar vedalaşmak için."

Duş alırken banyoya girdiğini duyuyorum. Bana katılmasını bekliyorum ama gelmiyor. Fayans duvarın arkasına eğilip ona bakıyorum.

Geceliğini çıkarmış, çıplak halde aynanın karşısında durup bedenine bakıyor. "Kendine hayran mı kaldın?"

"Hayır." Gülerek bana dönüyor ve elini kalçasına götürüyor. "Acaba, tam burada seninki gibi bir Kelt kalkanı nasıl durur diye düşünüyordum."

Dövmemin aynısından mı yaptırmak istiyor? "Enfes olur."

"Hoşuna gider mi?"

"Tabii ki."

Duša girip kollarını sırtıma koyup, "Dün gece yüz kere söyledim biliyorum ama seni deli gibi özleyeceğim," diyor.

"Ben de özleyeceğim, benim Tatlı Bleum. Gerçekten." Özleyeceğimi söyleyebiliyorum ama söylemeye can attığım o iki kelime neden çıkmıyor ağzımdan?

Bu gece yapabilirim. Bu da demek oluyor ki bütün bir gün düşünüp söylemek için mükemmel bir ortam hazırlayabilirim.

"Amerika'ya gitmişken doktorunu da görecek misin?" Randevu alacağından bahsetmişti. Umarım dediğini yapar çünkü diyabet ilaçlarının yan etkileri beni endişelendiriyor.

"Bu kadar kısa zamanda randevu alabilir miyim biliyorum. Genelde aylar öncesinden almak gerekiyor."

"Alamazsan, buraya döndüğünde bulabildiğim en iyi doktora götürürüm seni." Aylardır üstünde durmuyor bu konunun. Çoktan birine görünmeliydi.

Arkamı dönüp sarılıyorum. Islak bedeninin benimki ne dokunmasından daha güzel bir his yok. "Seninle duşta sevişecek kadar vaktim olsaydı keşke ama yok. Erken bir duruşmam var bugün."

"Sorun değil. Havaalanına gitmeden önceki zamanı değerlendiririz."

Saat beş ve tam kapıdan çıkacakken Heather beni durduruyor. "Bay Breckenridge, sizi yakalayabildiğime sevindim. Amcanız mesaj bıraktı. Ofisinde sizi görmek istiyor."

"Şimdi mi?"

"Evet efendim. Acil bir durum olduğunu söyledi."

Kesinlikle olmaz! Hızla eve gidersem, yola çıkmadan önce Bleu'yle dört saat geçirebilirim. Onunla yatağımızda geçirebileceğim zamanı Abram'la kaybetmek istemiyorum.

Abram'ı arıyorum. "Mesajını aldım fakat bu gece Bleu'nün uçuşu var, onu havaalanına götürmem gerekiyor." Aradaki dört saatten bahsetmiyorum. "Yarın sabah konuşsak olur mu?"

"Kesinlikle olmaz. Kız ayrılmadan önce beni görmem şart." Hiç sanmıyorum. "Güven bana Sinclair. Söyleyeceklerimi duyman gerek."

"On dakika uğrarım." Bleu'yle geçireceğim zamandan sadece o kadar çalabilir.

Ofislerimiz arası yürüyerek on beş dakika sürer ama acelem olduğu için taksi çağırıyorum. Ofise girdiğimde Abram'ın sekreterinin hâlâ orada olduğunu görüyorum. "Bay Breckenridge geldi efendim."

"Teşekkürler."

Abram'ın kapısının eşiğinde duruyorum. Masasına saçılmış bir dosyayı karıştırıyor. Dalgın ve tedirgin bir hali var. Dikkatini çekmek için kapıyı çalıyorum. "Geldim."

"Aah... Sinclair. İçeri gel ve otur evlat."

Yıllardır bana evlat demiyor. Kesinlikle kafası karışmış, ters bir durum olduğu belli. "Kalamam, acelem var."

"Evet. Sevgili Bleu'müzün ülke dışına çıktığını duydum."

"Yalnızca birkaç haftalığına. Fotoğraf malzemelerini almak ve ailesini görmek için gidiyor. Aylardır görmüyor onları." Niye açıklama yapıyorum ki?

Eliyle beni içeri çağırıyor. "Öyle dikilmen beni endişelendiriyor. İçeri girip otur."

Dediğini yapıyorum. "On dakikam olduğunu söylemiştim. Sekiz kaldı."

"Öyleyse doğrudan konuya giriyorum," diyor. "Son zamanlarda birisinin işlerime burnunu soktuğunu fark ettim. O yüzden de kendimi korumak için açıklarımı dosyaladım."

Masasının üstünden bana doğru birkaç fotoğraf uzatıyor. "Kendin bak, ne demek istediğimi anlayacaksın."

Fotoğrafları alıyorum. Hepsi Bleu'nün fotoğrafı ve üzerinde tanıdığım bir üniforma var. "FBI Akademisi, Quantico, VA" yazan bir tabelanın altında duruyor. Diğerlerinde elinde bir diploma var ve poz veriyor. "Nereden buldun bunları?"

"Babası Harold MacAllister'ın evinde." Fotoğrafları karıştırıyor. "İlginç bir hikâye bu. Derinlerine indikçe daha fazla merak uyandırıyor." FBI kıyafetleri içindeki Bleu ve bir adamın fotoğrafını bulup çıkarıyor. "Bleu'nün babasının yolundan gittiğini görebiliyorsun. FBI üyesi olmak aile geleneği belli ki."

Donup kalıyorum. Bleu'nün onca zamandır bana yalan söylediğini öğrenmek acı bir darbe oluyor fakat zihnim bağlantıyı kuramıyor. Amerika bizim yaptıklarımızla ilgilenmez. "FBI bize dokunamaz."

Abram ayağa kalkıp içki dolabına yöneliyor. İki viski dolduruyor. "FBI hiç umurumda değil. Gelgelelim, Bleu'nün bize Memphis, Tennessee'den gelen bir fotoğrafçı olduğunu söylemesi ve delillerin aksini göstermesi çok umurumda."

Bir açıklaması olmalı, Abram'ın yanıldığını ve bana ihanet eden bir kadına âşık olmadığımı kanıtlayan bir açıklama. "Bilmiyorum ama ortaya çıkaracağım."

"Herhangi bir şeyi ortaya çıkarman gerekmiyor. Onu işe alarak aramıza sızmasına neden olan kişi Leith ve bu hatasının cezasını ödeyecek. Sense onu yatağına alıp ailemizin parçası haline getirdin. Şimdi de içimizden söküp atmak senin sorumluluğun."

Onu güvenli bir şekilde evine göndermekten bahsetmiyor. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

“Verdiğin sözü yerine getirmeni istiyorum.” Bahsettiği sözü çok net hatırlıyorum. Söylediği kişiden farklı biri olduğu ortaya çıkarsa işini bitirecek kişinin ben olduğumu söylemiştim.

“Hatırlıyorum ama...” Onu seviyorum.

“İlk ihanet, son ihanettir.” Bunu ben de biliyorum. Çok daha azı için pek çok kardeşimiz hayatını kaybetti. “Başka yolu olmadığını biliyorsun. Kardeşliğe ve kendine, mutlak ve sarsılmaz bir bağlılık. Hayatındaki her kadından bunu beklemelisin.”

Delilleri görüyorum ama kabullenmeyi reddediyorum. “Bir açıklaması olmalı.”

“Sana ve Kardeşliğe ihanet etti. Artık güvenilemez ona. Ölmesi gerek.”

Bunu yapamam. “Onu seviyorum. Benim bir parçam. Onu talep ettim.”

“Onun yerine hayatını verecek kadar seviyor musun?” Seviyorum ama benim ölmem Bleu’yü kurtarmaz ve Abram’ı tatmin etmez. Onun kanına susamış.

“Beni iyi dinle Sinclair. Bleu senin için mükemmel bir kadın olduğu rolünü oynadı çünkü bu işinin bir parçasıydı. O yüzden onun büyüüne bu kadar kolayca kapıldın fakat hiçbirisi gerçek değildi,” diyor Abram.

Bleu’nün fotoğraflarını inceliyorum ve tanımadığım bir kadın görüyorum. “Her şey yalandı, gözümün önünde yapılmış bir kandırmacaydı ve ben fark edemedim.” Benim nasıl biri olduğum anlamına geliyor bu?

Abram ellerini kavuşturup parmaklarını birbirine geçirerek iskemlesine yaslanıyor. “Kalbinin bakış açısından, feci bir ihanet bu. Fakat Bleu açısından, görevin bir parçasıydı. Kendine verilen görevi yerine getirmek için buradaydı ve kahrolası mükemmellikte bir iş çıkardı.

Kendi fazla hırpalama. Bundan sağlam bir ders çıkar.”

“Sevdiğim kadını nasıl öldürebileceğimi bilmiyorum.”

“Hızlı olmalısın. Tek yolu bu. Kalbin ya da sikin devreye girmeden halletmelisin.”

“Sevgilimi kaybediyorum, sevdiğim tek varlığı.”

“Kalbin kaybının yasını tutmanı söylüyor fakat sevgilin gerçek değildi. Öyle biri hiç var olmadı.” Gel de kalbine anlat bunu.

“Seni kendine âşık ettiğini anlıyorum. O yüzden onu hızlı ve acısız bir şekilde öldürmene göz yumacağım.”

Haklı. Fakat canımdan çok sevdiğim bir kadını nasıl öldürebileceğimi bilmiyorum. Daha karanlık bir günah olamaz.

Bleu kapıdan girdiğinde zifiri karanlıkta kanepede oturuyorum. “Sin?”

“Buradayım,” diye sesleniyorum.

“Fırtınadan dolayı elektrikler kesildi sandım.” Lambaya gidip ışığı açıyor. “Neden ışıklar kapalı oturuyorsun?”

“Yağmuru dinliyorum.”

Elimdeki içkiyi fark ediyor. “Karanlıkta oturup viski içerken daha mı rahat dinleniyor?”

“Evet, zihnimi boşaltıyor.” Geri dönmesi içimi rahatlatıyor. Bagajı kapının yanında durmasına rağmen, peşine düştüğümü anlayıp kaçtığını sanmıştım. “Eve geldiğimde burada değildin.”

“Bavulumun fermuarının bozulduğunu açıklayan bir not bırakmıştım.” Sehpaya doğru gidip üzerindeki notu alıyor ve bana gösteriyor. “Dükkânlar kapanmadan çıkıp yenisini almam gerekti.”

Gelip kucağıma oturuyor. Eliyle yüzümü okşuyor. “Normal görünmüyorsun. Sorun nedir?”

Bana ihanet ettiğin için seni öldürmem gerek ve bu kalbimi acıtıyor. "Seni feci şekilde özleyeceğim Bleu."

Parmaklarını saçımın arkasına doluyor. "Hâlâ birkaç saatimiz var. Kafanı dağıtmana yardımcı olabilirim."

Ağzını yaklaştırıp yavaş ama sert bir şekilde öpüyor beni. "Mımm... Dudaklarındaki viski tadına bayılıyorum." Altdudağını ağzına alıyor. "Yatağa gidip sevişmek istiyorum."

Kalbim veya sikim devreye girmeden, hızlı bir şekilde öldürmeliyim. Yapmam gereken bu fakat beceremeyeceğimi görebiliyorum. Hayatına son vermeye hazır değilim. "Hadi gidelim."

Girmi Gedinci Bölüm

Bleu MacAllister

Bacaklarımın arkası yatağa dayanana kadar öpüyor beni. Dizlerinin üstüne çöküp yüzünü karnıma dayıyor. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum, seni nasıl bırakabilirim.”

Saçlarını okşuyorum. “Sonsuza dek dönemeyecekmişim gibi konuşuyorsun. Yalnızca iki hafta, on dört günlüküne gittiğimi unutma.”

Ellerini elbisemin altına sokuyor ve kalçalarımın arkasına götürüyor. Külotumu bulup bacaklarımdan aşağı sıyrıyor. İçinden çıkarken ayakkabılarımı da çıkarıp bir kenara atıyorum. Elbisemi başımın üzerinden çıkarıp yere bırakıyorum. Son olarak sutyenimi de çıkarıp cırıl çıplak ve savunmasız kalıyorum karşısında. Kalbimi elim alıp ona sunuyorum sanki.

Dudaklarını karnıma bastırıyor ve aşağılara inmeden önce bir öpücük konduruyor. Burnunu yumuşak kasığımın üzerinde dolaştırıyor. “Hep çok lezzetli kokuyorsun.”

Avucunu karnıma bastırıp yatağa deviriyor beni. Oturuyorum ve ayaklarımı yukarı iterek topuklarımı yatağın üzerinde koyuyor. Kollarını bacaklarıma dolayarak birbirinden ayırıyor. Bunu defalarca yaptığı için arkasından neyin geleceğini biliyorum artık ama yine ağzıyla bana dokunduğunda içim titriyor. Hâlâ ilk seferki gibi. “Ohh... Sin.”

Dili kasığının üzerinde, işkence eder gibi yavaş bir ritimle gidip gelirken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Ağzının hareketiyle sarsılıyor bedenim. Daha hızlı ve dairesel hareket etmeye başlıyor. Kasığımdaki zevk dalgaları bir anlığına yavaşlıyor ama parmaklarını kullanmaya başlayıp içime sokup çıkarınca tekrar şiddetleniyor. "Aah..." Kasığının her yanı hazla doluyor. Bir süre sonra tatlı işkence başlıyor. Kasılmaların titreşimi, kıvrılan ayak parmaklarıma kadar tüm vücuduma yayılan ılık mutluluğa karışıyor.

Bütün ve eksiksiz bir haz, Sin'le her birlikte oluşumuzda yaşıyorum bunu.

En güzel koltuğa yerleşip şovu izlerken üzerindekiyi çıkarıyor. Benim kadar çıplak bir hale geldiğinde üzerime uzanıyor ve yüz yüze geliyoruz. Gözlerimin içine bakıyor, onları inceliyor, sanki içindeki bütün mavi ve altın rengi lekeleri ezberliyor.

Bedeni bacaklarımın arasına yerleşiyor ve nazikçe içime giriyor. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça hareket ediyor. Yüzüne dokunuyorum, avucumu yanağında, kirli sakallarının üzerinde gezdiriyorum. Uzanıp elini benimkinin üstüne koyuyor ve tenine bastırıyor. Dokunuşumun tadını çıkarırmışçasına, gözlerini sımsıkı yumuyor. Kapalı tutmaya devam ederek geriliyor ve inleyerek derinlerime bastırıyor. Bedenin hafif titremelerini hissediyorum içimde, ardından üzerime yığılıyor.

İçimde kalmaya devam ederek bacaklarımın arasında hareketsizce yatıyor. Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum, teni diken diken oluyor. Bunu yapmaya bayılıyorum.

"İçimi... görüyorsun." Gözlerini tekrar bana bakmak için açıyor ve hiç tanımadığım bir duygu hissediyorum. Kalbim mutluluktan patlayacak gibi çarpıyor, artık içim-

de tutmak istemiyorum. "Seni seviyorum Sinclair."

Tabancasının soğuk namlusunu çenemde hissedince dona kalıyorum. Kafam geriye doğru esnerken canım yanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"İlk ihanet, son ihanettir."

Ne demek istediğini hiç anlamıyorum. "Neden bahsediyorsun? Sana ihanet etmedim ben."

"Kim. Sin. Sen?" diye haykırıyor.

Siktir! Ne öğrenmiş olabilir?

"Ellerini başının arkasına götür. Şimdi!" Yavaşça dediğini yapıyorum.

"Breck, ne öğrendiysen bir önemi yok. Gerçek beni tanıyorsun." Namluyu çeneme o kadar sert bastırıyor ki derimi deşmek üzere.

"Tanıdığımı sanıyordum." Altdudağını ısırarak başını sallıyor. "Söyle bana Bleu. Rolünü yeterince gerçekçi oynarsan gerçek olur mu?" Son kelimesinde sesi çatlıyor. Canı yanıyor ama başıma silah doğrultanın kim olduğunu unutmamalıyım. Sinclair Breckenridge bu. Kardeşliği ya da kendini riske attığıma inanırsa beni öldürür. Bundan hiç şüphem yok.

Ne gerekiyorsa onu söyle. "Bana tekrar kim olduğumu sor."

Söylediğimi yapıyor. "Kimsin sen?"

"Senin Tatlı Bleu'nüm. Sana âşık olan kadın."

"Kafasına silah dayanmış bir kadınsın yalnızca." Küçümseyerek bakıyor. "Beynini patlatmamam için her türlü yalanı söylersin."

"Sikiyim! Neden yapamıyorum bu işi?" Gözlerini sıkıca kapatıyor ve elimi silahı tutan eline götürüyorum. Yavaşça yüzümden çekiyorum.

"Çünkü bir canavar değilsin sen."

Tabancayı bacağının üstüne koyup doğruluyor. Boş elini yumruk yaparak saçlarına götürüyor. "Kahrolası bir FBI ajanısın sen."

"Öyleydim. Eskiden. İstifa ettim." Elindeki silahı bıraktırmam lazım. "Hâlâ elinde bu varken bu konuda konuşabileceğimi sanmıyorum. Yalnızca bir dakika önce kafama doğrultmuş beni öldürmek üzere olduğunu düşünürsek fazlasıyla tedirgin etmesi doğal." Komodini işaret ediyorum. "Bu konuyu konuşurken şuraya koyabilir misin en azından?"

"Sakın ani bir hareket yapma Bleu. Ciddiyim. Neler yapabileceğimi biliyorsun." Bir an tereddüt ettikten sonra silahı komodine bırakıyor. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Kimse."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum. Kendim için buradayım." Geldiğim nokta bu. "Bir cinayetin intikamını almaya geldim. Babam annemi tabancayla vurarak öldürdü."

"Abram bir kez daha haklı çıktı. Amanda Lawrence'ın kızısın sen."

"Herkes o gece öldüğümü sanıyor. Gördüğün gibi yanılıyorlar."

"Babam anneni öldürmedi. Onu seviyordu."

"Yanılıyorsun. Ben oradaydım. Onu gördüm. Ve işini bitirince direnmeyi bırakana kadar yastıkla boğdu beni. Öldüğümü sandı."

"Durup düşünürsen aklının karıştığını anlayacaksın."

Sakinleştiği için tabancaya doğru bir hamle yapıyorum. Beni durdurmaya çalışmamasına şaşırıyorum. "İki elini de başının üstüne koy. Yavaşça yatağın diğer yanına geçip sırtını duvara daya."

Gülümseyerek dediklerimi yapıyor.

Şiltenin altına uzanıp böyle bir zaman için sakladığım kelepçeyi çıkarıyorum. Kelepçeyi göğsüne atıyorum. "Kendini yatağın başına kelepçele."

Dediğimi yaparken başını sallıyor. "O tabancayı senin eline ben verdim."

Biliyorum. Sinclair Breckenridge bu kadar dikkatsiz olamaz.

"Buraya geliş nedenin buysa babamı neden öldürmedin? Sayısız fırsatın oldu ama yapmadın."

Yerdeki elbiseler toplarken cevap vermiyorum. Kendi minkileri bulup giyinmeye başlıyorum.

"Çünkü bana âşık oldun," diyor.

Külotumu ve sutyenimi giyinmiş halde, elbisem elimde duruyorum. "Evet oldum. Ve her şeyi mahvettim." Silahlı Sin'in üzerinden çekmemeye dikkate ederek elbisemi başımdan geçirip ayakkabılarımı giyiyorum.

"Ben de sana âşık oldum."

"Yatağa kelepçelenmiş bir adamın sözleri bunlar."

"Beni öldürmeyeceğin için yalan söylememe gerek yok."

Silahlı Sin'e doğru tutarak yatağın kenarına oturuyorum. "Haklısın. Seni öldürmeyeceğim fakat Kardeşlik peşime düşmeden zaman kazanmak için burada kelepçeli halde bırakacağım."

"Sana söylemem gerekenler var."

Onu dinlemeli miyim bilmiyorum. Elleri başının üzerinde bağliken bile bana zarar verecek bir sürü hareket yapabilir. "Zamanım yok. Kardeşlik peşime düşecek. Buradan çıkmam lazım."

"Lütfen, henüz gitme. Kimse peşinde değil. Beş dakika ver bana. Tek istediğim bu."

Bunu yapmam çok tehlikeli fakat söyleyeceklerini

duymak istiyorum. “Çabuk ol.”

“Seni deli gibi seviyorum. Bu kapıdan çıkıp gittiğini görmek beni öldürecek fakat bunu neden yapman gerektiğini anlıyorum. Burada güvende değilsin. Kardeşlikle bu işi nasıl halledeceğimi bulana kadar uzaklaşmanı istiyorum. Onlarla meselemi halledeceğim ve sonra peşinden geleceğim.”

Kiminle dans ettiğinin farkında değil. Bulunmak istemezsem beni kimse bulamaz. “Beni tanımıyorsun. Bukalemun gibi yetiştirildim. Bu kapıdan çıkınca renk değiştireceğim.”

“Ajan olduğun için mi?”

Evet. “Beni bir daha göremeyeceksin. Hiç iz bırakmadan kaybolacağım.”

“Bir meydan okuma mı bu?” diye soruyor.

“Tabii, istersen öyle diyebiliriz.”

Sandalyeden çantamı ve kelepçenin anahtarını alıyorum. Anahtarları şifonyerin üstüne bırakıyorum. “Uçağım köprüden ayrıldığında Jamie’ye gelip seni çözmesi için mesaj atacağım.” Çıplak kalmaması için yatak örtüsünü üstüne çekiyorum.

“Teşekkürler.” Gülüyor.

Bunu yapmamam gerek ama son bir öpücük için yatağın kenarına oturuyorum. Aptal değilim tabancamı göğsüne, tam kalbinin üstüne dayalı tutuyorum. “Seni öpeceğim ama en ufak bir hareketinde, gerçekten herkesin seni bildiği gibi kalpsiz bir adam olursun.”

Ağzımı yaklaştırıp dudaklarını tüy gibi hafif bir öpücük konduruyorum. “Seni seviyorum Sinclair Breckenridge. Seni bir daha göremeyeceğimi bilmek, kalbimi paramparça yapıyor.”

Son bir kez öpüp kapıya yöneliyorum. Kapıyı açıp son-
suza kadar uzaklaşmadan önce, omuzumun üzerinden
sevdiğim adama son bir kez bakıyorum. Elimi dudakla-
rıma dokundurup ona uzatıyorum. "İkimizde biliyoruz ki
ya burada ya da hayatta kalırım. İkisi beraber olamaz."

Başından beri bugünün geleceğini biliyordum. Fakat
en çılgın düşlerimde bile böyle hissedeceğimi hayal etme-
miştim. Rüzgârda savrulan bir alev gibiyiz. Birlikte dans
ettik ve parladık ama ilk kuvvetli rüzgârda sönüverdik."

"Bunu düzelteceğim Tatlı. Yeniden birlikte olacağız.
Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum. "Hikâyemizin gerisini bilmek iste-
diğini söylüyordun. İşte, böyle bitiyor."

Devam edecek...